

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

(Σελ. 42)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ

ΔΙΑΔΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ 11 ΕΤΩΝ. — Ο ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους.

(Ὁ πατὴρ κάθηται εἰς μίαν πολιοθρόναν πλησίον μιᾶς τραπέζης καὶ ἀναγινώσκει ἑφημερίδα. Ὁ υἱὸς ἕσταται ἔρθος πρὸ αὐτοῦ.)

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ (Μὲ συστολήν). Πατέρχ...

ΠΑΤΗΡ. (Ἠσύχως). Τί εἶνε, παιδί μου;

ΕΤΟΣ Η'. — ΤΕΥΧΟΣ 3^{ον}.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Πατέρα,.... κάτι ἤθελα νά σου εἰπῶ.

ΠΑΤΗΡ. Λέγε, ἀκούω...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Κάθε χρόνο... (Σταματῶ).

ΠΑΤΗΡ. Λέγε δά! τί ἐστάθηνες ἔς τὴν μέση; (Παρατηρῶν αὐτὸν μὲ προσοχήν). Κάτι ἔχεις, Θρασύβουλε; σήμερα δὲν ὀρξίζεις τὴν γλῶσσά σου σὰν ἄλλοτε πού τὴν κάνεις καὶ κελαδεῖ ὅ,τι θέλεις. Πές μου τί ἔχεις;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Λαμβάνων διὰ μιᾶς θάρρος, καὶ

ὀμιλῶν βιαστικά). Πατέρα κάθε χρόνο μου δίδεις δῶρον, θά μου δώσης κ' ἑσέτος;

ΠΑΤΗΡ. Ἐνοεῖται καὶ γάρ.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ὡς πόσων δραχμῶν;

ΠΑΤΗΡ. Ὡ! Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐνοεῖται. Ὅταν σοῦ το δώσω κάμε τὴν ἰκτιμήσιον.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Σὲ παρκαλλῶ πολὺ, πολὺ, πές μου, ὡς πόσων δραχμῶν θὰ εἶνε;

ΠΑΤΗΡ. Αἶ, ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσον, ἄς σοῦ το πῶ: θὰ εἶνε ἕως δεκαπέντε δραχμῶν.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Ἰκτετυκτικῶς). Πατέρα, δόσε μου ἐμένα τὰς δεκαπέντε δραχμὰς, δόσε μου τὰς καὶ μὴ μ' ἀγοράξῃς δῶρον!

ΠΑΤΗΡ. Νὰ σου δώσω τὰς δεκαπέντε δραχμὰς; καὶ τί θὰ τὰς κάμης, παρκαλλῶ;...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ σοβαρότητα). Θά κας προ-φίρω εἰς τὴν Πατρίδα.

ΠΑΤΗΡ. Τί; εἰς τὴν Πατρίδα; σὺ θὰ προσφέρῃς εἰς τὴν Πατρίδα χρήματα;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ἐγώ.

ΠΑΤΗΡ. Καὶ ποῖος σοῦ ἔβαλε αὐτὴ τὴν ιδέα, δὲν μοῦ λές;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Τὸ ἀπεφασίσαμεν ἡμεῖς.

ΠΑΤΗΡ. Ποῖοι σεῖς;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Οἱ μαθηταὶ τῆς τάξεώς μας.

ΠΑΤΗΡ. (Ἐτοιμος νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ κάμων τὸν σοβαρόν). Σοβαρὰ ὑποκείμενα! Νὰ κάθεσθε ἕς ταῦτα σας, λογιάτατοι, λέγω ἐγώ, νὰ κυττάζετε τὰ βιβλία σας καὶ ν' ἀφήσετε ἡσυχὴ τὴν Πατρίδα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Θυμᾶσαι, πατέρα, ποῦ μου εἶπες ὅτι εἰς τὴν Ἑλβετίαν, εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ παιδιὰ μαζεύονται εἰς τὸ σχολεῖον καὶ σκέπτονται διὰ τὰ πούλια καὶ τὰ ζῶα, πῶς νὰ τα γλυτώσουν, νὰ τα προστατεύσουν, νὰ κάμουν ὅ, τι μποροῦν δι' αὐτά;

ΠΑΤΗΡ. Ναί, θυμῶμαι...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Διατί λοιπὸν ἡμεῖς νὰ μὴ κάμωμεν διὰ τὴν Πατρίδα ὅ, τι κάμουν ἐκεῖνα διὰ τὰ πούλια καὶ τὰ ζῶα; ἢ τάχα ἕνας σκουργίτης καὶ μίαν γάτα ἀξιῶμεν κείνὰ πολὺ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα μας;

ΠΑΤΗΡ. (Κατ' ἴδιον). Δὲν τὰ εἶπε ἀσχημα! (Πρὸς τὸν Θρασύβουλον). Λοιπὸν, τί ἐκίματε διὰ τὴν Πατρίδα;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ἐκάμαμεν σύσκεψιν.

ΠΑΤΗΡ. (Μὲ κωμικὸν ἐνδιαφέρον). Σύσκεψιν... ὦ! κ' ἔπειτα;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὴ χάνων τὸ σοβαρόν του). Ἐνας ἀπὸ μᾶς εἶπε ὅτι ἡ Πατρίς εὑρίσκεται εἰς κρίσιμον θέσιν καὶ ὅτι καὶ ἡμεῖς, ὡς παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων ποὺ εἴμεθα, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν τί νὰ κάμωμεν.

ΠΑΤΗΡ. (Μὲ τὴν ἴδιαν τήνον). Λοιπὸν;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Λοιπὸν τότε ἐσκόπηθ' ἕνας ἄλλος καὶ εἶπε ὅτι ἀφοῦ καὶ τώρα θὰ γίνῃ πόλεμος ἄλλος

τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς σὺν τῷ 21, πρέπει νὰ πολεμήσωμεν κ' ἑμεῖς ἔγερσ' ἀπαράδειγμα ἕνα παιδί ἀπὸ τ' ἀθάνατα Ψαρά. Οἱ Ψαρινοὶ γὰρ νὰ μὴ παρκαδοθῶν ἕς τοὺς ἐχθρούς; ἀπεφασίσαν νὰ τιναχθοῦν εἰς τὸν αἰέρα ὅλοι τους, ἄνδρες, γέροι, γυναῖκες, παιδιὰ! μὰ τὸ μέρος; ὅπου εἶχαν τὸ μπαροῦτι ἦτο ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρο ἐπήδησε ἕνας γιὸς νὰ πῆγῃ νὰ βλάῃ φωτιά! οἱ ἐχθροὶ ὅμως ποὺ ἦσαν ἀπ' ἔξω τὸν ἐσκότωσαν, ἔπειτα ἐπήδησε ἄλλος, ἀλλὰ κ' αὐτὸν τὸν ἐκτότωσαν τότε ἐπήδησε κ' ἕνα ψαριανόπουλο δεκαπέντε χρόνων μὲ τὸν δαυλὸ ἕς τὸ χέρι, μὰ κ' αὐτὸ το βρόηκε τὸ φαρμακερὸ βόλι κχι ἀπέθανε γιὰ τὴν Πατρίδα. Νὰ λοιπὸν ὅτι πολεμοῦν καὶ τὰ παιδιὰ!

ΠΑΤΗΡ. (Μὲ εἰρωνεῖαν). Λοιπὸν ἀπεφασίσατε νὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιον, αἱ; ἀλλ' ἀπεφασίσατε καὶ ποῦ θὰ καταταχθῆτε; ἐγὼ λέγω νὰ γίνετε εὐζωνῆς μετὰ τὴν φροστανέλλα καὶ τὸ κόκκινο φέσι θὰ εἶσθε ξεφτέρια.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Δὲν ἀπεφασίσαμεν νὰ πολεμήσωμεν, πρῶτον διότι δὲν θὰ ὠφελήσωμεν τὴν Παιδίδα μας, καὶ θὰ εἴμεθα κατὶ γελοῖοι τοσοῦτοι στρατιῶται, καὶ δεῦτερον διότι δὲν ἐξουσιάζομεν τὸν ἑαυτὸν μας; τὸ σῶμά μας ἀνήκει ἀκόμη ἕς τοὺς γονεῖς μας; καὶ ἕς τὴν Πατρίδα δὲν μποροῦμεν νὰ δώσωμεν πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶνε δικό μας...

ΠΑΤΗΡ. Σωστά κ' ἔπειτα;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Τότε ἕνας ἄλλος εἶπε: ἀμ' ἀρχίσθ' ὁ πόλεμος νὰ παρακληθῶμεν τὸν Θεὸν μετὰ τὴν καρδιάν μας νὰ φυλάγῃ τοὺς στρατιώτας; μὰ μέσα ἕς τὸν κίνδυνον καὶ τὴν φωτιά, καὶ νὰ νικήσων τὰ ὅπλα μας καὶ ἕς τὴν στερητὰ καὶ ἕς τὴν θάλασσα.

ΠΑΤΗΡ. Στεῖς βλέπω ὅλα τὰ ἐσκέφθητε ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐσυλλογίσθητε τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ Θεοῦ δὲν ἐσυλλογίσθητε ἄλλῃν καὶ τὰς Μεγάλαις Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης, δὲν ἐκάματε καὶ κανὲν φηγισματάκι; ἀλλὰ μετὰ συγχορεῖς, σὲ διακόπτω, λέγε, λέγε.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Ἀτάραχος ὡς πρὶν). Τότε ἕνας, τοῦ ὁποῖου δὲν θέλω νὰ εἰπῶ τὸ ὄνομα, εἶπε ὅτι καλαὶ εἶνε καὶ αἱ προσευχαί, ἀλλ' ὅτι δὲν πρέπει νὰ στακρῶσωμεν τὰ χέρια μας; καὶ νὰ τα περιμένωμεν ὅλα ἀπὸ τὸν Θεόν, χωρὶς ἡμεῖς νὰ κάμωμεν τίποτε.

ΠΑΤΗΡ. (Μὲ σοβαρότερον ὄρος). Λοιπὸν;...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Λοιπὸν, εἶπε: Ἐἴν' ἐντροπὴ ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοὶ μας θὰ πολεμοῦν καὶ θὰ χύνουν τὸ αἷμα τους ἡμεῖς νὰ διασκεδάζωμεν, νὰ πρῶγωμεν γλυκίσματα, νὰ ἔχωμεν ἄλας τὰς ἀναπαύσεις μας... καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ κακοπάθωμεν διὰ τὴν Πατρίδα.

ΠΑΤΗΡ. Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Λοιπὸν ἀπεφασίσαμεν ὅ, τι μας δίδουν οἱ γονεῖς δι' ἔξοδά μας; νὰ τα δίδωμεν διὰ τὴν Πατρίδα. Τί χαρὰ νὰ ξεφύρωμεν ὅτι αἱ πεντάρες μας ἔγειναν ζωμὸς δι' ἕνα κουργιζμένον ἀπὸ τὴν

μάχην, ἔγειναν βόλι καὶ ἐμπήκαν εἰς τὸ στήθος ἐνὸς ἐχθροῦ, ἔγειναν ξαντὸ κ' ἔδεισαν τὴς πληγᾶς ἐνὸς ἀνδρείου!

ΠΑΤΗΡ. (Μειδιῶν). Μετὰ τῆς πεντάρες σας, παιδί μου, θὰ τα κάμετε δλ' αὐτὰ;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ὅχι μόνον μετὰ τὰς ἰδικὸς μας καὶ τὰλλα παιδιὰ, πατέρα, θὰ δώσουν, καὶ τὰλλα ἑλληνοπούλα ἔκάναμε ἔτσι ἕνα πρόχειρον λογαριασμὸν πῶς μέσα κ' ἔξω ἕς τὴν Ἑλλάδα θὰ εἶνε διακόσια χιλιάδες ἀγόρια καὶ κορίτσια νὰ τηγαῖνον εἰς τὸ σχολεῖον εἶνε κείνὰ πολλά, μὰ βγαζόμεν τὰ πάμπτωχα! λοιπὸν ἐν δίδουν κάθε ἡμέρῃ μονάχ' ἐπέντε λεπτά τὸ καθένα — ἐνῶ ἄλλα ἠμποροῦν νὰ δίδουν καὶ δέκα καὶ εἰκοσι — ἂν δίδουν μίαν πεντάρα — δύο οἱ πέντε δέκα — ἐχομεν δέκα χιλιάδας τὴν ἡμέραν, τριακοσίας χιλιάδας τὸν μῆνα, ἐν ἑκατομῶριον σὲ τρεῖς μῆνας καὶ δέκα ἡμέρας. Τώρα θὰ μου εἰπῆς: πῶς θὰ μαζεύωνται αὐτὰ αἱ πεντάρες; Νὰ, σὲ κάθε σχολεῖον ἄς βάλωμεν ἕνα κουτί, σὺν τῶν ἐκκλησιασίων, καὶ κάθε παιδί τὸ πρῶν ἕς ῥίπτῃ μετὰ ὅ, τι προαιρεῖται... Δὲν εἶνε δύσκολον. Ἀπόφασις θέλει μονάχα...

ΠΑΤΗΡ. Μὰ σὺ, βλέπω, κάνεις γιὰ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν! Κ' ἔπειτα λέγουν πῶς λείπουν ὑπουργοὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἀπ' τὴν Ἑλλάδα! ἀλλ' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἐν πρᾶγμα ἀκόμα δὲν ἐννοῶ διατ' μου λήτεις τὰς δεκαπέντε δραχμὰς, ἀπὸ νὰ σου ἀγοράσω δῶρον; ἀφ' οὗ ἀπεφασίσατε νὰ δίδετε πεντάρες, δίδε καὶ σὺ τὴν πεντάρα σου ἢ τὴν δεκάρα σου...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Ὅχι, πατέρα, δὲν μου φθάνει δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα νὰ μὴν ἀγοράζω στραγγαλιὰ ἢ νὰ μὴ φάγω ἕνα γλυκίσμα; θέλω νὰ στερηθῶ κατὶ τι ποῦ νὰ το νοιώσω, νὰ πῶ καὶ ἐγὼ πῶς ἐκάμα θυσιάν ἔτσι μου φαίνεται, πῶς δῶσω περισσώτερον ὑποφέρω γιὰ τὴν Πατρίδα, τόσω περισσώτερον τὴν ἀγαπῶ.

ΠΑΤΗΡ. (Κατ' ἴδιον). Μοῦ ἤλθε μία ιδέα! Ἄς τὸν δοκιμάσωμεν! (Πρὸς τὸν Θρασύβουλον). Κχι πραγματικῶς θυσιὴν θὰ κάμης, Θρασύβουλε, διότι δὲν ξεύρεις τί θὰ στερηθῆς διὰ νὰ προσφέρῃς τὰς δεκαπέντε δραχμὰς σου. Ξεύρεις τί ἐσκόπεῖς νὰ σου προσφέρω;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Τί;

ΠΑΤΗΡ. Θυμᾶσαι ἐν ὥραϊον λεύκωμα γραμματοσήμενον, καὶ εἶχες ἰδεῖ πρὸ ἐνός μηνὸς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον καὶ με παρεκάλεσες τόσω νὰ σοῦ το ἀγοράσω; Αἶ, ἐκεῖνο. Εἶδες τί εὐμαρρὸν ποῦ ἦτο;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας ἐξ εὐχαριστήσεως) Ναί, ναί!

ΠΑΤΗΡ. Ὅραϊον, χρυσοδεμένον... με θεοῦσαις ὅπου περιμένουν, θαρρεῖς, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν κατὶ δακτυλάκια νὰ κολλήσουν γραμματόσημα, εἰδὼν εἰδὼν γραμματόσημα, τῆς Ἀμερικῆς, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Ἰαπωνίης...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ ἐκφρασίαν ζωηρᾶς ἐπιθυμίας). Ἄ! Τί ὄραϊα!

ΠΑΤΗΡ. Πρὸ καιροῦ μου ἔλεγες δ' αὐτὸ τὸ λεύκωμα ἤξευρες ὅτι το ἠθελες πολὺ, δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἀπεφασίσα νὰ σοῦ τ' ἀγοράσω.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ θερμὸν τόνον). Τί καλὸς ποῦ εἶσαι, πατέρα!

ΠΑΤΗΡ. Αἶ, λοιπὸν ἔρχεται, Θρασύβουλε, ν' ἀφήσωμεν τὴν Πατρίδα καὶ νὰ σοῦ ἀγοράσω τὸ ὦραϊον, τὸ λαμπρὸν αὐτὸ λεύκωμα; Τί λέγεις;

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μὲ διαταγμῶν). Πῶς;

ΠΑΤΗΡ. Νὰ μὴ σου δώσω τὰς δεκαπέντε δραχμὰς, ἀλλὰ νὰ σου ἀγοράσω τὸ λεύκωμα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Νὰ μὴ μου δώθῃς τὰς δεκαπέντε! (Σιωπὴ ἐπὶ τινος στιγμῆς κατὰ τὰς ὁποίας ἰσχυρὰ πάλιν γίνετα ἔντός του.—Τέλος μετ' ἐπιφοιτήσας φωνῆς): Ὅχι, ἔχι, δόσε μου τὰς δεκαπέντε! δὲν θέλω τὸ λεύκωμα...

ΠΑΤΗΡ. Ὡ! σκέψου ὀλίγον... Εἶνε τόσω ὀρθόν!

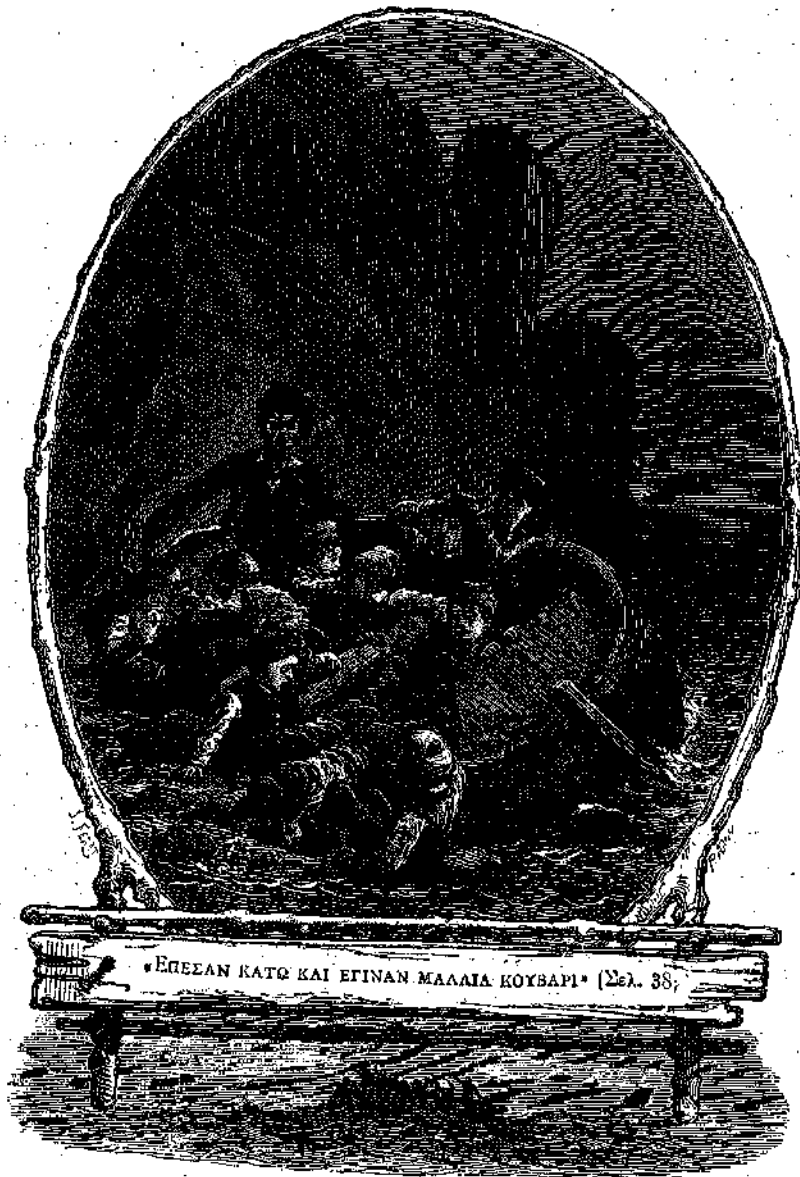
ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. Δὲν το θέλω... θάχα μεγάλην χαρὰν νὰ τῷχοι... μὰ, τὴν θυσιάζω τὴν χαρὰν μου ἕς τὴν Πατρίδα.

ΠΑΤΗΡ. (Μεταβάλλων διὰ μῆκος ὄρος, καὶ ἐναγκαλιζόμενος καὶ φιλῶν τὸν Θρασύβουλον ἐν συγκινήσει). Ὡ! παιδί μου, Θρασύβουλέ μου!...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Μένει τιωπηλὸς, συγκινημένος μέχρι δακρύων, εὐτυχῆς, πολὺ εὐτυχῆς.)

ΠΑΤΗΡ. Ἐγὼ! εἰδείξες χρῆμα ἡρά; εἰδείξες πῶς δὲν εἶσαι μετὰ τὰ λόγια μόνον φιλόπατρις. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος ἀπὸ σέ, Θρασύβουλέ μου. Πές μου, θέλεις νὰ σου δώσω καὶ τὰς δεκαπέντε δραχμὰς καὶ νὰ σου ἀγοράσω καὶ τὸ λεύκωμα; νὰ αἰσθανθῆς καὶ τὰς δύο χαρὰς; (Ὁ Θρασύβουλος κἀνεὶ σημεῖον ὅτι δὲν θέλει). Καλὰ λέγεις, δὲν πρέπει νὰ σοῦ το ἀγοράσω, δὲν πρέπει! διὰ νὰ νοιώσῃς τὴν στερησίαν σου, διὰ νὰ αἰστανθῆς πραγματικῶς τὴν θυσιάν, διὰ νὰ ἔχῃς τὴν τιμὴν ὅτι εἰδείξες αὐταπάνησιν διὰ τὴν Πατρίδα. Ἴδού! Πάρε τὰς δεκαπέντε δραχμὰς...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ. (Σφίγγων θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς του). Εὐχαριστῶ, πατέρα!...

« ΕΠΕΣΑΝ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΕΓΙΝΑΝ ΜΑΛΑΙΑ ΚΟΥΒΑΡΙ » (Σελ. 38)

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΩ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Γ. ΦΕΡΜΠΟΥ.]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 17.]

Εὐθὺς ὡς εἶδον τὸν Στέφανον ἐρχόμενον, ἀνεζώ-
νισαν πάντες: « Ὁ Στέφανος! Νά τον ὁ Στέφανος!
ἔλα, Στέφανε, ἔλα μαζί μας! »

Ὁ Στέφανος ἂν ἤθελαν ἰδῆ τὸν Οὐρανὸν ἀνοιγόμε-
νον, καὶ ἤκουε τὴν φωνὴν δώδεκα ἀγγέλων νὰ τον προ-
σκαλοῦν νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ καθίσῃ μαζί των εἰς τὸν Παρά-
δεισον, δὲν θὰ συνεκινεῖτο περισσότερο. Ἐνθυμιζόμε-

νος ὁμῶς τὴν παραγγελίαν τῆς μητρός του, ἀπεκρίθη:

« Ὁχι, δὲν ἔρχομαι, δὲν μ' ἀφίνει ἡ μητέρα μου.

— Ἐλα δά! ἀνεφώνησεν ὁ μικρὸς Κουπιᾶς, ὁ
ὁποῖος ἦτο ὁ πλέον διαβολομένος, ταχάτες ἐμεῖς, τί
κικὸ εἶνε αὐτὸ πού κάνομε; »

Καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ ἀνεφώνησαν:

« Ἐλα τὸ λοιπὸν, ἔλα, Στέφανε! »

Ἄλλ' ὁ Στέφανος ἔμενον ἀκίνητος, μὲ τὰς χεῖρας
εἰς τὰ θυλάκιά του, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἔξαλλῆσῃ τοὺς
ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὴν ἀβυσσον ἢ ὅποια τον ἔσωσεν.

« Ὁχι! » ἐψιθύρισε χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ εἰςεύρῃ
τί νὰ κάμῃ.

— Γιούχα! γιούχα τοῦ Στέφανου! γιούχα του!
Γιούχα τοῦ φοβιτσιάρη! Γιούχα τοῦ ἀφιλότιμου!
Γιούχα του! » ἀνεφώνησαν τὰ τραλλόπαιδα.

Ὁ Στέφανος δὲν εἰμπόρσε νὰ κρατηθῇ, ἐγύρισε
καὶ ἐκίτταξε κρυφὰ κρυφὰ πρὸς τὰ πεῦκα, ἔβου εἶ-
χεν κινήσῃ τὴν μητέρα του, καὶ διὰ μιᾶς ἐπήδησεν εἰς
τὸ ἀκάτιον, ἐν ᾧ ἔχειροκρότουσαν τὰ ἀνόητὰ ἐκεῖνα
παιδιὰ, τὰ ὅποια ἔχαλλον, διότι εἶχον ἓνα συνένοχον
περισσότερον.

Ὁ Στέφανος διὰ τοῦ κινήματός του τούτου ἔ-
πραξε διπλοῦν πτασίμα· διότι πρῶτον μὲν ὑπῆκουσεν
εἰς τὴν προτροπὴν τῆς φιλαυτίης του, δηλαδὴ ἔκαμε
τοῦ κεφαλιοῦ του, ὅπως κοινῶς λέγομεν, καὶ δεῦτε-
ρον παρεσύρθη εἰς
δισσκέδασι ἀπη-
γορευμένην.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγ-
μα δὲν ἔμεινεν ἕως
ἔδω.

Ἐὰν εἶνε ἀλη-
θινὸν ἐκεῖνο τὸ ὁ-
ποῖον λέγουσιν, ὅτι
ἡ ὄρεξις ἀνοίγει,
ἀφ' οὗ ἀρχίσωμεν
νὰ τρώγομεν, ἀ-
κόμη περισσότερο
ἀληθεύει τούτο, ὅ-
ταν τρώγομεν καρπὸν τὸν ὁποῖόν μας ἀπηγορεύσαν
νὰ ἐγγίσωμεν. Τὸ ἐν σφάλμα φέρει ἄλλο σφάλμα ἢ,
καθὼς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, « ἐνὸς ἀτόπου δοθέντος
μυρία ἔπονται ». Τὸ κακὸν ὁμοιάζει μὲ τὰς μηχαν-
νάς αἱ ὅποια εἶχον τροχοὺς μὲ ὀδόντας· ὅταν ὁ τρο-
χὸς ἀρκάξῃ τὴν ἀκρὰν τοῦ φορέματός μας δὲν τὴν
ἀφίνει, ἀλλὰ μας παρασύρει καὶ μας κίμνει τρίμα-
τα. Ἡ θάλασσα ἦτο ὡς καθρέπτης. Μίαν σχε-
δὸν ὥραν ἐγάλασαν τὸν κόσμον τὰ δαιμονιομένα ἐ-
κεῖνα παιδιάρια ἐντὸς τοῦ ἀκατίου, τὸ ὅποσον δὲν
ἔπλεε, καὶ ἤρχιζον νὰ βαρύνωνται τὸ παιγνίδιον
τούτο, διότι τόσῃ ὥραν ἐκοπιάζον χωρὶς νὰ πρό-
χωρήσουν καθόλου. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ προ-
χωρήσουν, ἀφ' οὗ τὸ ἀκάτιον ἦτο δεμένον;

Τότε ὁ Κουπιᾶς, τὸ καλλιηγάρι τῆς φακῆς, ὁ
ὁποῖος μὲ μεγάλο καμάρι ἐκράτει τὰ κωπία, εἶπεν
εἰς τοὺς συντρόφους του ἐὰν θέλουν νὰ κάμουν ἓνα
γύρον ἐντὸς τοῦ λιμένους.
Ἐνωσεῖται ὅτι τὰ ἀτακτὰ ἐκεῖνα παιδιάρια ἤκου-
σαν μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν τοῦ καπετάνιου των
καὶ ἀνεκραύβασαν:

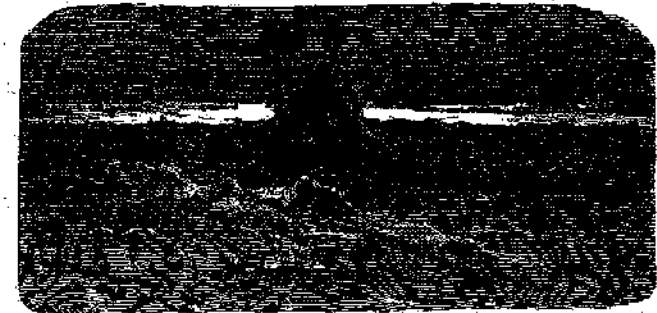
« Ζήτω τοῦ Κουπιᾶ! Ζήτω του! »

Ὁ Στέφανος ἐπένα ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Παρα-
φερόμενος ὑπὸ τῆς ἀπειθείας του, ὁ ταλαίπωρος!
αὐτὸς ἔλυσε τὸ σχοινίον μὲ τὸ ὅποσον ἦτο δεμένον
τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν προκυμαίαν.

Ἴδετε τοὺς! ἐξέκίνησαν. Τί ὠραία, τί ὠραία!

Ὁ Χριστοφόρος Κολόμβος ὅταν ἐξέκίνησε νὰ
ἀνακαλύψῃ τὸν Νέον Κόσμον, δὲν εἶχεν οὔτε περισ-
σοτέρην χαρὰν οὔτε περισσοτέρην ἔπαρσιν.

Τὸ ἀκάτιον ἐκεῖνο, τὸ ἐτοιμὸν νὰ ἀπομακρυνθῇ
ἀπὸ τὴν προκυμαίαν, ἡ θάλασσα ἐκείνη ἢ ἡσυχοῦς
κατὰ τὸ φαινόμενον, τὰ παιδιάρια καὶ εἰθιμα ἐκεῖνα
παιδιὰ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως, πάντα
τὰυτὰ, μικρὸς μου ἀναγνώστη, σοῦ δεικνύουν φῶς φα-
νερά, πόσον εὐκόλως ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀπα-
τηθῇ, ὅποσον δῆποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχη. Νομίζου-
ν τὰ παιδιάρια ὅτι θὰ δυνθῶν νὰ σταματήσουν ἐγ-
καίρως· ἔβου θέλουν! ὅτι θὰ προφθάσουν νὰ πλη-
σιάσουν εἰς τὸ ἀ-
πέναντι μέρος τοῦ
λιμένους! Διότι μό-
νον ἓνα γύρον θὰ
κάμουν, καὶ ἔπειτα
θὰ ἐπανέλθουν πάλ-
ιν, καὶ κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον ἐπι-
στεύονται τὴν ζωὴν
των εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ
ὅποσον παρασύρει
εἰς τὴν ἀβυσσον.

« ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΩΡΥΟΝΤΟ ΠΕΡΙΕ ΤΟΥ ΑΚΑΤΙΟΥ » (Σελ. 38)

Μόλις εἶχον ἀ-
πομακρυνθῇ ἐκ τῆς
προκυμαίας, καὶ τὸ ἀκάτιον βαθμηδὸν ἤρχισε νὰ παρα-
σύρεται πρὸς τὸ πέλαγος, χωρὶς καθόλου νὰ λάβουν
εἰδησιν τὰ παιδιὰ. Ἐγγέλων λοιπὸν, ἐφώναζον, ἐτρα-
γῶδον καὶ ἡ χαρὰ των δὲν εἶχεν ὄρια. Ὁ καπετάν
Κουπιᾶς καμαρώνων διὰ τὴν ἐπίσημον θέσιν του,
ἐκίνει τὰ κωπία ἐπάνω κάτω χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ
εἰςεύρῃ τί του γίνεται, καὶ τὸ ἀκάτιον ἀπεμακρύνετο
βαθμηδὸν ἐκ τῆς προκυμαίας, καὶ ἔδονεν παρασύ-
ρατο εἰς τὸ πέλαγος, ὡς νὰ τα ἔσυρε σχοινίον ἀέ-
ρατον.

Διὰ νὰ ἐκτιμῆσῃ τις τὰς ἀποστάσεις ἐντὸς τῆς
θαλάσσης, πρέπει νὰ ἔχη ὀφθαλμοὺς πολὺ γυμνα-
σμένους καὶ νὰ εἶνε καλὸς ναυτικός. Τὰ παιδιὰ
ὁμῶς, τὰ ἔποια ἦσαν ὄλως δόλου ἀπειρα καὶ ἀγέ-
μναστα, ἐνόμιζον ὅτι εἶνε ἀκόμη ἐντὸς τοῦ λιμένους,
ἐν ᾧ αὐτὰ ἐταξείδιον εἰς τὸ πέλαγος· ἡ προκυμαία
ἦτο πολὺ μικρὰν, καὶ πάντα τὰ πράγματα τὰ ὅποια
ἄρχισαν ὅπως των ἐγίνοντο βαθμηδὸν μικρότερα, καὶ
σχεδὸν δὲν ἐφαίνοντο καθαρὰ πλέον.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀφῆκεν ἑαυτὸν διὰ μᾶ; καὶ
τὰ ἄσματα καὶ οἱ γέλωτες· διότι ἔδον ἔπλεον εἰς

τά ανοικτά, τότεν μεγαλύτερα ἦτο ἡ ταρχή τῆς θαλάσσης καὶ ὁ σάλος.

Εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παιδίων ἐξογραφῆθη ἀπορία, ἐκπληξίς, φόβος.

Ὁ Κουπιᾶς ἤτο κατάκοπος, εἶχεν ἀπαυδίση, προσεπάθει μὲν νὰ κατορθώσῃ κάτι τι, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τοῦ ἦσαν ἀνωφελεῖς καὶ μάταιαι. Πάντες ἤρπασαν τὰ κωπία, καὶ τόσο περιφρήμα τὰ ἐκατάφεραν, ὥστε μετ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας τὰ κύματα τῆς θαλάσσης τοὺς τα ἐπήρασαν, καὶ ἀπέμειναν μὲ τὰς χεῖρας κενὰς. Ἀλλὰ καὶ ἐν δὲν τα ἔχονταν τὰ κωπία, πάλιν ὀλίγον θὰ ὤφελοῦντο, διότι δὲν εἰςέυρον καθόλου πῶς ἔπρεπε νὰ τα μεταχειρισθοῦν, ἀλλ' ὅμως ὁ φόβος τῶν ἤβησαν, ὡς νὰ ἔχασαν τὴν μόνον ἐλπίδα τῆς σωτηρίας τῶν.

Ἐξανάσσαν δυγκιά, ἀλλὰ τὰς ἀπελπιστικὰς κραυγὰς τῶν μένος ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ τα ἀκούσῃ.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ κλίνη, ὁ ἥλιος εἶχε δύση, καὶ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἦτο κατακόκκινον ὡς γλόβος πυρκαϊᾶς. Πουθενᾶ εἰς τὸν ὄριζοντα δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἐν τρεχυντήριον, οὔτε ἐν φορτηγὸν πλοίαριον, οὔτε ἐν φαροκάϊκον.

Δὲν εἰςέυρον πού εὕριζοντο, καὶ ὅπου καὶ ἂν ἐστραφον τοὺς ὀφθαλμούς τῶν, τίποτε ἄλλο δὲν ἔδλεπον, παρὰ μόνον θάλασσαν καὶ οὐρανόν.

Τὶ νὰ κάμουν!

Καθὼς πάντοτε συμβαίνει μεταξὺ ἀνθρώπων εἰ ὅποιοι ἐσυμφώνησαν νὰ κάμουν μίαν ἀνοήσιαν, ἤρχισαν κατὰ πρότερον νὰ ἐπιρρίπτουν τὴν αἰτίαν ὁ εἰς εἰς τὸ ἄλλον. Ἐγὼ δὲν πταίω, ὅχι οὐ πταίεις, καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἕκαστος ἔβλε-

ἸΑΕΤΕ ΤΟΥΣ! ΕΒΕΚΙΝΗΣΑΝ

(Σελ. 37)

πεν ἐμπρός του τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος κῆξαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὁ κοινὸς κίνδυνος ἔκαμε τὰ δυστυχεῖα παιδία νὰ ἀγαπίσουν. Ἐκάθηστο ζαρωμένον τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ ἦσαν ὦχρα, κατὰ βλημένα, τὸ βλέμμα τῶν ἦτο ἀγρωπῶν, δὲν ἐβόναζον πλέον, δὲν ἔκλαιον, ἐστρεμον ἐκ τοῦ φόβου τῶν.

Καὶ πότε μὲν τὸ ἀκάτιον ἐγύριζεν ὡς σβούρα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, πότε δὲ ἐβυθίζετο καὶ ἐγίνετο ἀφαντὸν ἐν τὸς βαράθρῳ. Τὰ κύματα ἐβόιζον καὶ ὠρῶντο περίξ τοῦ ἀκατιῦ ὡς πεινασμένοι σκύλοι.

Ὁ Στέφανος καὶ ὁ Κουπιᾶς αὐτοὶ οἱ δύο μόνον ἦσαν ἀκόμη ὀλίγον ζῶντο. Ὁ Στέφανος μάλιστα εἰεφαίνετο ὅτι ἡ φοβερὰ ἐκείνη σκηνὴ ἐκίνει περισσότερον τὴν περιεργίαν του παρὰ τὸν φόβον του. Εἶχεν ἀκούσῃ τὴν ιστορίαν τοῦ Ῥοβινσῶνος, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι πλησιάζει καὶ αὐτὸς εἰς νῆσον τινα ἔρημον. Καὶ δὲν τον δυσηρέσκει ἡ ἐλπίς αὕτη. Ἀκριβῶς δὲ συνέδη ἐκείνο τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς ἐπεθύμει, διότι τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος ἐβυθίζετο εἰς τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ, τὸ ἀκάτιον ἐκύνεισεν ἐπάνω εἰς μικροὺς βράχους καὶ ἐξώκειλεν, ἔπεσον ἔξω.

Ἐνεκα τῆς συγγρούσεως τοῦ ἀκατιῦ καὶ τῶν βράχων, τὰ παιδία ἔπεσαν κάτω, καὶ ἐγίναν μαλλίξ κουδάρι, καὶ ὅταν ἐσηκώθησαν μετ' ὀλίγον, ἐψηλάρων τὰς πλευράς τῶν. Εὐτυχῶς εὐθνήσθη τὴν ἐγλύτωσαν, διότι δὲν ἐκτύπησαν πολὺ ἀσχημα, ἀλλὰ τὸ ἀκάτιον ἐγινε θρύμματα.

ΣΤ'

Ὁ ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

Ἡ ξηρὰ ὅπου ἐξώκειλε τὸ ἀκάτιον ἐκτείνεσται

περίξ μεγάλου βράχου ἐρήμου, ὁ ὁποῖος ἔχει σχῆμα ἀλλόλοτον, ὅφιν φοβερὰν, καὶ ὑψοῦται ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον ὡς θεώρατον φρύδιον. Ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἐσκέπαζε τὴν κορυφὴν του, ὅπου κατέρευγον τὴν νύκτα οἱ γλάροι τῶν μερῶν ἐκείνων, καὶ ἐνεκα τοῦτου οἱ κάτοικοι τῶν ὠνίμασιν Βράχον τῶν Γλαρῶν.

Βεβαίως ἡ κατάστασις τῶν παιδίων δὲν ἦτο κηθάλου εὐάρεστος, ὅπως δήποτε ὅμως ὅσον φοβερὰ καὶ ἂν ἦτο, ἤσθάνθησαν μεγάλην ἀνακούφισιν ὅταν ἔπεσαν ἔξω. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος διάπλους, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ταξειδάκι, τοῖς ἔκαμε νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν θάλασσαν, ὥστε δὲν εἰμύτησαν νὰ κρατηθοῦν, καὶ ἐπήδησαν ἐκ τῆς χαρὰς τῶν, ὅταν ἐπάτησαν εἰς στερεὸν ἔδαφος.

Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῶν δὲν διήρκεσε πολὺ, διότι τὶ θὰ ἀπογίνουον ὅταν νυκτώσῃ; Καὶ πρέπει νὰ εἰςέυρητε ὅτι ἡ κοιλιὰ τῶν ἔπαιζε ταμπουρᾶ.

Καὶ ναὶ μὲν ἦσαν τρελλόπεδα, ἀλλ' ὅμως εἶχον ἀγγελικὴν καρδίαν. Διὸ τοῦτο ὅσοι εἶχον εἰς τὰ θυλάκια τῶν τὸ δειλινὸν φαγητῶν τῶν, τὸ ἐβόλαν εἰς τὴν μέσην, τὸ διαιμοίρασαν εἰς ἴσα μερίδια, καὶ ἕκαστος ἐπῆρε τὸ μερίδιόν του.

Ἡ τράπεζα δὲν ἤρχισε νὰ στρωθῇ.

Εἰς τὸ λιτόν προσράγιον τῶν ἐπρόσθεσαν ὀλίγα μῦδια καὶ διάφορα ἄλλα θαλασσινὰ, τὰ ὅποια ἐπιασαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ Στέφανος μετὰ τὸ δεῖπνον προσέφερε τὸ λεγόμενον ξεπλυστικόν, τὰ ἐπιδέρπια θῆλα δὴ. Τοὺς διαιμοίρασε προθύμως τὴν σοκολάταν τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ θυλακίον του.

Μεταξὺ τῶν τεμαζίων τοῦ ἀκατιῦ, τὰ ὁποῖα ἐπατάθησαν ἔξω εἰς τὸν βράχον ὅταν αὐτὸ ἐγινε χέλια κομμάτια, εὐρήθη καὶ μία νεροκολοκύνθη ὡς τὴν μῆσιν γεμάτη ρούμιον καὶ νερὸν ἀνακατωμένον, καὶ ἕκαστος ἔπιεν ἀπὸ μίαν γουλιάν.

Τώρα πλέον ἄλλο τίποτε δὲν ἔμεινε, παρὰ νὰ σκεθοῦν πῶς θὰ διανυκτερεύουον. Συνήθως λέγομεν ὅτι μία νύξ δὲν εἶνε τίποτε, περὰ εὐλοως. Ναί, ἀλλ' ὅμως αὐτὰ τὰ λέγουον ἐλεῖνοι, τοὺς ὁποῖους περιμένει κλίμη ἀνακαινική, δωράτιον κληρὸν ἐντὸς οἰκίας καλῶς ἡφαλισμένης. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἴσως

εἶνε δίκαιον νὰ ἔχη ἄλλην γνώμην ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πλάττει ἐκεῖ τὸ βουδὸν καὶ σκέπασμα τῶν οὐρανῶν.

καὶ στρώμα ὀλίγα φοκὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐλπίδα... οὐδεμίαν!

Ἡ ἡμέρα ἦτο θερμοτάτη, ἀλλ' ἡ νύξ ἦτο ψυχρὰ καὶ σκοτεινὴ!

Ζαρωμένοι εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ βράχου ἐστρεμον καὶ ἔκλαιον.

Ὁ Στέφανος μάλιστα μετὰ τὰ κλοκακρινὰ του φορέματα ἤρχισε νὰ τουρτουρίζῃ, καὶ νὰ αἰσθάνεσται ὅτι αἱ ἔρημοι νῆσοι δὲν εἶνε τόσοον εὐχάριστοι, ὅσον ἐνόμιζε πρῖν.

Ὁ Κουπιᾶς εὐθὺς ἐξεδύθη τὸ φόρεμά του καὶ τὸ ἐφριψεν εἰς τοὺς ὠμούς τοῦ Στεφάνου. Τὸ Εὐαγγέλιον λέγει ὅτι ὁ ἔχων δύο χιτῶνας ὀφείλει νὰ διδῇ τὸν ἓνα, ὥστε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει ἓνα, ὀφείλει νὰ παραχωρῇ τὸν ἤμισον, καὶ ὅμως ὁ Κουπιᾶς ἔδωκεν ὀλόκληρον τὸ φόρεμά του.

Ὁ Κουπιᾶς ἔπρεπε νὰ γίνη ἕκατον ὀργυιάς μεγαλύτερος, ἐκείνην τὴν ἀξίωσιν ὀμνευτον νύκτα. Τώρα θὰ ἴδῃτε πῶς τὸ παιδίον τοῦτο ἀπέδειξε πῶσον ὤφελ' ἐν ὧρα κινδύνου ἡ ὀξύναια, ἡ γενναϊότης καὶ τὸ ἀποφασιστικόν.

« Ἐμπρός, παιδιά, σφογγισθῆτε τώρα καὶ ἀκούστε τὶ θὰ σοῦς πῶ. Πρέπει νὰ ἔχετε καὶ λίγη ντροπὴ, καὶ νὰ μὴν κάθισθε καὶ κλαίτε σάν μωρὰ παιδιά. Χαρὰ 'ς το! Τώρα πιά σεῖς δὲν εἶσαστε παι-

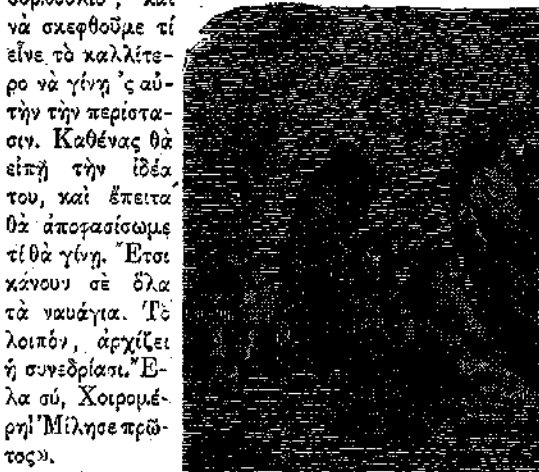
Τὸ ἀκάτιον ἐγεῖνε ὀργύμματα* (Σελ. 38)

δεῖ! Ἐσὺ, Χαιρομήνη, ἐσφαλῆσες τὰ ἔργα 'ς τῆς τελευταίας σαρκὸδίδεας. Ἐσὺ, Ἀγκίστρι, θὰ σφαλῆσῃς τὰ ὄχτῳ 'ς τῆς βέγγεας. Ἐσὺ, Φυκιώτη, περπατεῖς 'ς τὰ δέκα. Ἐσὺ, Πλημμύρη, σοῦ κάνοον τὰ ποδήματὰ σου φορεῖ ὁ μεγαλύτερος σου ἀδελφός, ὅταν πάη νὰ ψαρῆσῃ. Τὸ λοιπὸν βλέπετέ πῶς δὲν εἶσαστε παιδιά! Παρὰ νὰ καθύμαστε λοιπὸν στρωμνωμένοι ὁ ἓνας κοντὰ 'ς τὸν ἄλλον σάν τὰ πρόβητα ὅταν βλέπουον βροχὴν καὶ ἀνιάρα, ἀς θυμηθοῦμε πῶς ἔχομε πτερές θαλασσινοὺς, καὶ μὴν ἡμέρα θὰ γίνωμε καὶ μετὰ θαλασσινὸι. Θέλετε λοιπὸν νὰ ἴδῃτε πάλι τὸ χωριὸν μας, νὰ ἴδῃτε τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ φάτε πάλι σοῦπα μετὰ τὸ λαρδί; Ἐγὼ σοῦς το ὑπόσχομαι, μετὰ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ κάνετε ὅτι σοῦς πῶ ἐγὼ, καὶ νὰ φοροῖτε ὅχι σάν παιδιά, ἀλλὰ σάν ἄνδρες.

— Ναι, ναι! ανεφώνησαν πάντα τα παιδιά, διότι τα ήλεκτρισε ο λαμπρός αυτός λόγος του Κουπιᾶ. Πρόσταξε σὺ, καὶ μεῖς ἀκούμε. Σὺ εἶσαι, Κουπιᾶ, ὁ καπετάνιος μας! »

Τὰ παιδιά ταῦτα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύγων εἶχον ἀκούσῃ διαφόρους διηγήσεις περὶ πλοίων, τὰ ὅποια ἐναυάγησαν καὶ τῶν ὁποίων τὰ πληρώματα ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ τῶν κυμάτων. Ὅστε ἡ φαντασία τῶν ἤτο συνηθισμένη πλέον εἰς τὰ φοβερά δράματα τοῦ Ὠκεανοῦ. Εἵξευρον ἐξ ἀλοῆς καὶ συγκεχυμένως τί κάμνουν συνήθως οἱ ναυαγοὶ εἰς τοιαύτους δευνῆς περιστάσεις.

« Τὸ λοιπὸν, ὑπέλαθεν ὁ καπετὰν Κουπιᾶς, ἀφ' οὗ ἐγὼ εἶμαι ὁ καπετάνιος, σεῖς εἰσάτε πῶς τὸ λένε; τὸ ἐπιτελεῖτό μου. Λοιπὸν ἐλάτε νὰ κάνουμε συμβούλιο, καὶ νὰ σκεφθοῦμε τί εἶνε τὸ καλλίτερο νὰ γίνῃ ὅς αὐτὴν τὴν περιστασίαν. Καθένας θὰ εἰπῇ τὴν ἰδέα του, καὶ ἔπειτα θὰ ἀποφασίσωμε τί θὰ γίνῃ. Ἐτσι κάνου, σὲ ὄλα τὰ ναυάγια. Τὸ λοιπὸν, ἀρχίζει ἡ συνεδρίασις. Ἐλα σὺ, Χοιρομέρη! Μίλησε πρῶτος. »

ΖΑΡΩΜΕΝΟΙ ΕἰΣ ΤΗΝ ΕἶΞΑΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ἘΤΡΕΜΟΝ ΚΑΙ ΕΚΑΛΙΟΝ* (Σελ. 39)

— Ἐμένα ἡ ἰδέα μου εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ ῥίξωμε κανονίεας, ὡς νὰ μας ἀκούσῃ κανένα περαστικὸ καράβι καὶ νὰ ῥθῇ νὰ μας σημμαζώξῃ.

— Κανόνι δὲν ἔχομε, εἶπεν ὁ Ἀγκίστρις.

— Οὐτε μπαροῦτι, εἶπεν ὁ Πλημμύρης.

— Καὶ τί με μέλει ἐμένα; εἶπεν ὁ Χοιρομέρης. Μὲ ἐρωτήσατε καὶ σας εἶπα τὴν ἰδέα μου. Ποιὸς σας ἐπίασεν ἀπὸ τὸ λαϊκὸ νὰ τὴν παραδεχθῆτε.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ Κουπιᾶς, ἅς τὴν ἔχομεν καὶ αὐτὴν καὶ βλέπομε. Ἐλα τώρα σὺ, Φυκιώτῃ, λέγε.

— Ἐμένα ἡ ἰδέα μου εἶνε, εἶπεν ὁ Φυκιώτῃς, ὅτι πρέπει νὰ σκαρθλώσωμεν ὡς ἀπάνω ὅς τὴν κορφή αὐτονοῦ τοῦ βράχου, καὶ ὅταν ἀναίσθῃ, νὰ μπηξώμε ὄλοι τῆς φωνῆς με ὄλη μας τὴ δύναμι, καὶ νὰ κουνώμε τὰ μαντήλια μας ὅς τὸν ἀέρα.

— Πάει καλά! εἶπεν ὁ Κουπιᾶς. Ἐλα τώρα σὺ, Μαρίδα. Ἐσὺ εἶσαι τσοουλᾶκι, μὰ κόβει τὸ κεφα-

λάκι σου. Ἐλα τώρα νὰ μες πῆς καὶ σὺ τὴν ἰδέα σου.

— Ἐμένα ἡ ἰδέα μου εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς Μαρίδας με τὴν λεπτὴν φωνὴν του, ἡ ἰδέα μου εἶνε ὅτι πῶς πρέπει νὰ γράψωμε ἓνα γράμμα, καὶ ἔπειτα αὐτὸ τὸ γράμμα νὰ το βάλωμε σὲ μιὰ μποτίλια, καὶ ἔπειτα νὰ τὴν ρίξωμε τὴν μποτίλια μέσα ὅς τὴ θάλασσα. Δὲν εἶνε καλά ἔτσι;

— Ἐλα τώρα σὺ, σὶρ Στέφανε, ἔχεις νὰ μας πῆς καὶ σὺ τίποτα;

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ εὔρωμε νὰ κόψωμ' ἓνα δένδρον πολὺ χονδρὸ, καὶ ἀφ' οὗ το σκάψωμε με τοὺς σουγιάδες μας, νὰ μπούμε ὄλοι μας μέσα καὶ νὰ γυρίσωμε ὅς τὸ χωριὸ μας.

— Ἄ, μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἀγκίστρις, αὐτὸ δὲν γίνεται. Πρέπει νὰ φτείσωμε μιὰ πῶς τὴ λένε; μιὰ σχεδιά με τὰ σα- νίδια τῆς βάρκας μας, καὶ ἔπειτα νὰ ρίξωμε τὸν κόμπο νὰ ἰδοῦμε ποῖαν θὰ πέσῃ ὁ κόμπος νὰ φραγθῇ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους μας! »

Τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου, ὅταν ἤκουσαν τὴν πρότασιν τοῦ Ἀγκίστρις, τὰ ἔχασαν καὶ κατετρόμαξαν διότι δὲν εἶχον ποτε συλλογισθῆ ὅτι ἤτο δυνατόν νὰ καταστήσουν εἰς τὴν ἀνάγκην, ὡς νὰ φραγθοῦν μεταξύ των. Λοιπὸν ἐκατέβασαν ταῦτα τὰ ὄντα καὶ ἐσκέπτοντο τὴν συμφορὰν των. Καὶ αὐτὸς ὁ καπετὰν Κουπιᾶς ἔχασεν ὀλίγον τὴν ζωηρότητά του καὶ τὸ θάρρος τοῦ καὶ ἤτο ἐτοιμος νὰ προτείνῃ τροπολογίαν τινὰ τῆς προτάσεως τοῦ Ἀγκίστρις, ὅτι ἔπλα δὴ εἰάν τους ἀναγκάσῃ ἡ πείνα νὰ ρίξουν τὸν κόμبون, ὁ καπετάνιος δὲν θὰ πιάσῃ.

Ἄλλ' αἰφνης καὶ διὰ μιᾶς ἡ ὁμήγουρις ἠλλαξε γνώμην, καὶ πάντες ἐκ συμφώνου ανεφώνησαν μετ' ἀγανακτησῆως!

— Ὅχι, ὄχι! καλλίτερα νὰ ποθάνωμε τῆς πένας! Κάτω ὁ Ἀγκίστρις!

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Ἀγκίστρις χωρὶς καθόλου νὰ παραχθῇ, ἔτσι τον ἐφαγαν τὸν παπποῦ μου, ὅταν ἐπνίγημε τὸ καράβι ἡ Μέδουσα!

— Ἐλα σὺ, Πλημμύρη! Πέ μας τὴ γνώ-

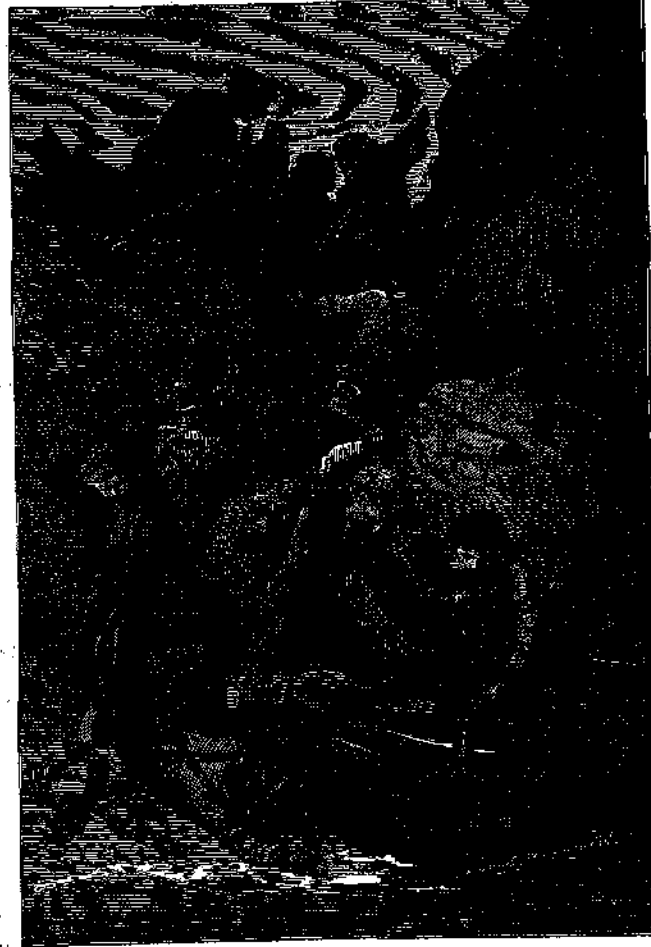
μη σου, εἶπεν ὁ Κουπιᾶς διὰ νὰ ἀλλάξῃ ὀμίλιαν.

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Πλημμύρης τολημρῶς, δὲν εἵξερω πολλὰ πολλὰ! Ποτέ μου δὲν κάθομαι νὰ χαλῶ τὴν καρδιά μου γιὰ τὸ τίποτα, καὶ νὰ χάνω τὴν ὄρα μου με τὰ λόγια. Ἡ ἰδέα μου εἶνε ὅτι πρέπει νὰ φύγωμ' ἀπὸ τὸ βῶ μιὰ ὄρ' ἀρχήτερα, νὰ πάμε ὅς τὰ σπίτικ μας πρὶν το καταλάβουν οἱ γονεῖς μας ὅτι λείπομε, νὰ ρίξωμε μέσα μας ὅτι βροῦμε, καὶ νὰ χυθώμε κρυφὰ κρυφὰ μέσα σὸ κρεβδάκι μας. Ἄν ἄλλος κανεὶς ἔχει νὰ εἰπῇ τίποτα καλλίτερο, ἅς το εἰπῇ.

Ὅσον ἡ γνώμη τοῦ Ἀγκίστρις ἐδυσχερέστηε τὴν ὁμήγουρι, ἄλλο τόσον ἤρεσεν ἡ γνώμη τοῦ Πλημμύρη καὶ ὄχι μόνον ἤρεσεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνέκριναν με πολὺν ἐνθουσιασμόν. Ἡ γνώμη αὐτὴ ἤ τόσον ἀπλή καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Πλημμύρης ἐξέφρασε με τόση ἀφέλειαν, ἀνεκούφισε τὰ στήθη πάντων καὶ συνήνωσε πάσας τὰς γνώμας.

« Ἐὔγε, Πλημμύρη! Ὁ Πλημμύρης τα εἶπε καλλίτερα ἀπὸ ὄλους, τὴν γνώμην τοῦ Πλημμύρη πρέπει νὰ ἀκούσωμεν, Ζήτω τοῦ Πλημμύρη! Ζήτω του! »

Ὁ καπετὰν Κουπιᾶς ὅταν εἶδε τὸν θρίαμβον τοῦτον τοῦ Πλημμύρη, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ποτὲ του δὲν ἐπερίμνε, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγη; ὄρας ὄλον ἐκείνο τὸ συλλογιόν τον εἶχεν ἀνακηρύξῃ καπετάνιον του, θὰ ἐπιπράνθη βέβαια καὶ θὰ ἐσκέφθη πόσον ἐφήμερον πρᾶγμα εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐνοια τῶν ἀνθρώπων. Ἦρχισε νὰ τρέμῃ μὴπως χάσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐνόμισεν ὅτι τετέλεστο πλέον. Ἦλθε πλέον ἡ στιγμή νὰ φανῇ τολημρῶς καὶ νὰ προσθάσῃ νὰ ἀρπάξῃ πάλιν τὴν ἐξουσίαν, ἡ ὁποία ἐκινδύνευε νὰ του φύγῃ μὲς ἀπὸ

ΕὐΝΑΖΟΝ ΤΑ ΕἶΧΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΕΓΟΙΒΑΖΟΝ ΟΠΩΣ ΟΠΩΣ (Σελ. 42)

τὰ χέρια του. Ἐπανελάβε λοιπὸν ἀνὰ μίαν τὰς διαφόρους γνώμας, καὶ ἀπέδειξε πόσον ἤσαν ἀκατόρθωτοι, ἀκατάλληλοι καὶ γελοῖαι. Τὴν γνώμην μάλιστα τοῦ Πλημμύρη τὴν ἔκαμε σκουπίδι.

« Μὰ τὸ ναι, εἶπε, καὶ ποιὸς δὲν το ξέρει ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ φύγωμ' ἀπὸ τὸ βῶ! Μὰ δὲν μας λές, κύρ Πλημμύρη, καὶ τί πρέπει νὰ κάνωμε; πῶς θὰ το καταφέρωμε; Ἐλα, ντέ! ἔδω σε θέλω!

— Τί! τί! ἐτραύλισεν ὁ Πλημμύρης, ὁ ὁποῖος ἤρχιζε νὰ τα χάνῃ. διότι ἔβλεπεν ὅτι ἡ γνώμη του ἤτο γελοία.

— Ἡ θελας μαθές νὰ μας κοροιδέψῃς; εἶπεν ὁ Κουπιᾶς με θυμόν, καθὼς εἶδεν ὅτι ὁ Πλημμύρης σιωπᾶ καὶ δὲν τον ἀντακροῦει. Ἐ! γιὰ κοροϊδία μάς το εἶπες; Νὰ με συμπληθῆς, κύρ Πλημμύρη μου, νὰ σου εἰπῶ ὅτι κακὴν ὄραν ἐδιάλεξες. Ἄν τυχὸν πάλιν καὶ το εἶπες με τὰ σωστά σου, νὰ με συμπληθῆς πάλιν, κύρ Πλημμύρη, νὰ σου εἰπῶ ὅτι τέτοια κουταμάρα δὲν πιστεύω νὰ βρεθῇ ἀνθρώπος νὰ τὴν εἰπῇ ὅς ὄλον τὸν κόσμον!

— Πές μας νὰ κούσωμε τὴ δικὴ σου! εἶπεν ὁ Πλημμύρης με περιφρόνησιν, χωρὶς νὰ κινηθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν θέσιν του.

— Ἀκούστὲ τὴν, ανεφώνησεν ὁ Κουπιᾶς: Ἄς φάξωμεν ὄλοι ὅς τῆς τσίπες μας ναῦρωμε σπέρτα! »

Οἱ γονεῖς τόσον αὐστηρῶς εἶχον ἀπαγορεύσῃ εἰς τὰ παιδιά νὰ μὴ πίνουν ποτὲ πυρεῖα, μὴτε νὰ κρατοῦν ποτε ἐπάνω των, ὥστε πάντες σχεδὸν εἴρημαν εἰς τὰ θυλακία των δύο ἢ τρία πυρεῖα!

« Τώρα λοιπὸν, ανεφώνησεν ὁ καπετὰν Κουπιᾶς ὡς νὰ εἶδε στρατιωτικὸν πρόσταγμα, τώρα με τὰ σανίδια τῆς βάρκας θὰ φτείσωμεν ὄχι μιὰ σχεδιά,

άλλα μία στοίδα, και θα βάλουμε φωτιά να ανάψη φλόγα μεγάλη τόσο μεγάλη, που να μπορεί να φαίνεται δέκα μίλια μακριά 'ς τη θάλασσα. Τα καρβία όταν την ιδού, τη φωτιά δεν θα 'πουν δέβαια ότι πως έπιασε φωτιά καμμία καμνάδα, θα καταλάβουν πως είνε σημείο μεγάλης ανάγκης και 'με'ς εδώ τριγύρω 'ς τη θηρακούρη σαν το άρνι 'ς τη σουδάλα θα ζεστανώμε τ' κρυωμένα κοκκαλάκια μας με την ήτυχία μας αντί να χτυπούμε τ'ς φτέρνες μας 'ς τη γη γι' να ξεμουδιάσου'ν τ' πόδια μας. Δεν γίνεται να μη την ιδούν τη φωτιά και να μη τρέξουν να μας πάρουν από 'δω πάνω.»

Είνε περιττόν να σας περιγράψω το αποτέλεσμα της ομιλίας του Κουπιά. Και ο Χοιρομέρης και ο Φυκιώτης και ο Άγκιστρης έκλιναν τον αυχέν, και έπηνεσαν την εύφυστάτην γνώμην του μικρού καπετάνιου. Μάλιστα και μόνη ή ιδέα ότι μετ' ολίγην ώραν θα έχουν αξιόλογον πυράν, τους έκαμε να δώσουν τ'ς ψήφους των εις αυτόν.

«Άλλά ο Κουπιάς χωρίς να χάση καιρόν ανεφώνησε.

«Λοιπόν τώρα δλοι σας εις το κατάστρωμα, δλον το πλήρωμα εις έργον!»

Και υπό τ'ο φ'ω; των ζιτρω'ν, ακολουθούμενης υπό όλης τ'ης ομιγύρωας, διηυθύνθη προς το άκ'τιον, το όποιον είχε κυβερνήτη τ'όσον περιφρη'ν και ήτο πλαγιοκείμενον επάνω εις τ'ή ρήγ'α όπου είχαν έξοκειλη και είχε σπάση τα πλευρά του. Ο Κουπι'ς; έζητησε τον σκελετόν του άκατίου, έλπίζων ότι ήθελεν εύρη τίποτε κλη'ν δι' το στόμα' το μόνον το όποιον ήρην ήτο ολίγα δέματα στυπείου, ολίγα ράκη ύράπματος πιτωμένου, μικρός πέλεκυς, σχοινία και τ'όνο;. Άλλά τίποτε δεν είχε άχρηστον, τίποτε δεν πρέπει να περιφρονώ'λεν. Έκ πάντων τούτων των πραγμάτων τα όποια κατ' αρχάς θα έφαινοντο εις αυτόν άχρηστα, δεν υπήρχεν έν κ'λν το όποιον να μη ήτο χρησιμώτατον. Λοιπόν, άρ' ου ώπλίσθη με τον πέλεκυον, κατεχέρισε με τ'ά σ'ωστ'ά του τα ανοικτά πλευρά του άκατίου, και έν φ' αυτός; τα κατεκρημάτιζε με τ'ά πυκνά και άλλεπάλληλα κτυπήματά του, οι άλλοι έσώναζον τα κομμάτια και τα έστοιβαζον όπως έπως εις το μέρος όπου τους είχε δείξ'η ο Κουπι'ς.

Δεν υπήρχει τ'όσον μεγάλη συμφορά, την όποιαν να μη δύναται να μετριάση και διασκεδάση ή κινή συνεργασία.

[Έπειτα συνέχεια.]

ΚΟΙΜΑΤΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

(Ίδε την έν σελίδι 33 εικόνα)

Κοιμάται το παιδάκι μου,
κοιμάται τ' αγοράκι μου
Κι' ο ύπνος του χαρίζει
λουλούδια άπ' τον περδάτισο
και το αποκοιμίζει
σε όνειρα γλυκά.

Κοιμάται το παιδάκι μου,
κοιμάται τ' αγοράκι μου
και κατάσπρ' άγγελούδια
του τραγουδούν 'ς την κούνα του
του ουρανού τραγουδία
σαν όνειρα γλυκά.

Με τα χρυσά μαλλάκια του
χ'τά 'στα μαγουλάκια του
τ' αγοράκι μου κοιμάται,
και παιδικό χαμόγελο
'στα χείλη του πλανάζει,
ούράνια ευωδία.

Πουλιά μην κλαθήσετε,
να μη μου το ξυπνήσετε
τ' ολόξανθο παιδι μου,
γιατί 'ς αυτό παρέδωκ'η
τη νηότη, τη ζωή μου
και όλη την καρδιά.

Κοιμάται το παιδάκι μου,
κοιμάται τ' αγοράκι μου,
κοιμάται ή χαρά μου
και ή θερμή αγάπη μου
βαθεί' άπό την καρδιά μου
τον ύπνο του φιλεί.

Κοιμάται το παιδάκι μου,
κοιμάται τ' αγοράκι μου,
και όταν θα 'ξυπνή'η
την τρυφερή μητέρα του
σιμά του θ' άπαντήση
γλυκά να το φιλή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΟΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

— "Άχ' πώς θέλω ν' αποθάνω" ειπε με στεναγμόν ή καρδερίνα.

— Ναξ'ευρες πόσον σε λυπούμαι, ειπεν ή γάτα, ή όποια την κατέρωγε με τ'ους όφθαλμούς της.

— "Ακούς εκεί, να περνά όλην μου την ζωήν μέσα 'ς ένα κλουβί, έν φ' όλες αι άλλες καρδερίνες πετούν χαρούμενες πάνω 'ς τα δένδρα και 'ς τα λουλούδια...

— Είνε φοβερόν!.. ειπεν ή γάτα.

— Και να μη μου δίδουν την άδειαν ούτε τον γύρον του δωματίου να κάμω, δια να ξεμουδιάσου'ν μια σταλιά τα πτερά μου.

— Αυτό είνε τυραννία, βαρβαρότης!..

— Κ' έπειτα θέλουν να κλαδ'ω! δεν μου λές, σε παρακαλώ, πως ήμπορώ εδ'ω να κλαδ'ω;

— Κ' εγώ αυτό λέγω, πως ήμπορείς και κλαδ'αι; αυτός μέσ'α!..

— Κλαδ'ω χωρίς όρεξιν, δια τ'ή; βίας, δεν λέγω πλειά έκείνα τα τραγουδία της καρδιάς, που έλεγα πριν να με φυλακίσουν εδ'ω μέσα...

— Έμένα, ειπεν ή γάτα, μόνον της καρδιάς τ'ά τρα-

γουδία μ' άρέσουν. Τ'ά άλλα δεν μ' άρέσουν καθόλου.

— "Άχ'! π'ώς ήθελα ν' αποθάνω!"
— Αυτό σε συμβουλεύουν και οι καλλιτέροι σου φίλοι... Σο' το λέγω ειλικρινώς; και το καλλίτερον ακόμη ότι λαμπρά ευκαιρία σου παρουσιάζεται δια να εκπληρωθ'η ο πόθος σου, ή θύρα του κλουβίου σου είνε μισοανοιγμένη; έδρα, και...

— Και;...

— Και θα σε απαλλάξω από τα βασικά σου, χωρίς να θέλω, μόνον γι' την φιλιάν που σου έχω, άπεκρίθη ή γάτα και ήτοιμάζετο να όρμηση.

Μόλις ήκουσε τ'ους λόγους τούτους ή καρδερίνα εξέβαλε τριζύτην φωνήν ώστε έτρεξεν ή κυρία της. "Η δ'ε γάτα τρέχει και ακόμη τρέχει.

Πότα παιδικά επιθυμούν πράγματα επίδραση εις τον έξυτόν των όπως ή καρδερίνα! τα παιδία ταύτα πρέπει να θεωρούν ως ευτύχημά των ότι δεν έκτελείται ο πόθος των, και να χρεωστούν ευγνωμοσύνην εις τ'ους γονείς των ότι τα σώζουν από την καταστροφήν, όπως ή καρδερίνα ευγνωμονεί βεβαίως τώρα την κυρίαν της.

Ο ΑΚΟΥΣΙΟΣ ΜΑΝΤΙΣ

(Συνέχεια και τέλος: Ίδε σελ. 27)

Έκει έμεινε πολλήν ώραν καπνίζων το τσιμπούκι του και συλλογιζόμενος την άστασίαν της τύχης, ότι ο μουεζίνης με την δυνατήν φωνήν του από τον μικρόν προσεκάλεσε τ'ους πιστούς εις την έσπερινήν προσευχήν.

— Νά, πάγει, 'πέρασε! ειπε με στεναγμόν ο Άλ'ης συλλογιζόμενος την μίαν ημέραν ή όποιαν έπέρασε.

Την επάυριον ήτο πάλιν εις την αυτήν θέσιν, οτε ηκούσθη ή φωνή του μουεζίνης.

— Πέρασαν δύο, ειπε με άναστεναγμόν ο μάντις. Έτέλος την τρίτην ημέραν άποφασίσας πλέον ότι θ' αποθάνη και θα γλυτώσ'η από τα βασάνια εκείνα, άμ' ήκουσε την φωνήν του μουεζίνης ειπε με κάποιαν ανακούφισιν.

— Δόξ'α σοι ο Θεός! Πέρασαν και ή τρεις! έτελείωσαν πλέον.

Την στιγμήν εκείνην εις διαβάτης άκούσας αυτόν ώρμησε και έφίλησε την χείρά του με σέβας.

— Αδθέντα, τ'ω ειπε με δάκρυα εις τ'ους όφθαλμούς, μη μας καταστρέφ'η; μ'ας έμάντευσε, το όμολογούμεν την πρώτην ημέραν ανεκάλυψες τον ένα από ημάς, την δευτέραν τον άλλον και σήμερα έμάντευσε ότι έπέρασα και εγώ ο τρίτος. Μη μας

φανερώσης και θα σου ειπ'ω που έχομεν κρυμμένον τον θησαυρόν του αυτοκράτορος.

Έννοείται ότι ο Άλ'ης ήτο πρόθυμος να υποσχεθ'η ότι και αν του έζήτουν άφ' ου λοιπόν υποσχεθ'η να μη τους φανερώτ'η, ο κλέπτης τ'ω έδειξε το μέρος εις το όποιον είχε κρύψει τον θησαυρόν με τ'ους συντρόφους του.

Ότε οι χωροφύλακες τον συνέλαβον δια να τον οδηγήσουν εις τον δήμιον, ο Άλ'ης ειπε να τον παρ'ουαίσουν εις τον αυτοκράτορα.

— "Η ώρισμένη ώρα έφθασε! τ'ω ειπεν ο Καρχ' Μπου-Λαδ'η.

— "Οχι; ακόμη! άπεκρίθη ο Άλ'ης, ή ημέρα δεν έτελείωσε.

— Έν τούτοις ο μουεζίνης προσεκάλεσε τ'ους πιστούς εις την έσπερινήν προσευχήν, ειπεν ο αυτοκράτωρ.

— Είς το βασιλείον του προζήτου ή νύξ δεν άρχίζει παρ' όταν δεν ήμπορεί κανείς πλέον να διακρίνη ένα φύλλον εις την ράχιν ενός μύρου; εγώ δε θα ανακαλύψω τον θησαυρόν πριν να χαθ'η από τον όρίζοντα ο ήλιος.

— Άλήθεια! ανέκραξε με πολλήν χαράν ο αυτοκράτωρ.

‘Ο Άλλης έκαμάθη δια έσκέπτετο’ έπειτα άνωρωθή επίσημως.

— Οί κλέπται, είπεν, έκρυψαν τον θησαυρόν εις έν πλοηγήγαδον μισοκρημισμένον, τδ όποϊον εύρίσκειται εις τον έγκαταλελειμμένον κήπον του μναστηρίου των θερσιών κχι τώρα, άπιστε βασιλεϋ, τόλμησε νά έγγίσης τρέχχ έκαίνου τον όποϊον δ’ Άλλάχ έμπνέει άκαταπαύστως προς έφελός σου.

‘Ο Καρχ-Μπου-Λαδη έττειλε τ.ύς αξιωματούχους του εις τδ ύπαδειχθέν μέρος, οίτοι δέ εύρον όλον τον θησαυρόν άπείρακτον.

— ‘Ω νιέ μου, άνέκραξεν έν παραφορά εύγνωμοσύνης ο αυτοκράτωρ της Σαμαρκάνδης ‘ζητησέ μου ό,τι έπιθυμείς.

— Μεγαλειότατε, ή μόνη μου έπιθυμία είναι νά μή είμαι πλέον μάντις Σας.

— Μόνον αυτό δέν γίνεται! άπεκρίθη ο Καρχ-Μπου-Λαδη· αί υπηρεσίαι σου μοι είναι πολύτιμα· θά σου δώσω ό,τι άλλο θελήσης, άλλ’ έχι και την άδειαν νά φύγης από πλησίον μου.

‘Ο Άλλης ήγαγκάσθη νά υποκύψη, και νά μείνη’ ο δέ αυτοκράτωρ, δια νά τον παρηγορήση, τώ προσέφερε πλούτη και τιμάς άκόμη μεγαλύτερα.

‘Αρκετόν καιρόν ο Άλλης είχε την ευνοιαν του αυτοκράτορος, όστις δέν τον ήνώχλει σχεδόν διόλου· άλλ’ έπειτα πάλιν ήρχισαν αί ίδιότητες του αυτοκράτορος και καθήμεραν τω έπρότεινε νά μαντεύση διάφορα πράγματα· άπειλούν αυτόν δια θά τον σφάξη άν δέν τω προείπη την αλήθειαν.

‘Ο ταλαίπωρος Άλλης, εις συνεχή κίνδυνον εύρισκόμενος, έθαρόνθη την ζωήν, ήθελε ν’ άποθάξη νά γλυτώση άπασ δια παντός από τά βόσανα εκείνης.

‘Ο Καρχ-Μπου-Λαδη μίαν φορά την έβδομάδα έλούετο επίσημως εις παλιόν τινα λουτρόνα τον άνακτόρων. Έχει έν μέσφ των έπισημοτέρων αδικιών

του, τδ έσώβραχον του λουτροϋ φορών, έκαθαρίζετο πριν μεταβή εις τδ προσκόνημα.

‘Ημέραν τινα κατά την όποϊον ήπειλίες πάλιν δια θά κόψη τον λαϊμόν του Άλλη, άν δέν μαντεύση κατι τδ όποϊόν τω έπρότεινε, τον ήνάγκασε νά παρευρεθί εις την τελετήν του λουσίματος.

— Εσούρεις, τώ είπεν ο Καρχ-Μπου-Λαδη, άν, πριν νά εξέλθω από τδ λουτρόν, δέν μαντεύσης ό,τι σου είπα, σε σφάξω.

‘Ο Άλλης άπελπισθείς από τόσην σκληρότητα και άπορασίαν την ζωήν του, ως γνωρίζομεν, ώρμησεν έπάγω εις τον αυτοκράτορα και τω έδωκε δύο δυνατά βραχίονατα. Έπειτα έφυγε.

‘Ο αυτοκράτωρ, μανώδης από τον θυμόν του, έτρεξε κατόπιν του νά τον συλλάβη όπως και οί μεγάλοι και έπίσημοι αδικικοί του μέ ένδυμασίαν λουτροϋ όλοι. Μόλις έπέρασε τδ κατώφλιον της θύρας, ο θόλος του λουτρονός έκρημίσθη και έφόνευσε μερικούς ύπηρέτας, οί όποϊοι δέν έπρόφθισαν νά εξέλθουν.

— Θάμα του Θεού, άνέκραξεν ο Καρχ-Μπου-Λαδη, ιδών τδ δυστύχημα εκείνο· έλα εις την άγκάλην μου Άλλη· είσαι ο μεγαλύτερος μάντις του κόσμου και ο πιστότερος ύπηρέτης! ω! χωρίς άλλο, δέν θά ήμην ζωντανός αυτήν την στιγμήν, άν δέν μ’ έρράπιζες και δέν με ήνάγκασες νά σε κυνηγήσω. Μού έσωσες την ζωήν μου. Ορκίζομαι εις τον Προφήτην ότι σήμεραν θά σου χρισώ ό,τι μου ζητήσης.

— Μεγαλειότατε! είπεν ο Άλλης, ως μόνην άμοιβήν μου ζητώ την χάριν νά μήν είμαι πλέον μάντις Σας.

‘Ο Καρχ-Μπου-Λαδη έφερε δυσκολίας εις την άρχήν, άλλ’ έπειδή είχαν όρκισθή εις τδ όνομα του Προφήτου, τώ παρεχώρησε την χάριν την όποιαν έζητεί ο Άλλης.

‘Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΜΑΝΙΩΔΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΥΜΟΝ ΤΟΥ ΕΤΡΕΞΕ ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΟΥ...’

‘Από την ήμέραν εκείνην ο Άλλης έζη με πλούτη και τιμάς και ήτο ο ευτυχέστερος άνθρωπος της Σαμαρκάνδης.

‘Η θέσις του μεγάλου μάντεως της αύλης του αυτοκράτορος Καρχ-Μπου-Λαδη μένει έως αυτήν την στιγμήν κενή, άγγέλλω δέ τούτο εις τους μι-

κρούς αναγνώστας μου, μήπως, τυχόν, θέλη κανείς απ’ αυτούς νά λάβη τδ πλήρες συγκινησέον άξιωμα τούτο και νά γίνη διάδοχος του Άλλη.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατά τδ Γαλλικόν)

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΜΑΞΑΚΙ ΤΟΥ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

‘Ο Κωστάκης έχει μίαν κατσίκαν πολύ εύμορφη. Είνε μαύρη, κατάμαυρη και δι’ αυτό την λέγουν Μαυροφόραν και αί τρίχες της λάμπουν σαν βελούδο· έχει δύο κέρατα εις τδ κεφάλι της γυριστά όπίσω και μικρά παπουτσάκια εις τά πόδια της, μαύρα επίσης, ώραια και λαμπερά ως νά τα έχη κατασκευάσει ο καλλίτερος ύπόδηματοποιός.

‘Η Μαυροφόρα έχει πολλά προτερήματα, έχει όμως και έν ελάττωμα, άλλά πολύ μεγάλον ελάττωμα, είναι πεισματάρα· έννοει καλά και σώνει νά γίνεται τδ θέλημά της. Γνωρίζω μερικά άγόρια και μερικά κορίτσια τά όποία τη όμοιάζουν πολύ.

‘Ο πατέρας του Κωστάκη τω έκαμε μίαν ήμέραν έν άμαξάκι, εις τδ όποϊον ο Κωστάκης ζεύγει κάποτε την Μαυροφόραν.

Μίαν ήμέραν ήτο πολύ ώραιος καιρός· ο ήλιος έλαμπε και τά χιόνια τά όποια είχαν πέσει την περασμένη ήμέραν έλαμπον ώσαν διαμάντια, ο Κωστάκης ήθέλησε νά έβγη περίπατον με τ’ άμαξάκι· τδ άμαξάκι γλυστρά ήσυχα ήσυχα έπάνω εις τδ χιόνι. ‘Ο Κωστάκης και ή Μαυροφόρα είναι και οί δύο ζωηροί και εύθυμοι.

‘Εξαφνα ή Μαυροφόρα βλέπει εμπρός της την Κακοκέφαλην, μίαν άλλην κατσίκαν, ή όποια και αυτή άμα είδεν ότι ο καιρός είναι καλός έβγήκε περίπατον.

‘Ο δρόμος είναι φαρδύς, χωρούν νά περάσουν και αί δύο, και ίσως, θά πήτε, παραμερίση ή Κακοκέφαλη. Ούτε από τον νοϋν της δέν περνά αυτό τδ πράγμα.

Τότε θά παραμερίση ή Μαυροφόρα θά μου είπητε. Και πάλιν δέν έπετύχατε, αυτό δέν τώχει τς τον νοϋν της αυτή.

— ‘Εγώ νά παραμερίσω; λέγει ή Κακοκέφαλη, ως παραμερίση ή Μαυροφόρα!

— ‘Η Κακοκέφαλη νά παραμερίση! λέγει ή Μαυροφόρα.

Και ή μία προχωρεί κατεπάνω εις την άλλην με τά κέρατα εμπρός.

‘Ο Κωστάκης τραβά τδ δεξιόν χαλινάρι, τραβά και τδ άριστερόν. ‘Η Μαυροφόρα όπισθοδρομεί. Τέλος πάντων θ’ άποφασίσση νά φερθή σαν φρόνιμη και ν’ άφήση την Κακοκέφαλη νά περάση; ‘Α! μπά!..

« Η Μαυροφόρα ωπισθοδρόμησε, είνε αλήθεια, αλλά μόνον και μόνον διά να ορμήση εμπρός με περισσότεραν δύναμιν. Χύνεται εμπρός διά να κτυπήση με τὰ κερατά της τήν Κακοκέφαλην, ή όποία έτοιμάζεται και αύτή να κάμη τώ ίδιον. Τέτοιαις κατακεφαλαιαίς δίδει ή μία της άλλης, ώστε τώ άμαξάκι άναποδογυρίζεται και όδυστυχής Κωστάκης χαπλώνεται φαρδύς πλατύς μέσα εις τά χιόνια. Σηκώνεται επάνω εις κακήν κατάστασιν. Είνε καταθυμωμένος με τήν Μαυροφόραν. Δέν θά τήν αγαπά πλέον, δέν θά τήν ταγίση πλέον με τόσην φροντίδα, δέν θά τήν πηγαίνη πλέον να βόσκη εις τώ λιβάδι. Θά τήν άψίση εις τόν σταυλον και θά πηγαίνη να κάμνη μόνος του περίπατον εις τούς άγρούς.

Και ή Μαυροφόρα θά είνε λυπημένη. Άλλά ποιος θά της πταή; Τούς πεισματάρηδες κανείς δέν τους θέλει, κανείς δέν τους αγαπά, είτε κατόικιαίς είνε είτε παιδάκια.

ΑΣ ΤΟ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

— Διατί βαρουν αϊ καμπάνες; ειπεν έν μικρόν άλογάκι, άφ' ου έτέντως τ' αύτιά του, ήνοιξε μεγάλα τά όματάκι του, έφούσκωσε τούς βρόχωνάς του και έκίνησεν εις τόν άέρα τήν χαιτήν και τήν ούραν του έ, μητέρα, διατί βαρουν αϊ καμπάνες;

— Πού να τώ ξεύρω, εγώ, παιδί μου, απεκρίθη ή φοράδα.

Τώ άλογάκι έπέρασε με γκαλ όπ τώ λιβάδι και έπήγεν έω; εις τόν δρόμον όπου ειδεν έν αξίον τώ όποιον έφόρτωνον κοπριάς έξέβαλε τήν κεφαλήν του έξω από τήν φραγήν.

— Έ, κύρια, επώναξεν εις τώ γέρικον άλογον τώ όπιόν έσυρε τώ άμαξιόν, μπορείς να μου πής γιατί βαρ έν αϊ καμπάνες;

Τώ άλογον δέν απεκρίθη; έξηκολούθησε νά τρώγη τώ κριθάρι του μέσα από τίν σακκον, τόν όπιόν τω ειχον νρεμασμένον εμπρός του.

— Είσαι χωρίς ανατροφήν; ειπε με θυμόν τώ άλογάκι και έφυγε.

Τώ δυστυχές άλογον δέν ήτο χωρίς ανατροφήν, άλλ' ήτο κωφόν και δέν ήκουσε τί τώ ήρώτησε τώ άλογάκι. Άλλας τε ούτε το ειδε, διότι ειχεν άποκοιμηθή, και ειχε κλείσει τούς όφθαλμούς του.

Τώ άλογάκι εύρέθη ει; τώ άλλο άκρον του λιβαδιού. Τήν σιγήν εκείνην διήρχετο άπ' εκεί μία ταχυδρομική άμαξά.

— Μπορείτε να μου ειπήτε, κύριοι, επώναξεν εις τά κουρκαμένα άλογα, διατί βαρουν αϊ καμπάνες;

Άντι άλλης άπαντήσεως τά άλογα εκίνησεν τούς κωδωνίσκους, τούς όποιους ειχον εις τόν λαϊμόν των... και έτραβήξαν τόν δρόμον των.

— Τι κουτά ζφα; ειπε τώ άλογάκι.

Τώ έβαλε δέ εις τά πόδια και έφθασεν ώσαν ά-

σραπή εις τήν άλλην φραγήν, πλησίον της όποίας ήτο έν άμπέλι, και όπόθεν τήν σιγήν εκείνην έπέρα τώ άλογον τώ παρεδρου.

— Τώρα, τέλος πάντων, θά μάθω διατί βαρουν αϊ καμπάνες. Αυτό τώ άλογον είνε σοφόν και εύγενικόν και δέν θά μου ειπή όχι, άν τώ έρωτήσω. Δέν μοιάζει με τούς βλάδας που έρώτησα έως τώρα —

Κύρια, ειπε πρós τώ άλογον τώ παρεδρου, σας παρακαλώ, δέν μου λέγετε, άν δέν σας διδώ βάρος, διατί βαρουν αϊ καμπάνες;

— Είνε ανάγκη να τώ μήτη; —

— Ω, μεγάλη ανάγκη;

— Δέν θά τώ ειπής κανένος;

— Κάμνω όρκον, κύρια!

— Έστω λοιπόν... αϊ καμπάνες βαρουν... διότι ό κανδυλανάπτης τραβή τώ σχοινί των.

Τώ άλογον τώ παρεδρου έσήκωσε σοβαρώς τήν κεφαλήν του και ειπε.

— Αλήθεια! απεκρίθη τώ άλογάκι, χωρίς να πολυκαταλάβη. Αμήν ό κανδυλανάπτης διατί τραβή τώ σχοινί της καμπάνας, θά μου κάμτε τήν χάριν να μου τώ ειπήτε και αύτό;

— Παρα πολλά ζητείς, φίλε μου, απήνησε τώ άλογον τώ παρεδρου. Ό, τι ήξευρα σου τώ ειπα και έπρεπε να εύχρηστηθής, νομίζω. Μα σύ άδικα βίζεις τώ μυαλό σου εις άνησυχίαν. Τι σε μέλει, αδελφέ, δια τας καμπάνας τού κόσμου; Είς αυτόν τόν κόσμον μόλις προσβάνομεν να ένοήσωμεν καλά ό, τι μας ενδιαφέρει. Τι θά γίνωμεν άν φροντίζομεν και δι' όλα δέν μας ενδιαφέρουν; Άκουσε με, φίλε μου, μην ανακατεύσας σε ζένας δουλιές και σου ύπόσχομαι πως θά γλυτώσης από πολλές σκότούρες και ούτε θά φαίνεσαι όχληρός και εις τούς άλλους με περιττάς έρωτήσεις. Χαίρε!

« ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ »

« Δας εύχαριστώ, σάς εύχαριστώ, μικρά μου φίλοι και μικροί μου φίλοι, διά τήν αγάπην σας. Αϊ φιλόφρονες έκφρασεις τας όποιάς μοι στέλλετε είνε τόσαι πολλάι ώστε μοι φαίνεται; ότι με ράνετε με εύώδη άνθη. Τι ώραιάι έκφρασεις! πολύ ίδιως με συνεκίνησεν ή έπιστολή μιάς μητέρας ή όποία μοι γράφει: « Αφ' ότου σ' έχω βρήθόν, άγχαπητή μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ή ανατροφή της μικράς μου « Ελένης μου φαίνεται εύκολότερα. Πόσον εύχρηστού αι τιαυτά εκδήλωσεις της αγάπης και της εκτιμήσεως και πώς μου δ δουν θάρρος δια να έργασθώ και να γίνω όσον τώ δυνατόν, καλλιτέρα ώφελιμότερα, διασκεδασιμότερα δια να μ' άγαπούν πολύ πολύ διαιήμοι αι φίλοι, όλοι μου αι φίλοι και να μ' εκτιμούν δια αι μητέρες, όλοι οι πτέρες.

Καλώς τήν, καλώς τήν τήν νέαν μου φίλην, τήν μικρούσαν Έλένην Έρ. Λερπέση. Είνε μόνον πέντε ετών άδελφή και δι' αύτό δέν ειςεύρει, λέγει, να μου στέλλη παιδικόν πνεύμα και πνευματικιάς ασκήσεις, αλλά θά μου γράψη τακτικά και θά δημοσούω τώ όνομά της εις τήν άλληλογραφήν. Μετά χαράς θά άπαντώ εις τας χαριτωμένους έπιστολάς σου, μικρά μου Έλένη, άν και πιστεύω ότι σιγά σιγά και παιδικόν πνεύμα και πνευματικές ασκήσεις ή αρχίσεις να μου στέλλης, διότι φαίνεται έξυπνη και φιλότιμος. Ψω πρós τούς άσπασμούς σου τούς όποιους μοι άναπέσεις να προσέγγισα εις όλους μου τάς συνδρομητάς ήξειρας ότι όμοιάσεις με τόν Μίγγαν Νικολόπου; Ο Μίγγας Ναπολεών τήν επάυριον μιάς μεγάλης νίκης από τήν χιράν του ήθελε να φιλήση όλον του τώ στρατόν; άλλ' ή παύ να προσβήση να φιλήση τούς χιλιάρους στόματα! τι έκμας λοιπόν; έφίλησε τούς στρατιώτους του, εις τώ στρατόν φιλήσας περιληπτικώς όλους τούς στρατιώτες του τώ ίδιον τώρα έκμας και σύ, ήτπεσθής έμ' άσπασείσθς περιληπτικώς όλους, μου τάς συνδρομητάς.

Πολύ άραίσον είνε τώ ψευδώνυμόν σου, Αϊα Τελαμώνιε, και έπιδοκιμάζω τήν έκλογήν σου, άλλ' δέν έπιδοκιμάζω τήν αίσλαν διά τήν όποιαν τώ έπρόσχησας από τώ άλλο. Έπρεπε να προτιμήσης τόν άγνωστόν Τελαμώνιον τού άγνωστου τού Όλέως δι' διά τώ άναστημά του, άλλ' δια τόν χαρκτηρά του Αϊας ή Τελαμώνιας ήτο όχι μόνον γενναίος άλλ' και πολύ φιλότιμος; και από τήν υπερβολικήν φιλοτιμίαν του έκαθεν ήτι έπαθε εν ώ ό τού Όλέως Αϊας ήτα βλάστησης και διά τούτο έρρήγη ό βρήχος εις τόν όποιόν ειχε καταφύγει ναυαγήσας, και ή ενίγη τ μαρτησίας από τούς Θεούς. Περισσότερον σημασίαν πρέπει να δίδωμεν εις τόν εσωτερικόν άνθροπον και όχι εις τόν έξωτερικόν; να εξετάζωμεν τι είνε ή καρδιά του και ό νοός του και όχι αν είνε ύψηλός ως καμπαντζίδι, ή κοντός ως νάνος. Μέτρην της εκτιμήσεως των άνθρώπων δέν πρέπει να έχωμεν τώ μέτρον με τώ όποιον μετρούν τά κοΐτσουρα δια να ύπολογίσωμεν τας πράξεις των. Αύτά δέν τα λέγω μόνον εις σε, φίλε Αϊα Τελαμώνιε, σοτίας μοι έδωκες τήν άπορμήν, άλλ' εις όλους τούς φίλους μου.

Πώς να σε λημονήσω, Τρόπαιον τού Μ. Αϊαδου; γίνετα αύτό τώ πράγμα; εγώ σ' αγαπώ πολύ, πολύ όπως και συ και σ' έθυμούμαι πάντοτε, και μου φαίνεται; ότι και μου λείπει όταν δέν λάβω έπιστολήν σου; έχει δικασιον ή διδασκαλίαν σου τώ φραδόν σου ψευδώνυμον όλοι τώ γνωρίζον και όλοι τώ αγαπούν, διότι φέρει εις τώ νούν έν απή τή μεγαλήτερη κατερθώματα των προγόνων μας. Μην άνησυχής λοιπόν, άλλ' στέλλε μου πνευματικιάς ασκήσεις.

Σ' εύχαριστώ δι' όσην αγάπην μοι δεκνήσεις, Αίγυπτία Βασιλόπου; ή δίδει τήν όποιαν έχει περι τών δημοσιευομένων έν τή ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ τιμά τήν κρίσιν σου, διότι

πραγματικώς μόνον έκλεκτά και ώραϊα πράγματα δημοσιεύονται εις αύτήν, και όχι ό,τι τώρη και όπως τυχρή, αλλά με προσχήν και καλλιθησίαν. Πολύ μεγαλειότερα εύχαρησις εις έμε παρά να βλέπω ότι οι κόποι μου και ή άξία της έργασίας μου έκτεμνώνται από τόνσον καλώς φίλας μου ως τήν Αίγυπτίαν Βασιλόπου; και Βεβίως; και αυτόν τόν χρόνον και τόν άλλον και πάντοτε θα είμεθα πιστοί φίλοι; όπως μοι γράφεις εις τήν έπιστολήν σου, Βράχε τών Γ' Ιάρων. Τώ ψευδώνυμόν σου είνε ώραϊόν, της ώρας, σαν φρέσκο φέρι που ό,τι έπίσθη και σπικρεβά μέσα εις τώ πλεγμά.

Σ' εύχαριστώ δια τά χρυσά σου λόγια, Αίθριε Όθρανέ, και ήθελα ν' έχω κάτι μεγάλα μεγάλα χείλη δια να φθύνω, εως τόν Μυροθέων και να σε γλυκοφιλήσω; έχει με πάντα φίλην και καρτήρα, σύνοραφον εις τήν μονάξιν σου, συμβουλήν εις κάθε περιστάσιν, αύτό θά είνε ή χαρά μου. Όταν δια τώ ψευδώνυμον πός τώ περδν μείνει όπως είναι αέθριος οθρανός και όταν έλλη ή ώρα τού πολέμου, όταν φροντήσουν τά κανόνια τότε κατέβα από τώ ύψος σου και γίνε Κασπ... (Πά! πιά! όλίγον έλειψε να μου διαρύγη τώ μουτικόν), τότε λάβε τώ νέον σου ψευδώνυμον και κάμτε τώ πρós τήν Πατρίδα κηθήκόν σου.

Βεβίως; έχω εις τόν νούν μου να προτινώ κάποτε διαγωνισμόν, « Έρδοεις Περιόλους» όταν έλλη ή κατάλληλος ώρα θά τώ άναγγείλω και εις σε και εις τούς άλλους μου φίλους. Έως τότε στέλλε μου παιδικόν πνεύμα και πνευματικιάς ασκήσεις και λύσεις και γράψ μου τακτικά.

Έδώ λοιπόν είναι, Αέθων της Έρήςμου; εγώ μη άκούω τά γλυκα κελόδημά σου ένδημισα ότι ήναισε τά περά σου κ' έπέτεισε μικρόν, μακρόν εις καρμίαν έρημον δια να γίνης Αέθρη; Αέθων της Έρήςμου. Πέντε μήνας τώρα ούτε μ' ενδυμήσθης; τι φίλιόν αι δικάλογοι; έχεις έργασίας, έχεις πολλά μ'θήματα! αν ήθελες εϊμπορούσε να σκενομήσης δύο σιτηρούλας να μου στείλεις δύο γραμμάς ή έπιστολή δέν είνε σύγγραμμα να άπαιτη μησης έργαζίν. Νά σε ιδώ τώρα τούλάχιστον αν θά μου γράψης συχνά! Τά ψευδώνυμα Αίπερος Νίκη και Τουρκομάγης Έλλάς είνε διαθέσιμα.

Ηθελεις ότι με ανησυχήσας κατ' αρχάς με τώ ψευδώνυμόν σου, Πεισματάρη; Αφ' ου αύτός ό μικρός κύριος έχει αύτό τώ έλάττωμα, εκέφεθη, διατί θέλει να γίνη φίλος μου; εγώ θέλω να έχω φίλους μόνον καλά παιδία; άλλ' όταν ειδη τι είδους πεισματάρης είναι, ήλαθε δια μιάς γνώμην. « Δέν έχω απ' εκείνο τώ πέισμα, μου γράφεις, που κάμνε μερικι πνείδα να κτυπήν τά πόδια τους, να κοκκινίζουν σαν άσταχοι, να βασανίζουν τας μητέρας των με τά εσηωνητά των, όχι; εγώ βίκω πέισμα όταν έχω να μάθω έν δύσκολον μάθημα, όταν έχω να εκτελέσω έν δύσκολον καθήκον; τέτοιος πεισματάρης είναι.» Αφου λοιπόν είναι τέτοιος σ' αγαπώ, Πεισματάρη μου, διότι όπως τώ έννοεις σύ τώ πέισμα δέν είνε έλάττωμα, κάθε άλλο! είνε προτέρημα, και τώ άληθες τώ όνομα είνε σταθιρά θελίησις. Είθε και οι άλλοι φίλοι μου να έχουν τώ πέισμα ωσαν τώ ιδίαν σου, διότι χωρίς σταθεράν θέλησιν κανείς δέν δύναται να εύδοκιμήσθ, κανείς δέν δύναται να πράξη τι έξισον λόγον.

Σύμφωνος εϊμαι κ' εγώ, φίλε μου Φιλόλογε, ότι ή συνεργασίας συζήτησις πρέπει να τελειώση. Είς τήν τρισελίον λοιπόν έπιστολήν σου άπαντώ τά εφές όλιγα; Τήν τυχρήν τήν όποιαν έλαβον τή άθύρματα και κουφέτα έκλθον και οι κομηταί και πάν ήτι μοι έστελες έκτός παιδικου πνεύματος και πνευματικιάς ασκήσεων, δια τούς λόγους τούς όποιους γνωρίζεις. Οι Γ' άλλου λέγονν επί καλοί

λογαριασμό κάνουν τους καλούς φίλους (les bons comptes font les bons amis) 'Αφ' ου λοιπόν εξακαθρίσαμεν τους λογαριαμούς μας δε μέινωμεν καλοί φίλοι ως πρώτα και γράφε μου δσον συχνότερα δύνασαι: τέλος της συζητήσεως. — Πρίν λάβω την επιστολήν σου είχα σχίσει τα χειρόγραφα ώστε με λύπη μου σοι λέγω ότι δεν δύναμαι να σοι τα επιστρέψω.

'Ερωτήσεις, πληροφορίες, άσπασμοί, προσήσεις. 'Ο Βράχος των Γλάρων άσπάζεται το Άγι το Γραβιάς, και το παρακαλεεί να τω έπη το άληθές όνομά του, ως και τον Ένδοξο Περιελή και τον Πανόβρογο Όδυσ-

σέα. 'Ο Αίθριος Ούρανός άσπάζεται το Άθος των Δειμώνων, είν το όποϊόν εύχεται περαστικά από την κεφαλήγαν του και το παρακαλεεί να του φανερώση το άληθές όνομά του με την διαχωρέσειν να τω έπη και αυτός το ίδιον του, ό Πρίγκηψ Ζιλλάχ άσπάζεται τον Όδυσσέα Άνδροσσορ, τον Ψεύδικον, τον Βράχον των Γλάρων, τον Άρη και τον Πανόβρογο Όδυσσέα μετά του αδελφού του. — Το Παλληγάρι της Φακίης έπιδουμεί να μάθη ποι έπολίτισος και τι κατορθώματα έκαμεν ό Ένδοξος Άγωνιστής που ώνομάσθη εώτω.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Λήξαντος ήδη του 7ου έτους της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλούμεν τους κυρίους συνδρομητάς τους μη άναγεώσαντάς εισίγει την συνδρομήν των και επιθυμούντας να εξακολουθήσωσι λαμβάνοντες αυτήν και κατά το άρξόμενον 8ον έτος 1886 να μας άποσπελίσωιν έγκαιρώς δια άσυστημένης έπιστολής το αντίτιμον της συνδρομής των (οι έν Έλλάδι φρ. 5 και μετά της ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ φρ. 7,50' οι δε έν τώ Έξωτερικώ χρυσά φρ. 6 και μετά της ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ χρυσά φρ. 9, δεκτά και είν χαρτονομίσματα ή γραμματόσημον παντός έθνους) ίνα μη επέλλη διακοπή της πρός αυτούς άποστολής του φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

9. Φωνηεντάλιπον. * * * * *
π * * * * *
κ * * * * *
λ * * * * *

10. Συλλαβόγρηφος.

Πρόθεσις είνε το πρώτον, άπ' το στόμα τ' άλλο βγαίνει. Το δε σύνολον συχνάκις στήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ έμβάλινε.
Έστία ή από του Τράγου του Συντάγματος.

11. Αεξίγρηφος.

Με κεφαλήν άν είμαι, μ' άνάπτουν, κείω, ψήνω.
Άκτέραλον, με καίουν και ευώδιαν χύνω.
Έστία ή από της Άνθούλας.

12. Αεξίγρηφος.

Θά σε κάμω να πονέσης, όπως είμαι άν μείνω,
Άν την κεφαλήν μου κάψης, ζώνον χρήσμον θα γίνω.
Έστία ή από της Άτρομάτου Δικουμπούλιας.

13. Αεξίγρηφος.

Είμαι μέρος πρός βορράν, κ' είμαι ζώνον των χιδων.
Θά με τρώγης τακτικά άν έν γράμμα χάσω μόνον.
Έστία ή από της Ζηλιμένης Βασοπούλιας.

14. Αίνεγμα.

'Εχω στήνη σιδερένια και στο κύμα περατώ
Και επί της βράχως μου πύργους ισχυρούς κρατώ.
Ούτε ζω, ούτε αναπτύω, είμαι άπνους, πλην άλλα
'Η άναπνή μου πάσι 'σαν καπνός στα ύψηλά.
Έστία ή από Γ. Η. Τζουριτάου.

15. Αίνεγμα.

Τέσσαρες είμαθ' αδελφοί ό είς μακρόν του άλλου,
'Ανευ έχρου άληθινού και άνεω άντιπάλου.
Πισώς δεν ομοιάζομεν, κ' έν τούτοις μείν ήμέρα
'Η ίδια μάς έγινάνησεν επί της γης μητέρα.
'Ο ένας με τον άλλον μας ούτε στήγην δεν σμίγει
Κι' όταν ό ένας έρχεται ό άλλος δε να φύγη.
Έστία ή από του Θεσσαυλή και Παρακίτου.

16. Άκροστιχίς. Τα άρχικά γράμματα των ζητούμενων έξ έλιεων άποτελοϋσι το όνομα άρχαϊου φιλοσόφου.
1. Όρος της Έλλάδος. 2. Θρησκον. 3. Θεός της Μυθολογίας. 4. Ποταμός της Άγγλίας. 5. 'Ηπειρος. 6. Πόλις της Ιταλίας.
Έστία ή από του Λιάντος του Τελεμαντιου.

ΛΥΣΕΙΣ

- 5. Κνωός, Νούς.—6. Βούς, Ούς.—7. Πόρτα, Χόρτα.—8. Το γράμμα ο.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Αίθριος Ούρανός, 3 και 4. Αϊάς ό Τελερμόνιος, 2. Διμοστάζουσα Καρδίτς, 3. Διονύσιος Άναστασάτος, 3. 'Ελένη Άνδρονίκου, 4. Άνθος των Δειμώνων, 4. Άνθούλα, 4. Άραπάκος, 4. Άργεφόντης Έραής, 3. Άτρώμης Μπουμπουλίνια, 2. Βαχίς, 3. Βοσκειπούλα Ζηλιμένη, 4. Θεόδωρος Βουστινιάς, 4. Βρυκόλακας, 2. Άθηνά Π. Γάλαντοϋ, 3. Πηνελόπη Γιαννακού, 4. Γιαννίχοπος Σηραϊά, 3. Γλυκειά Παριβία, 3. Γλωσσόδέτση, 2. Γράια Άρϋς, 4. Δάμων και Φινίας, 4. Διαβολάνθρωπος, 3. Διάττων Άσνη, 3. Δημήτριος Έλευθεριάδης, 2. Έλευθερος Σκοπευτής, 3. Έλλην του Όλιόμπου, 4. Έπιτοκλής και Πολυνίκης, 3. Έρωθός Φιτακάς, 4. Κλειώ Ευγενιάδου, 4. Γεώργιος και Άναστασία Ζαβέρδα, 2. Ζαχαρίας, 3. Δικατέρην Ζαφειρίου, 3. Ζεφωρίτης, 3. Ζηλιάρης, 4. Ζιζάνιον, 3. Εύθαλία 'Ηλιάδου, 1. Νικόλαος 'Ηλιοπούλας, 2. Θεοφοδεύμενος, 2. Φαρακωτό, 2. 'Ισχος του Πεπρωμένου, 3. 'Ιωνικός Όρίζον, 3. Καβαλάρης, 3. Ν. Καλογερόπουλος, 4. Καρά-Μπουλαδής, 2. Κόρη της Ρούμηλης, 4. Κοτόπουλον 3. Κορυφιαφαλάκης, 2. Λαγός με Πετραχίλη, 3. Λαδομάνος Ποντικός, 2. Λευκόν Νέφος, 2. Μιχαήλ Λεώνης, 2. Μαζμού του Κωλέττη, 3. Μάχη του Μαραθώνος, 4. Μικρός Έθελοντής, 3. Μουρζαλιά, 2. Νεοσούλεκτος, 2. Θεόδωρος Βενάκης, 3. Ιωάννης Οικονομικής, 4. Λεών Οικονομίδης, 2. Παλληγάρι της Φακίης, 3. Πρίγκηψ Ζιλλάχ, 1. Πουλι χωρίς φτερά, 3. 'Ο Τράγος του Συντάγματος, 4. Τρόπαιον του Μιλτιάδου, 2 και 3. Φασουλής και Περικλέτος, 4. Φίλος των Ζώνων, 3. Φωστήρ, 4. Χίος Δούλη, 3. Χρυσάην Δέρας, 3.

“ ΗΚΡΩΝΤΟ ΜΕΤΑ ΠΟΔΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗΣ ” [Σελ. 54]

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του Άκλεημάτου ΙΟΥΔΙΟΥ ΣΑΝΑΒ. Μετάφρασις ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ] [Συνέχεια. Ίδε σελ. 36.]

Αί καταθραυόμεναι σάνιδες, αι όποϊαι έπέτων είν τον άέρα κομμάτια κομμάτια, τα κομμάτια τς όποϊα ζήτοϋν να έθρουν είν το σκότος ψηλαφητά, οι δρόμοι τους όποιους έκαμαν, ή άμίλλα τίς να προπεράση τον άλλον, ή προθυμία και ή έπιμέλεια με την όποϊαν ώς μύριμηκες έλάμβανον και μετεκόμιζον τα ζύλα, τα συχνά πεσώματά των είνε διότι ωλισθηκον είν τα γλοιώδη θαλάσσια φυτά, είνε διότι συνεκρούοντο μεταξύ των έκ της πολλής των βίας, πάντα ταυτά τους είνον είν κίνησιν, και τέλος τους έκαμαν να λησμονήσουν την συμφοράν των και να γίνον φαίδροι και εύθυμοι.
'Η στείδα δλονέν είνετο μεγαλύτερα.
Τί στιγμή ήτο εκείνη, κατά την όποϊαν ό καπετάν Κουπιός περικυκλωμένος υπό του έπιτελείου του, έτριψεν έν πνεύον είν το ύφασμα του πανταλονίου του, και ήναψε τά πισσωμένα πανία και τό στυπείον, το όποϊον είνε βάλη είν το μέσον της έστίας! Πάντες έκράτουν την αναπνοήν των, και πάντων αι καρδιαί έπερίμενον το άποτέλεσμα.
Κατά πρώτον τίποτε άλλο δεν είνε, ή σύννεφον κκινού τόσο πυκνόν, ώστε το σκότος της νυκτός είνε σκοτεινότερον.
Πολλά λεπτά της ώρας έπέρασαν, και ή άγωνία των παιδιών ήτο άνέφραστος.
Μετ' έλίγη λάμψις κοκκινωπή ερώπισε τον καπέλκρον καπνόν, γραμμιά σπινθηρόβολοι είνεσαν ΕΤΟΣ Η'—ΤΕΥΧΟΣ 4^{ον}.

πρός την βάση της πυράς, ή πυρκαϊά άνέθη είν την κορυφήν με πολλήν όρμήν, και εώθως άνέλαμψε φλόξ ούρανομήκης και ερώτισε τον ούρανόν και τα κύματα.
Ποτέ άλλοτε οι φανοί, δηλα δή αι χαρμάσυνοι πορρά «του Άγίου Ιωάννου του φανιστή» δεν είνεσαν τόσο αξιοί να ονομαστοϋν χαρμόσυνοι, δσον αι σάνιδες έκείναι, αι όποϊαι εκάιντο ως σημείον δυστυχίας και συμφοράς. Τα παιδιά έβλεπον την φλόγα και έκαιρον. 'Ο Κουπιός εύτυχέστερος του Πλημμύρη, ήθάνετο μεγίστην εύχαριστήσιν βλέπων ότι οι σύντροφοί του ήσαν κατηχηριστήμενοι δια το κατόρθωμά του τουτο. Κανείς των δεν είνε την παραμικράν άμφιβολίαν, ότι ή φλόξ εκείνη ή τόσο μεγάλη και τόσο ζωηρά, δεν ήθελε προσελκύση είν βοήθειάν των δσα κλοία θα έπλεον είν το πέλαγος δέκα λεύγας τριγύρω. 'Επίστευον πάντες ότι πλησιάσει ή ώρα της σωτηρίας των, και έκ της πολλής χαρής των είνεσαν δυνατά, έν ω υπεράνω των κεφαλών των οι γλάροι, οι όποϊοι αίφνης είνον έξυπνίστη, έπέτων έντρομοί τριγύρω του βράχου των έκβάλλοντες κρυγιάς άγρίας.
Ζ
ΛΕΥΚΑΙ ΑΡΤΟΙ — ΔΕΙΡΕΙ ΑΡΚΟΥΔΕΣ
Αί ώραι παρήρχοντο, αι σάνιδες δεν είνον πλέον φλόγα, και οι μικροί μας φίλοι εκάθηγον κατά σειράν γύρω της άνθρακιάς, και δεν έβλεπον την ώρα
ΤΟΜΟΣ Θ' — 4

πότε να προβάλλη το πλοίο, το όποιο ακόμη ήλπιζον ότι θα έλθη να τους σώσει. Και ο πυρετός εκείνος, ο οποίος τους είχε κυριεύσει και άρχάς, και αυτός εσθλάθη δι' έλλειψιν ύλης και είχαν κατατήση βαθμηδόν εις την κατάστασιν εκείνην της άτονίας και του μαρασμού, ή όποια διαδέχεται πάντοτε τας σιδηράς κρίσεις. Άλλα τον μαρασμόν τουτον τον έδιώξαν ή μεγάλη άπελπισία, ή όποια αΐφνης τους έκυριεύσει πάλιν. "Όταν μάλιστα έσυλλογίζοντο πώς θα επανέλθουν εις το χωρίον, άν παραδεχθώμεν ότι θα ήτο δυνατόν να επανέλθουν, ησθάνοντο μεγάλην ταραχήν και φρίκην. Η συνείδησις των τους έτυπτε, διότι έσυλλογίζοντο την άγω-

"ΑΝΕΛΑΝΘΕ ΦΛΟΣ" (Σελ. 49)

νά να προβάλλη το πλοίο, το όποιο ακόμη ήλπιζον ότι θα έλθη να τους σώσει. Και ο πυρετός εκείνος, ο οποίος τους είχε κυριεύσει και άρχάς, και αυτός εσθλάθη δι' έλλειψιν ύλης και είχαν κατατήση βαθμηδόν εις την κατάστασιν εκείνην της άτονίας και του μαρασμού, ή όποια διαδέχεται πάντοτε τας σιδηράς κρίσεις. Άλλα τον μαρασμόν τουτον τον έδιώξαν ή μεγάλη άπελπισία, ή όποια αΐφνης τους έκυριεύσει πάλιν. "Όταν μάλιστα έσυλλογίζοντο πώς θα επανέλθουν εις το χωρίον, άν παραδεχθώμεν ότι θα ήτο δυνατόν να επανέλθουν, ησθάνοντο μεγάλην ταραχήν και φρίκην. Η συνείδησις των τους έτυπτε, διότι έσυλλογίζοντο την άγω-

Και πάλιν ο Κουπιās τους επαρηγόρησε και τους ενεθάρρυνε.

«Άλλο καιό πάλι με σάς! ανεφώνησεν ο Κουπιās, θάρρησете, λέω γω, της κλάψης και της γρύνιες σας, αλήθεια κι' αλήθεια, που μου κάνετε το κεφάλι μου καλόν! Καλά είσαστε εδώ πέρα. Τα πόδια σας είνε ζεστά, το κεφάλι δροσερό και ή κοιλιά σας 'ρωλόι. Τι άλλο θέλετε ακόμη; Γιατί μουρμουρίζετε; Θά 'ξεχασαν ως φαίνεται, να σιδερώσουν τα λιγ' σεντόνια του πρίντσιπα Πλημμύρη; και του κόντε Χοιρομέρη δέν θα το φεύσκωσαν καλά το πουπουλένιο στρώμα; του λόρδου Φυκιώτη θα του έχασαν τη; παντόφλες και τη ρομπινακάμαρα; "Αν είν' αυτό ή αιτία της; μουρμούρης σας, έχετε δίκαιο, και το δίκαιο σας είνε μεγάλο. Βρέ; δέν ντροπέμαστε και λιγάκι!... Μωρέ χεράς τα θαλασσοπούλια που μ' εύρηκανε! Τώρα σε λιγάκι θα ιδήτε να προβάλλουν είκοσι κομμάτια καράβια να μαλώσουν πιδ' να μας πρωτοπάρη και να μας φέρη 'ς το χωριό μας' ένα μόνο πράγμα θα σας δυσκολέη, πιδ' να πρωτοδιαλέξετε. Τι υποδοχή όμως να μας ετοιμάζουν τάχα 'ς το χωριό; α! όσο γι' αυτό δέν σας υπόσχομαι ότι πως θα έχουν στημένο κατάρτι με βραδεία, και τραπέζι στρωμένο κάτω 'ς το γιαλό γι' την αφεντοξυλιά μας. Μάλιστα δέν είνε παραξενό ή άχάριστη πατριδα μας να φανή τόσο σφιχτή, ώστε να κίνη οικονομία και να μη μας κάψη και κάμποσα πυροτεχνήματα. Για' αποζημιώσει όμως, εγώ θαρρώ πως 'μπορώ να σας βεβαιώσω, ότι όσοι από

σας άγκυπτε τους φούσκους δέν θα μείνετε παραπονεμένοι, θα φάτε φουσκο μ' άνι που θα βάλτε και 'ς τον κόρφο σας. 'Αμ' εγώ όμως ή κακόμοιρος, τί έχω να πάθω εγώ θα ξεπλερώτω όλες της άμαρτίες της 'δικής σας' ω, τί έχω να γίνω ο κακόμοιρος! Θά πάθω των παθών μου τον τάραχον. Θά εσώ ξύλο που θα γίνουν τα πλευρά μου μαλακά σαν την κολιό μου. "Όσο συλλογούμαι πως ή βάρκα του μπαμπά μου μας ζεσταίνει αυτήν την ώρα, με πάντα τούρτουρκα! Κυττάχτε τώρα τί κοιταμάρα! κίθουμαι και λογαριάζω ή βλάκας το ξύλο που θα φάω, και δέν κυττάω την σφοδρά μας! δέν κυττάω την κακομοιριά μας! δέν κυττάω πώς να περσίωμε και λιτερά την ώρα μας! Αϊ, αϊ, τάρησωμε λοιπόν

αυτά, σφουγκιάστε, βρέ παιδιά, τα μάτια σας και τη μύτη σας, και παρα να γρυνιάζετε σαν τα μωρά, έλατε να ιδούμε πώς να περάσωμε την ώρα μας και να διασκεδάσωμε λιγαυλάκι.

— Ναι, ναί, είπεν ο Χοιρομέρης, παίζομε τον κολόερο;

— Παίζομε τον κρυφό; είπεν ο 'Αγκίστρης,

— Παίζομε το τόπι; είπεν ο Φυκιώτης.

— "Αν δέν σας πειράξη, ευγενέστατοι κύριοι, είπεν ο μικρός Μαρίδας, εγώ θα σας έλεγα να παίξωμε τους στρατιώτες.

— Εγώ τίποτα δέ θέλω, είπεν ο Πλημμύρης, μοναχά θέλω να φύγω από 'δώ.

— Έβρετε παιδιά τί να κάνωμε; είπεν ο Κουπιās. Το καλλίτερο από όλα είνε να είπούμε παραμύθια. Ποιός από μ'ας δέν ζέρει έχι ένα, αλλά και δύο και τρία το όλιγώτερο; Τι καλλίτερο πράγμα σε μέν συντροφιά από το παρμύθι; όταν μάλιστα το λέγη κανείς νόστιμα. "Ας 'πη λοιπόν καθένας μας το 'δικό του, και όποιο παραμύθι φανή σ' εδλους μας το νοστιμώτερο, αϊτός που το είπε θα του αγοράσουν οι άλλοι ζαχαράτα μεθαύρον την Κυριακήν όταν άπολύση ή 'Εκκλησία».

Ευδαίμων ηλικία! Δέν έχρειάζετο περισσότερον διά να αλλάξουν γνώμη και να δώση ο νους των, 'Η λύπη των διελύθη, όπως αΐφνης πνέει άνεμος και καθάρεις τον ουρανόν και διασκορπίζει τα σύννεφα. Πάντες ανεφώνησαν: Παραμύθια να 'πούμε, παραμύθια!

Και πρέπει να είξεύρετε ότι τα παιδιά είχαν εις την αποθήκην των διάφορα παραμύθια επάνω κάτω αληθινά, επάνω κάτω πιθανά, απ' εκείνα τα όποια οι ναυτικοί φέρουν από τόπους μακρινούς, και ή οικογένειά των τα θεωρεί ως ιστορίαν αληθινήν, και ή μία γενεά τα διηγείται εις την άλλην γενεάν, με πολλές προσθήκας, με πολλές διορθώσεις και μάλιστα διπλάσια και τριπλάσια κατά την έκτασιν.

Το στάδιον λοιπόν ήτο έτοιμον, και πάντες έφλέ-

γοντο υπό της επιθυμίας να άγωνισθών. Ο άγών ούτος, του όποιου βραβείον ήσαν όλίγα τεμάχια ζαχαρωτών, εθέρμαινε την φαντασίαν των, και δέν έβλεπον την ώραν τότε να άρχίσουν.

«Άρχισε σύ, 'Αγκίστρη, είπεν ο Κουπιās καταλαβαίνω από το ζωηρό και γελαστό σου πρόσωπο ότι κίτι κίλιν τρέχει επάνω εις την γλώσσάν σου.

— Ναι, είπεν ο 'Αγκίστρης με πολλήν προθυμίαν και ζωηρότητα, να ιδήτε πόσο θα γελάσωμε! Θα σας είπω το παραμύθι της σχεδίας της Μ'έδο υσας, και πώς ο παππούς μου...

'Αλλά δέν είμπόρεσε να προχωρήση, διότι γενική κατακραυγή τον ηνάγκασε να διακόψη τον λόγον του και να σταθή.

«Νά σου είπω, 'Αγκίστρη, είπεν ο Κουπιās με

* ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΑΣΠΡΕΣ ΑΡΧΟΥΔΕΣ! * (Σελ. 52)

σοβαρότητα, δέν λέγονται τέτοια παραμύθια εις ανθρώπους νηστικός, και οι όποιοι είνε 'ς την κατάστασιν εις την όποιαν είμαστε τώρα είμεις. "Αν δέν το ζέρης μάθε το τάρα και όταν πηγαινής σε καμμίαν συναναστρέψη, να θυμάσαι ότι ο καλοαναθρεμμένος άνθρωπος ποτέ του δέν τρέπει να κίνη έτσι. "Αν δέν έχης να

μ'ας είπης τίποτε διακεκοστικώτερον...

— Μα εγώ θαρρώ... είπεν ο 'Αγκίστρης; με τρόπον υπερήφανον.

— Άλλος! ανεφώνησεν ο Κουπιās.

— Ναι, ναί! άλλος ανεφώνησαν πάντες. Κάτω ο 'Αγκίστρης! βγάλε τον δέω από την πόρτα.

— 'Ετσι λοιπόν είσαστε σεις; είπεν ο 'Αγκίστρης. Και εγώ δίνω την παραιτήσί μου.

— Την δεχόμεσται! είπεν ο Χοιρομέρης.

— Έλα, 'Αγκίστρη, πάμε να φύγωμε! είπεν ο Πλημμύρης.

— Ποιός θέλει να 'μιλήση; — Εγώ! ανεφώνησεν ο ζωηρός Φυκιώτης, ο όποιος ήτο γνωστός εις όλους τους στραγαλατζήδες διά την μεγάλην αγάπην την όποιαν έχεν εις τα ζαχαράτα. Εγώ θα σας διηγηθώ γι' ποιά αιτία ο μπαμπας Φυκιώτης, ο αδελφός του παππού μου δέν

είπαρρεσε να καθήση ούτα μια φορά 'ς τ'α έκοσι τελευταία χρόνια τής ζωής του.

Τ'ο έντι ήτο πολύ περίεργον να μάθη τις δικαί δεν είπαρρεσαν ο αδελφός του πάππου του Φυκιώτης να καθήση εις διάστημα εις οσον έτων και ήτο ήναγκασμένος να είνε πάντοτε έρθιος. Ένωσεται λοιπόν ότι όλον τ'ο άκροατήριον έπεριμενε με τ'ο στόμα άνοιχτόν να ακούση τήν περίεργον ιστορίαν του μπάριμπα Φυκιώτης.

Ο Φυκιώτης έστάθη έλίγα λεπτά τής ώρας, ως να ήθελε να σκεφθή πως να άρχισή τ'ο παραμύθι του, έπειτα δέ με πολλήν έρεξιν ειπε:

« Ηθά σας 'πώ λοιπόν πως ο αδελφός του πάππου μου, ο μπάριμπα Φυκιώτης, αρχικαλαφίτης τής κορβέττας Μόσχω, έταξείδευεν εις τήν Παγωμένη θάλασσαν αυτή ή θάλασσα πρέπει να ξευρετε ότι είνε μια θάλασσα όπου, καθώς το λέει και τ'ο όνομά της, είνε εύκολώτερο να αρπάξηξ ζεπαγίσματα παρά κάθε άλλο τι. Ένν πρώι ή Μόσχω έξυπνησεξιωμένη από πάγους. Ούτα μπρός να πάη, ούτε όπισω. Τής έλεγον: έλα, Μόσχω μου, τράτα μπρός! μα ή Μόσχω δέν ήθελε να ακούση! έκαθότανε άπάνω 'ς τούς πάγους και έκαμάρισε σάν τήν νόφη. Έπρεπε να περιμένη να ξεχειμωνιάση και ναγή συντροφιά όλο και φοίκας και κήτη αντίκρυ μικής χώρας πού την λένε Σπιτιζέριγγ, και είνε γεμάτη άρκούδες άσπρες. Ο αδελφός του πάππου μου είχε τή μαγία να καταγίνεται με τ'α βότανα. Τ'ο λοιπόν μίαν ήμέραν εκεί που έβοτανολογούσε, να σου και έρχονται κοντά του πέντε άρκούδες άσπρες σάν τ'ο χιμι και ως εκεί άπάνω, και κουνώντας τ'ο

ΕΚΑΘΕ ΠΕΡΚΟΥΑΝ ΚΑΡ' ΕΠΑΝΕ ΤΟΥ (Σελ. 53)

κεφάλι του, σκόθουν και του κάνουν μετάνη και του φίλούν τ'ο χέρι. Έπειτα μία άπ' αυτές έστηκόθηκε 'ς τ'α δυό της 'πισινά πόδια, και τον άγκάλιασε και ήθελε και καλά να τον φιλήση 'ς τ'ο στήμα.

Ο μπάριμπα Φυκιώτης, έπειδή ήταν άνθρωπος κοσμογυρισμένος, και είξευρε π'ος πρέπει να φέρνουνται οι άνθρωποι τού κόσμου, έδραλε εύθ'ς τ'ο καπέλλο του και έχμιρέτισε με μεγάλην εύγένειαν και ειπε 'ς τής άρκούδας: Καλημέρα σας, καλημέρα σας, κυρίες άσπρες άρκούδες! Έχει πού της έχμιρέτιζε, έσκαζε τ'ο νού του να θυμηθή πού της είχε γνωρίση, γιατί βέβαια θ' ήταν γνωστές του, άλλώς δέν είμπορουσαν να π'νι να τον χαιρετίσουν χωρίς αίτία. Οσον και έν έσουλλογιόθη δέν κατώρθωσε να θυμηθή τίποτα. Η πέντε άρκούδες τον έσυντρόφεψαν με πολλήν εύγένειαν ίσα με τ'ο καράδι, και άπ' ού ο μπάριμπα Φυκιώτης έμδ'ηκε μέσα 'ς τ'ο καράδι, τότε έφυγαν ή άρκούδες.

Τ'ήν άλλην ήμέραν άπάντ'α άλλες άρκούδες, και αυτές του εφέρθησαν με τ'ην ίδια εύγένεια, και από τότε τακτικά έγράφιε 'ς τ'ο καράδι συντροφειμένος από ένα κοπάδι άρκούδες, πού τον άκλουθούσαν σάν σκυλάκια.

Τώρα καταλαβίνετε και σεις, ότι πως μέσα 'ς τήν κορβέττα δέν είχαν άλλην όμιλία, παρά για τής άρκούδες τού αρχικαλαφάτη, και έλέγανε πως τάχα ο αδελφός του πάππου μου είχε μέσα του τή χάρη, ότι ήμα τον έβλεπαν ή άρκούδες να της μαγεύη και να της κάνη άρνάκια. Ο ίατρός του καραβιού, πού ήταν άνθρωπος σπουδαγμένος, έδωσε 'ς τούς ναύτες να καταλάβουν ότι ή αίτία είνε ένα πράγμα σάν λέρας, να ιδήτε πως το έλεγε, ζ, και το έλεγε μηχανή-

τικό, 'π'α να 'π'η μηχανή, και έλεγε μ'αθές πως αυτός ο μηχανήσιμος έβγανε από τ'ο κορμί του μπάριμπα Φυκιώτη, και έμπαινε μέσα 'ς τ'ο κορμί καθεμικής άρκούδας. Τ'ο καταλάβατε, πρεσβ'ια, δέν είνε δά και τόσο δύσκολο πράγμα.

Όταν έλυωσαν οι πάροι και ή Μόσχω έλευθερώθηκε, δέν είξερατε τί κακό έγινε! Χίλιες πεντακόσες άρκούδες την άκλουθούσαν κολυμπώντας, όταν έξεκίνητε να φύγη. Και χωρίς άλλο, π'ος έβ'αι ως πού ο'α έπήγαιναν μαζί με τήν κορβέττα, αλλά ο αδελφός του πάππου μου τής έσυνέβουλεψε για τ'ο καλό τους να γυρίσουν όπισω. Η άρκούδες νάκούσαν τ'ετριο λόγο, έδραλαν όλες ένα μούγγισμα λυπητερό και έγύρισαν όπισω, και από τήν πολλή τους τή λύπη έβογκούσαν 'ς όλο τ'ο όρόμο, πού να της άκούσατε θ'α έρράγιζεν ή καρδιά σας. Άμ' και ο μπάριμπα Φυκιώτης δά, και αυτός δέν ήταν πέτρα, τής έπόνεσεν ή καρδιά του, γιατί τόσο της αγαπούσεν, όπου, φαντασθήτε, έκανε όρκον ότι δύσκολα ο'α εώρη άλλους φίλους τόσο πιστούς και τόσο εύγενικούς.

Έπειτα από τρία χρόνια ο αδελφός του πάππου μου έσυργάνιζε ένα βράδυ 'ς τ'ο γαλό με μερικους συντρόφους του ναύτες, ένας κ' ένας, παιδιά τής φωτιας. Έπειδή δέν είξεραν π'ος να περάσουν την ώρα τους, έπαρακάλεσαν τ'ον αρχικαλαφάτην να τους διηγηθή τίποτα περίεργο από όσα άπάντ'ος 'ς τ'α ταξείδια του' εκείνος τ'ο λοιπόν έκάθισε και τους είξιστόρησεν όλα όσα σας ειπα για τής άσπρες άρκούδες. Οι ναύτες έξεκαρδίσθησαν από τ'α γέλια, πού κόντεψαν να ξεσγωνιασθούν από τ'α γέλια γέλια, και έπικραν τ'α λόγια του μπάριμπα Φυκιώτη για χωρατά και για κορβίδες. Έχει δά να σου και έπικρούσε άπάνω 'ς τήν ώρα ίσα ίσα ένας Ιταλός, κ' έκρατούσε μια μαϊμού 'ς τ'ο κλουθί και έσαιρνε με άλυσίδα χονδρή μια άρκούδα κατάμαυρη και καταμαθμένη μα τί άρκούδα ήταν εκείνη! Άγρια και μεγάλη και της είχαν τ'ο στόμα της δεμένο με λουριά. Αυτό δά ήθελε και ο μπάριμπα Φυκιώτης. Τους ειπε λοιπόν να βάλουν στοιχημα δύο δίφραγκα ότι ή άρκούδα ο'α του κάνη μετάνη και θ'α του φιλήση τ'ο χέρι.

Ένας από τούς συντρόφους, αρχικαλαφάτης και αυτός, ήταν από 'δω από τ'ο χωριό μας, και τον έλεγον, σταθήτε να θυμηθώ τ'ο όνομά του, τ'ον έλε-

γαν μπάριμπα Καλαμάκια. Αύτος λοιπόν ο μπάριμπα Καλαμάκιας έδέχθηκε τ'ο στοιχημα, και όλοι λοιπόν οι ναύτες από 'δω τον έχουν, από 'κει τον έχουν τ'ον Ιταλό, τ'ον Ικατάφεραν να λύση τ'α λουριά που ήταν δεμένο τ'ο στόμα τής άρκούδας, και να την άφήση λυτή. Ο μπάριμπα Φυκιώτης στέκεται μπροστά 'ς τήν άρκούδα, στίκεται και την κοττάζει κατάματα, και έπήγαινε ο μηχανήσιμος τ'ος 'ς τ'α μούτρα της. Ός φαίνεται π'έπει να ύποθέσωμε ότι ο μηχανήσιμος ήταν ξεθωμασμένος, ή ότι μοναχά τής άσπρες άρκούδες είχε τή δύναμη να ήμεριώνη και όχι τής μαύρας, και τούτο σ'ος το λέει, έπειδή ή μαύρη άρκούδα αντί να σκόψη να του κάνη μετάνη τού αδελφού τού πάππου μου, έστηκόθηκε

ΑΝ' ΚΑΚΟΥΡΓΙΑ, Μ' ΑΦΑΝΤΕΣ!

μονομάς 'ς τ'α πισινά της πόδια και έκανε να χυθή άπάνω του να τον φάγη. Ο μπάριμπα Φυκιώτης σάν είδε πως δέν χωρατεύουν τ'α σουβλερά νόγια τής χριστής φιλενάδας του, τί να κάμη και αυτός, έπίστεψεν ότι έχασε τή δύναμή του, και σάν άνθρωπος φρόνιμος όπου ήταν, είδε πως πρέπει, για καλό και για κακό να τ'ο κόψη λάσπη. Κάνει λοιπόν μεταβολή, αλλά εκεί που έγύριζε, έχμίζε ή άρκούδα κατ' άπάνω του και τον άρχισε, με συμπάθει, από πίσω και τον έκανε έλεινο. « Άχ! κικούργα, μ' αφάνισες! » εφώναξεν ο κικόμοιρος ο μπάριμπα Φυκιώτης και έπήδησεν από τούς πότους τούς φρικτούς. Να λοιπόν, κύριοί μου, πως την έπαθεν ο μπάριμπα Φυκιώτης ο αδελφός του πάππου μου, και για μίαν ήμέρα έχασε δύο δίφραγκα και άλλα δύο ακόμη πράγματα πολύτιμα για κεινους πού θέλουν να κάθονται. Από 'κεινή δά τήν ήμέρα δέν εξαγακόθησε άλλη φορά είκοσι χρόνια ο'α να κ'αιρα. Όταν έγέρασε, έλεγε συχνά με μεγάλην εύχαρίστηση τ'ο πάθημά του, και το έλεγε πάντα όρθιος και όταν την έτελείωνε τήν ιστορίαν του, έλεγον ότι δέν πρέπει κανείς να 'μπιστεύεται τής άρκούδες όπως και τούς ανθρώπους.»

Η' Ο ΑΝΤΙΦΟΡΟΣ ΙΩΝΑΚ

Τ'ο παραμύθι του Φυκιώτη ήρεσεν υπερβολικά εις τ'ο άκροατήριον, τ'ο όποιον τρεις φορές έχμικρότησαν. Μαζί με τούς άλλους έχμικρότησε και ο Άρχιστρός, ο όποιός την είχε πάθη, ως ένθυμείσθι, πρώτος πρώτος. Άν και ο διαγωνισμός τώρα μόνον

είχαν άρχισή, πάντες όμως ήρχισαν να ύποπεύουν ότι τὸ βραδείον το εκέρδησεν ὁ Ψυκιώτης. Ἐὖ πά-
γμα τοῦ μπάριμα Ψυκιώτη, καὶ ἡ χάρις μετὴν τὴν
ἰσοῖαν το εὐαγγέλιον ὁ μικρὸς σύντροφός των, τοῦ
διεσκέδασεν ἀρκετὰ καὶ τοὺς ἔφραγεν εἰς εὐθυμίαν, αἱ
γλώσσαι των ἐλεύθησαν, καὶ διεγγήθησαν διάφορα πα-
ραμύθια περιεργότατα καὶ παραδοξότατα. Ἐὖ ἐν πα-
ραμύθιῳ ἔπαιε καὶ ἄλλο εὖθὺς ἤρχιζεν. Ἦτο κάτι τι
ἀλλεγκτον καὶ θελατικὸν καὶ ἐθλέπετε τὴν ἐστίαν, ἡ
ὅποια ἐσκέρπιζεν ἀκόμη ζωηρά; λάμπεις, τὰ παιδία
τὰ ὅποια πέριξ τῆς πυρᾶς ἄλλα μὲν ἐκάνητο κατὰ
τῆς ἡ ἐπάνω εἰς ἐξέχον μέρος τοῦ βράχου, ἄλλα ἦσαν
ἐξηλεκόμενα κατὰ γῆς, ἀλλὰ ἴσταντο ὄρθι καὶ
ἤρουνοι μετὰ πολλῆς περισυγῆς ἐκείνων ὁ ἐπιόσι
ἔλεγε τὸ παραμύθι του, καὶ ἐθλέπετε τὸ νησούριον

τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου το εἶχε σκεπάσῃ ἡ θάλασσα
καὶ τώρα ἦτο ἐλεύθερον, ἀπ' αὐτὰ νερὰ εἶχον
ἀποσυρθῆ, καὶ ἐθλέπετε τὴν ἀπέροντον ἐπιφάνειαν τῆς
θαλάσσης, ἡ ὅποια ἦτο ἀκίνητος; καὶ ἐβάνετο ὡς
κλιθρίτης, ὅπου ἐκατοπτρίζοντο αἱ λάμποντες ἀστέ-
ρες τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὕψηλὸς βράχος τοῦ ὀποῦ ὁ ὄγ-
κος ὁ ἀκονόντιος καὶ σκοταίνος ἐφωτίζετο ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ζωηρῶν ἀντανάκλασεων τῆς πυρᾶς, αἱ
γλάροι αἱ ὅποια ἐπέτων ὑπὲρ τὴν πόλιν; κορυ-
φῆς τοῦ βράχου, καὶ ἐκτύπων τὰς πτέρυγας των,
πάντα ταῦτα, ὡς μία μεγάλη εἰκὼν ἔχουσα περι-
θώριον τὰ ἦτογα καὶ μικρινὰ κύματα, ἀπέτελλον
σικηνῆν ἀλλεγκτον καὶ θελατικὴν ταυτοχρόνως, ἄν
ἦτο ἐκεῖ ζωγράφος; καὶ τὴν ζωγραφίσῃ.

[Ἐπειτα συνέχεια.]

Η ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

Ἐὖ φύκος ἦτο πολὺ ἄριστον καὶ ὁ ποταμὸς εἶχε
παγάσι. Καθημέραν αἱ χωρικοὶ ἐτρόπων τὸν πᾶγον
διὰ τὴν ἀντλήσασιν νερῶν, κάθε νύκτα δὲ τὸ νερὸν
ἐπάγωνε καὶ ἔλανε πάντῃ τὴν ὄπῃν.

Ἦ Ἄλωπηξ λοιπὸν εἶπε τότε εἰς τὸν Λύκον,
— Συμπέθερε, σοῦ ἄρεσον τὰ ψάρια;
— Μ' ἄρεσον, λέγει; τραλλαινομαί γι' αὐτὰ, ἀνέ-
κραζεν ὁ λαίμαργος Λύκος.

— Αἰσπὼν, συμπέθερε, βλέπεις αὐτὴ τὴν τρύπα
τοῦ ποταμοῦ; τὴν νύκτα ὅλα τὰ ψάρια μαζεύονται
αὐτοῦ διὰ τὴν ἀναπνεύσασιν ἀέρος. Ἀπόψε, τὴν οὐρανὸν
ἐπου κοιμηθῶν αἱ ἀνθρώποι ἔλα νὰ μ' εὖρης, ὅταν
πᾶμε νὰ ψαρεύσωμε μακρυπούρικα καὶ χέλινα.

Ἦ Ὁ Λύκος ἐφάνη ἀκούξῃ εἰς τὴν συνέντευξιν.
— Συμπέθερε, εἶπεν ἡ Ἄλωπηξ εἰς τὸν Λύκον,
νὰ ἔνας κάδος καὶ ἕνα σχοινί. Ἀφήσε με νὰ δέσω
αὐτὸν τὸν κάδον εἰς τὴν οὐρὰν σου; κάθησε ἐπάνω
εἰς τὴν τρύπαν ἅμα βουτηχθῇ ἡ οὐρά σου εἰς τὸ νε-
ρόν, ὁ κάδος θὰ φθάσῃ εἰς τὸν πάτον τοῦ ποταμοῦ,
καὶ τὰ ψάρια θὰ πιεσθῶν ὡς ποντικάκι εἰς τὸ δόκανον.
Ἐν θέλῃς, ἤμπορὸν νὰ ψαρεύω ἐγώ; ἀλλὰ σὺ εἶσαι
πολύ δυνατώτερος ἀπὸ ἐμέ.

— Βέβαια! εἶπε με ἀλαζονεῖαν ὁ Λύκος; δέσε τὸν
κάδον εἰς τὴν οὐρὰν μου, δέσε τον.
Ἦ Ὁ Λύκος λοιπὸν ἐκάνηθεν ἐπάνω εἰς τὴν ὄπῃν
τοῦ ποταμοῦ; εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ ποιητὴ Ἄλω-
πηξ ἐπῆγε καὶ ἐπλάχιασε εἰς μέρος προσυλαττόμενον
ἀπὸ τὸν ἀνεμον, εἰς τὴν ῥίζαν μιᾶς ἱτέας, ἀπ' ἐκεῖ δι
παρέτρηε τὸν συμπέθερον Λύκον.

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ ὅρα.
— Κρούτω! ἔλεγεν ὁ Λύκος.
— Μὴν τύχη καὶ κινηθῆς, συμπέθερε, γιατί; ὅτι
φύγον τὰ χέλινα

Ἦν τούτοις τὸ νερὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ χωρὶς
θόρουον ἐπίγωνε καὶ ἔπιανεν ὡς παγίς τὴν οὐρανὸν τοῦ
Λύκου.

Ἐπλησίαζε τὸ πρωί.
— Συμπέθερα, εἶπεν ὁ Λύκος εἰς τὴν Ἄλωπηκα,
ἐπίτυχε τὸ ψάρεμά μου; στογασσού, προσπαθῶ νὰ
κινήσω τὴν οὐρὰν μου καὶ δὲν ἤμπορῶ, τίπο γομάτος
ἀπὸ ψάρια εἶνε ὁ κάδος.

— Πρὸςμινε, ἀκόμη, συμπέθερα, καὶ νὰ ἰθῆς τί
θὰ ψαρεύῃς.

Ἐὖ νερὸν εἶχε παγάσει ἐντελῶς πλέον καὶ ὁ πά-
γος ἦτο πυκνός, στερεός. Ἦ ὁρῶν ἤρχιζε καὶ ἀ-
σπίρηξ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διότι ἐξημίρωνα πλέον
κίνησι; ἐγένετο εἰς τὸ χωρίον αἱ ἀνθρώποι ἐπήγα-
νον εἰς τὰς ἐργασίας των.

— Συμπέθερα Ἀλεποῦ, εἶπεν ὁ Λύκος, ἔλα νὰ
με βοηθήσῃς νὰ τραβῆσω τὸν κάδον; εἶνε τόσο βα-
ρὸς πού δὲν μπορῶ νὰ κινήθῃ. Ἐλα, κάμε γρήγορα,
δίότι εἶνε ὅρα νὰ φύγωμε.

— Κι' ἐγὼ αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι, ἀπήνησεν
ἡ Ἄλωπηξ καὶ ἐφυγεν ἔλαφρὰ ὡς λαγὼς.

Ἦ Ὁ Λύκος προσεπάθησε νὰ σύρῃ τὴν οὐρὰν του,
ἀλλ' ὁ πάγος ἀνέστη. Ἀνθρώποι ἐπλησίασαν ὁ
Λύκος ἔβαλε τὰ δονατὰ του, ἀλλ' ὁ πάγος ἐφάνη
δυνατώτερος; αἱ ἀνθρώποι ἐβόησαν καὶ τον ἐσκότωσαν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ἐκλέγετε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους θέλετε
νὰ κάμετε φίλους καὶ συντρόφους σας, εἰδμετὴ κιν-
δυνεύετε ν' ἀπατηθῆτε ὅπως ὁ Λύκος ἀπὸ τὴν
Ἄλωπηκα.

ΟΙ ΔΥΟ ΣΠΟΥΡΙΤΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἦνε χειρῶν. Ἦ κράνον! Ἦ ἄνεμος πνέει δυνατὰ,
καὶ σηκώνει τὰ πτερά δύο μικρῶν σπουριτῶν, αἱ
ἐκοῖα κἀνήνται εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς στέγης. Ἀνατρι-
μιάζον τὰ κακίμοιρα μικρὰ! Ἄπο καιροῦ εἰς και-
ρὸν κινουὺν τὰ μουδικάμενα πόδια των, βλέπει ὁ εἰς
τὸν ἄλλον, ὡς νὰ θέλουν νὰ εἰποῦν:

— Ἄ; ἔχουμεν ὑπομονήν, ὡς προσμένουμεν ἀκόμη
μὴν σιγῆν.

Ἦ μικροὶ των μαῦροι ὀφθαλμοὶ στρέφονται πρὸς
πᾶσαν διεύθυνσιν; παρατηροῦν εἰς ὅλα τὰ καράθρα;
καυεὶ δὲν τοὺς ῥίπτει ψύγουλα...

Ἐτέλος μία κεραλή μικρᾶς κόρης φαίνεται ὀπίσω
ἀπὸ ἐν ὕαλιον, τὸ παράθυρον ἀνοίγεται, καὶ μετ' ὀλί-
γον φωνὴ πολὺ γνωστῆ ἀκούεται νὰ τα ρωνάζῃ:

— Μικρὰ, μικρὰ, μικρὰ!

Ἦ δύο μικρὰ σπουριτάκια ἐκὼλλουσαν κραυγὴν
χαρῆς, αἱ ὀφθαλμοὶ των λάμπουν, κυποῦν τὰ πτερά
των καὶ πετοῦν. Ἦ ὅραϊν πού εἶνε νὰ τρώγῃ κα-
νὴς! Μερικοὶ σπουριτάκια τῆς γειτονίας ἀφαιλοῦ-
νται καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν, ὥστε τὰ ψύγουλα
τὰ ὅποια ἀφῆκεν ἡ μικρὰ κόρη ἐξῶ ἀπὸ τὸ παράθυ-
ρον ἐραγώθησαν εἰς τὴν στιγμήν!

— Ἦ, τί, τί! λέγουσιν ὅλοι ἀναχωροῦντες. Σ'
εὐχριστέομεν, μικρὰ μας φίλη, εἶπαι καλὴ κόρη
καὶ θ' αὐτὸ μας ἐσυλλογισθῶς!

Ἦ δύο σπουριτάκια μας ἐπιστρέφουν εἰς τὴν φω-
λεάν των. Ἦ φωλεὰ αὐτῆ εἶνε κάτω ἀπὸ τὴν στέ-
γην, μέση εἰς μίαν τρύπαν ἐνὸς παλαιοῦ τοίχου.
Ἀπ' ἐπάνω τὴν σκεπάξῃ ἐν πλακίον κεραμίδι. Οἱ
κακίμοι, καταπαγωμένοι ἀπὸ τὸ ψύχος; σφιγγονται
ὁ εἰς κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον διὰ νὰ ζεσταθῶν.

Ἦ ἄνεμος φυσᾷ, φυσᾷ διαρκῶς ὕψηλὰ σηκώνει εἰς
τὸν ἀέρα τὴν σκόνην, σκοιντᾷ με βίαν τὸν κινῶν τῶν
καπνοδόχων, αἱ δὲ ἀνθρώποι αἱ ὅποια περιπατοῦν εἰς
τοὺς δρόμους; εἶνε πλιγμέναι μέσα εἰς τὰ ἐπικνωφό-
ρα τῶν.

— Ποτὲ δὲν εἶδα τέτοιον τραλλοσορηθῆ, εἶπεν εἰς
ἐκ τῶν σπουριτῶν, προσέβλεψεν τὴν μικρὰν του κε-
ραλὴν ὅπως ἰθὺ ἐξῶ ἀπὸ τὴν φωλεάν; ἀλλὰ τί ἀ-
κούω;... τὸ σπῆτι κρημνίζεται, θαρρῶ!

Ἦν ἰδῶν στιγμήν μίαν κικνοδόχην πίπτει μεθ' ὄ-
ρῶν, περὶ ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς στέγης καὶ πᾶναι
μικρὴ τὴν κεραμίδι τὸ ὅποιον ἐχρησίμευον ὡς στέγη
τῆς φωλεᾶς. Οἱ σπουριτάκια σπουριτῆται, μισοκπολι-
μένοι ἀπὸ τὸν τῶμον, δὲν πολυοῦν νὰ κινήθῶν Ἐ-
λος, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς του
καὶ βλέπει τὸν συνηφομένον οὐρανὸν ἀπ' ἐπάνω
του. Κινεῖται ὀλίγον, στρέφει τὴν κεραλὴν, κινεῖ τὰ

πτερά καὶ τὴν οὐρὰν του, παρατηρεῖ τὸν ἑαυτὸν του
ἐκπλαχτός; ὅτι ζῆ ἀκόμη κατόπι ἀπὸ τέτοιον χαλα-
σιμὸν κόσμῳ.

— Διατί νὰ μένωμεν ἔτσι ζαρωμένοι εἰς τὴν φω-
λεὰν μας; λέγει εἰς τὴν μικρὰν του σύντροφον. Ἄφ'
οὐ δὲν ἔχει πλεῖα στέγην πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν.
Ἐλα νὰ φύγωμεν! δὲν ἔπαθε τίποτε, ἐλπίζω;

— Ὅχι, ὀχι, ἀπαντᾷ αὐτὴ, τρέμουσα.
— Αἰσπὼν, ὡς φύγωμεν ἐξηκολούθησεν ὁ σπου-
ριτῆς; γνωρίζω ἐν μέρος εἰς τὸ ὅποιον θὰ εἶμεθα
ἐντελῶς εὐτυχῆς.

— Ἐπέταξεν καὶ μετ' ὀλίγον ἐβόησαν εἰς ἕνα
γειτονικὸν δρόμον; κἀνήνται ἐπάνω εἰς ἕνα κοντάρι
πλησίον ἐνός παραθύρου.

— Δέν σου φαίνεται πὸς θὰ εἶμεθα πολὺ καλά;
εἰς αὐτὴν τὴν φωλεὰ τῶν χελιδονιών; εἶπεν ὁ σπου-
ριτῆς.

— Σ' αὐτὴν τὴν φωλεὰ; ἀπεκρίθη ὁ σύντροφός του;
τί λές, καλέ; Ἦ θὰ εἰποῦν τὰ χελιδόνια ὅταν γυ-
ρίσουν; ὦ, χωρὶς ἄλλο θὰ θυμώσουν!

— Ὡς τότε θὰ βροῦμε μίαν ἄλλην φωλεὰ, μὰ
τώρα κάμνει πολὺ κρύο, καὶ εἶμαι ξεπαγιασμένος.
Ἐλα, ἔλα.

Ἦνὼ δὲ ἔλεγε ταῦτα πηξὲ εἰς τὴν φωλεάν, συνο-
δευόμενος ἀπὸ τὴν σύντροφόν του.

— Ὡ! λέγει αὐτῇ, μεθ' φαίνεται παρῆξενὸ πὸς
εἶνε ἔτσι γυνῆ αὐτῆ ἡ φωλεὰ; συνῆως τὰ χελιδό-
νια τὰς στρώνου; με ἕνα σωρὸ πράγματα; πήγαυτε
γρήγορα, λέγει εἰς τὸν σπουριτῆν, πήγαυτε νὰ φέ-
ρης τὸ ἄχυρο καὶ τὰ χάρτα πού εἶχμε βάλεϊ εἰς
τὴν φωλεὰ τὴν φωλεὰ; θὰ τα βάλωμεν ἐδῶ καὶ θὰ
ζεστακινώμεθα περὶ πολὺ. Κῦττα μὴ ξεχώσῃς τὸ μι-
κρὸ κίκκινον μάλλινον πανάκι πού εἶνε εἰς τὴν δεξιὰ
γωνία.

Ἦ σπουριτῆς ἀναχωρεῖ ἡ σύντροφός του καθα-
ρίζει ὀλίγον τὴν νέαν αὐτὴν κατοικίαν ἐν ᾧ τὴν ἐξε-
τάζει:

— Αἱ χελιδόνες εἶνε πολὺ ἐπιδέξια, λέγει ὁ
πρωὸ πὸς ἠμποροῦν καὶ κάμνουν φωλεὰ με μόνου
χῶμα, καὶ τὴν κάμνουν νὰ στέχῃ εἰς τὸν τοῖχον; ἡ
μεῖς μετὰ τὸ γο δρῶμας σπουριτῆς ὀρῆκος δὲν ἠμπο-
ροῦμεν νὰ κάμωμεν τὸ ἴδιον. Ἐν μ' ἐρωτοῦσαν ἐμένα
θὰ ταῖς ἔλεγα ὅτι αὐτὰ γάνουν τὸν κόπον τους; ἄν
ἐφώλαζαν ἄν ἐμάς μέσα σὴ μὴ τρύπα τοίχου, τὰ
μικρὰ των θὰ γίνονταν πάλι τὸσον εὐμορφα ὅσον καὶ
τόρα... Μὰ γιατί δὲν ἐπιστρέφει; Ἦ κάμνει ἐκεῖ
τόσον ὅρα; Ἄ! νὰ τον; τί μου φέρει; ἕνα κομ-
μάτι χαρτί; ἄ, μὴ, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον.

— Λυποῦμαι πολὺ πού σ' ἔκαμα νὰ περιμένῃς,
εἶπεν ὁ σπουριτῆς ἅμα ἐμβῆκεν εἰς τὴν φωλεάν,

ἀλλ' ἄκουσε τί μου συνέθη. Περνώντας ἀπὸ τὴν φωλεάν τῆς ἐξαδέλφης, ἤκουσα ὅτι ἐλογόφερνε μὲ τὸν ἄνδρα τῆς.

— Ἄ! ὠμορφίες δὴ πόυ τῆς ἔχεις! τοῦ ἔλεγεν ἡ βράχη σου εἶνε σὰν σιδερο-σκουριασμένο· καλὰ πόυ ἔχεις κατὰ μαύρες σειρές, εἰδεμὴ...

— Μὰ σὺ, θέλω νὰ ξέρω, τόσο ὠμορφο βρίσκεις τὸν ἑαυτό σου; ἀπήτησεν ὁ ἄνδρας τῆς· ὦ, βέβαια, ἂν δὲν εἶχες μαύρες σειρές σὰν κ' ἐμένα, τὸ ἀνοιχτὸ τὸ χρῶμα τῶν πετρῶν σου δὲν θὰ φαίνονταν. Καὶ τὸ κατῶ κατῶ νὰ σου πῶ, μὲ ζαλλίζεις μὲ τὰ λόγια σου· ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι οἱ σπουργίται εἶνε ὠμορφότεροι ἀπὸ τὰς γυναῖκάς των. Νά, ἔχεις μαῦρο τὸν λαμό σου;

— Ὁχι.

— ἔχεις μιὰ ἀσπρη γραμμὴ ἄνω ἔς τῆς φτερούγης σου;

— Ὁχι.

— Τὸ λοιπὸν, σῶπα!

Ἡ ἐξαδέλφη δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἐβγήκε ἀπὸ τὴν φωλεάν καταδυσταρεστημένη καὶ ἅμα μὲ εἶδεν ἑπάνω εἰς τὴν στέγην, μὴ διηγήθη τὰ βάσανά τῆς. Τὴν ἐπαρηγόρησα ὅπως ἤμπορούσα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὴν ἐπεισα ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε δίκαιον.

Ἡ σύντροφος τοῦ σπουργίτου ἤκουε μὲ προσοχὴν.

— Ἐντούτοις, ἐξηκολούθησεν οὗτος, αἱ σπουργίταις ἔχουν κατὰ πόυ μου φαίνεται πολὺ εὐμορφὴ ἐκαίη ἢ μικρὴ κίτρινη γραμμὴ πόυ ἔχουν ἄνω εἰς τὸ μέτωπόν των. Τέλος πάντων ἐξανηγήσα τὴν ἐξαδέλφη ἄνω εἰς τὴν φωλεάν τῆς καὶ τὴν ἐφιλοκῶ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς· ἐπῆρα ἔπειτὰ εἰς τὴν τρούπα τοῦ τάχου μας· ἐπῆρα μὲ τὸ ράμφος μου ὅτι μπόρεσα, μὰ μονάχα αὐτὸ τὸ κομματάκι τὸ χαρτί φέρω, διότι ὁ ἀέρας μου τάρταζε τὰλλα. Τώρα κρυβῶ, ἄς κοιμηθῶμεν, ἄριστο συγυρίζομεν τὴν φωλεάν μας.

Ἄφ' οὗ δὲ εἶπε ταῦτα ἐπλάγισσε σιμὰ εἰς τὴν σύντροφόν του καὶ οἱ δύο ἀπεκοιμήθησαν γλυκὰ γλυκὰ.

Ὁ χειμὼν ἐπέρχος πολὺ εὐχάριστος διὰ τὸ ζεῦγος τῶν σπουργιτῶν μας· κάθε πρωτὴ ἐπῆγαιναν καὶ ἐπρογευματίζον εἰς τὸ παράθυρον τῆς μικρᾶς τῶν φίλης καὶ θταν ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ἔκαμνον κ' ἕνα μικρὸν περίπατον εἰς τὰ πέριξ.

Συχνὰ ἐπίσης τοὺς ἤκουον οἱ διαβάται νὰ φλυαροῦν ἑπάνω εἰς τὰς στέγας καὶ εἰς τὰς καπνοδόχους· χωρὶς ἄλλο θὰ ὠμίλουν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀνοξίας μὲ τοὺς σπουργίτας τῆς γειτονείας.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

— Πατέρα, ἔλεγεν ὁ μικρὸς Παῦλος εἰς τὸν πατέρα του, διατί ἤλθεν ὁ δήμαρχος νὰ σε ἰδῆ; τί σου ἔλεγε;

— Μοῦ εἶπε, παιδί μου, πράγματα τὰ ὅποια δὲν ἐνδιαφέρουν διόλου τὰ μικρὰ παιδιὰ.

— Δὲν πειράζει, πατέρα, πῆς μου τί σου εἶπε.

— Εἶσαι φλύαρος καὶ δι' αὐτὸ δὲν σοῦ το λέγω.

— Σοῦ ὑπόσχομαι, πατέρα, πῶς δὲν θὰ το εἰπῶ κανενός, κανενός!

— Τότε λοιπὸν ἄς σοῦ το εἰπῶ. Ὁ κύριος δήμαρχος θὰ βάλῃ ἀνεμοδείκτην ἑπάνω εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας.

— Ἀλήθεια;

— Ναι, ἕνα ἀνεμοδείκτην ὅπως διόλου ἀλλοιότηκον, παράξενον, πρωτοφανῆ, θὰ τον ἰδῆς· ὁ δήμαρχος ἠθέλησε νὰ κατῆ ἐκπληξῆν εἰς τοὺς δημότας του· καὶ το κρατεῖ μυστικόν, ὥστε καὶ σὺ μὴν ὀμιλῆς.

— Μὴ σε μέλη, πατέρα· καὶ πότε θὰ τον βάλουν;

— Ἀπόψε εἰς τὰς ἔξ.

Ἐπειτὰ ὁ Παῦλος ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον.

Εἰς τὰς ἔξ ὁ πατήρ τοῦ Παύλου ἐπέραςεν ἀπὸ τὴν δημαρχίαν εἶδε πολλὰ παιδιὰ συνηθροισμένα, τὰ ὅποια παρετήρουν ὑψηλά, πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ κωδωνοστασίου. Εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἦτο ὁ Παῦλος ὀμιλῶν, χειρονομῶν· δὲν εἶδε τὸν πατέρα του, οὗτος δὲ ἠρώτησεν ἕν τῶν μικροτέρων παιδιῶν:

— Τί βλέπετε· ἐκεῖ ἦσθ' ἡ ψηλά, παιδί μου;

— Τὸν ἀνεμοδείκτην ποῦ θὰ βάλουν.

Ὁ Παῦλος ἤκουσε τὴν ἀπάντησιν, ἐστράφη, εἶδε τὸν πατέρα του καὶ ἔγεινε κατακόκκινος.

— Καλημέρα, πατέρα.

— Καλημέρα, Παῦλε, ἔλα μαζί μου.

Ὁ Παῦλος παρεκολούθησε τὸν πατέρα του ἀνίσυχος, διότι ἡ συνειδήσις τοῦ τῷ ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἐνοχος.

— Παῦλε, τῷ εἶπεν ὁ πατήρ, ἐφύλαξες τὸ μυστικόν;

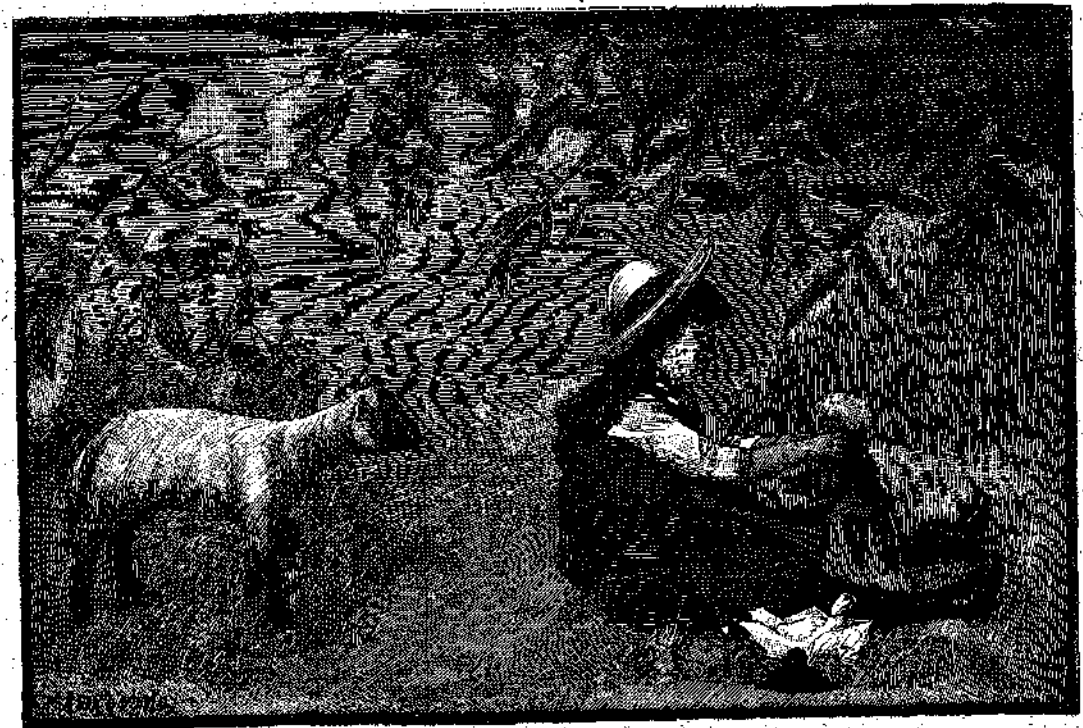
— Ὁχι, πατέρα.

— Ἐντούτοις μοι εἶχες ὑποσχεθῆ ρητῶς ὅτι δὲν θὰ το ἔλεγες κανενός.

— Ναι, ὑποσχέθηκα, εἶπεν ὁ Παῦλος κατέντροπιαισμένος.

— Λοιπὸν, μάθε, Παῦλε, ὅτι ὁ ἀνεμοδείκτης τὸν ὅποσον οἱ συμμαθηταὶ σου περιμένουν ἐμπρὸς εἰς τὸ κωδωνοστάσιον, εἶνε ἐπινοήσις ἰδική μου τὴν ὅποιαν ἔκαμα διὰ νὰ σε δοκιμάσω. Ἐνθυμήσου αὐτὸ τὸ πάθημα, παιδί μου Παῦλε, καὶ ἄς σοῦ γίνῃ μάθημα ὁ ἀκριτόμυθος, δηλαδὴ ὅποιος δὲν φυλάττει τὰ μυστικά πολλάκις γίνεται ἐπιδραστής χωρὶς νὰ το θέλῃ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ βλάβη δὲν εἶνε μεγάλη· ἀδριανὸν οἱ συμμαθηταὶ σου θὰ σε περιπαίξουν, καὶ θὰ τιμωρῆθῃς σὺ ὁ ἴδιος διὰ τὴν ἀκριτομυθίαν σου.

ΦΙΛΟΜΗΛΙΑ

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Ἀνθὴ σήμερον ἦτο πολὺ φρόνιμος, ἐμελέτησε τὰ μαθήματά τῆς, ἔγραψε τὸ γράμμον τῆς, δι' αὐτὸ ἡ μήτηρ τῆς τὴν ἔστειλε νὰ παίξῃ εἰς τὸν κήπον.

Ἡ Ἀνθὴ ἐπῆρε μαζί τῆς καὶ τὴν κούκλαν τῆς, τὴν Ἀνθούλαν.

Καὶ ἡ Ἀνθούλα ἐπίσης ἦτο φρόνιμος· ἀλλ' ἡ Ἀνθούλα εἶνε πάντοτε φρόνιμος. Ποτὲ δὲν κλαίει, ποτὲ δὲν θυμώνει, ποτὲ δὲν κυτᾶ τὴν παραμάναν τῆς.

Ἡ Ἀνθὴ λοιπὸν τῇ εἶπε:

— Εἶσαι φρόνιμη, μικρούλα μου, καὶ γι' αὐτὸ θὰ σε ὑπάγω περίπατον.

— Μπέε! μπέε! ἤκουσθη τότε μιὰ φωνὴ ἀπ' ὀπίσω τῆς.

Εἶνε ὁ Ἀσπρούλης, τὸ ἀρνάκι. Καὶ μὲ τὸ μπέε! μπέε! του θέλει νὰ εἴπῃ: Καὶ ἐγὼ, ἤμουν φρόνιμο!

— Ἀλήθεια! εἶπεν ἡ Ἀνθὴ. Καὶ ὁ Ἀσπρούλης ἦτο φρόνιμος, καὶ ὁ Ἀσπρούλης πρέπει νὰ ἔλθῃ περίπατον.

Ἡ Ἀνθὴ ἐνδύει τὴν κούκλαν τῆς, τῆς βάζει τὸ τριανταφυλλὶ φορεματάκι τῆς καὶ τὸ μικρὸν στακτί τῆς ἐπανωφοράκι.

— Τί ὠμορφὴ πόυ εἶσαι, Ἀνθούλα μου! τῇ λέγει.

— Μπέε! ἀκούεται καὶ πάλιν ἡ μικρὰ φωνὴ τοῦ Ἀσπρούλη.

— Καὶ σὺ εἶσαι πολὺ ὠμορφος, εἶπεν ἡ Ἀνθὴ, ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ σου φορέσουν τὸ φόρεμά σου, τὸ φορεῖς νύκτα καὶ ἡμέρα.

— Τώρα, πῆς μου, Ἀνθούλα μου, ἀγαπᾶς τὰ γλυκὰ; ἐρωτᾶ ἡ Ἀνθὴ τὴν κούκλαν τῆς.

— Μπέε! φωνάζει ο Άσπρούλης. — Η κούκλα δεν απαντά τίποτε.

— Μπα! κύρ Άσπρούλη, τί λαιμαργος πού είσαι! μάθε ότι δεν πρέπει ποτέ κανείς να ζητά τίποτε εις τὸ τραπέζι. Πάρε παράδειγμα τὴν Άνθούλα μου, που δὲν μίλει.

Καὶ ἡ Άνθη πλησιάζει τὸ γλύκισμα εἰς τὰ χεῖλη τῆς Άνθούλας, ἀλλ' ἡ Άνθούλα τὰ κρατεῖ κλειστὰ καὶ τὸσον σφικτὰ μάλιστα ὥστε οὔτε ἓνα μικρὸ κομματάκι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ στόμα τῆς.

— Γιὰ δὲς, Άσπρούλη, τί καλὴ κόρη που εἶνε ἡ Άνθούλα, προτιμᾷ νὰ μὴ φάγῃ αὐτὴ γλύκισμά καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ σὲ σένα.

Καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Άσπρούλην.

Πῶς σας φαίνεται, μικραὶ μου φίλαι, αὐτὴ ἡ κούκλα; ἐγὼ νομίζω ὅτι ἤξεύρει καὶ φέρεται πολὺ καλὰ καὶ ἴσως μερικά κοριτσάκια κάμουν καλὰ νὰ τὴν μιμηθοῦν.

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

ΚΟΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΕΝΗ, 8 ἐτῶν

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ, ἀδελφός τῆς 6 ἐτῶν

ΕΥΘΑΛΙΑ, οἰκοδιδασκάλισσα

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ, γραῖα χωρική

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ μικρὸν δάσος μέσα εἰς τὸ ὅποιον τρέχει μικρὸν ρυάκιον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΛΕΝΗ, ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ

ΕΛΕΝΗ. Νά, τὸ ποτάμι, Άλκιδιάδην ἢ Εὐθαλία μὰς εἶπε νὰ μὴ πᾶμε πέρα, καὶ πρέπει νὰ σταματήσωμεν ἕως ἐδῶ. Ἴσως ἀπαντήσωμε καὶ καμμιὰ νεράϊδα· γιὰτί αἱ νεράϊδες μέσα ἔς τὰ δάση καὶ ἔς τὰ ποτάμια εἶνε κρυμμένες.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὡς τώρα ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ ἰδοῦμε ἢ Εὐθαλίαν λέγει πῶς δὲν εἶνε πλεῖσ νεράϊδες ἔς τὸν κόσμον.

ΕΛΕΝΗ. Γιατί τόχα δὲν θῆνε πλεῖα; Ἴσως εἶνε πλεῖσ λίγες ἀπὸ ἄλλοτε, μὰ θὰ μένου κάμποσες ἀκόμη.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ πῶς μπορούμε νὰ τὴν γνωρίσωμε ἂν ἰδοῦμε καμμιὰ νεράϊδα;

ΕΛΕΝΗ. Νά, αἱ νεράϊδες εἶνε γρήγες, πολὺ γρήγες, μὲ σχισμένα ροῦχα, ἢ εὐμορφες, πολὺ εὐμορφες, μὲ χρυσά φορέματα καὶ διαμαντένιας κορόνες.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἐγὼ θέλω νὰ βροῦμε μιὰ εὐμορφή.

ΕΛΕΝΗ. Κ' ἐγὼ μὰ ἔς τὴν ἀρχὴ φαίνονται ἡσχίμας, καὶ περπατοῦν σκυφτὰ σκυφτὰ ἀκυρμῶντας σ' ἓνα ραβδί. Τὸ κάνουν ἐπίτηδες γιὰ νὰ δοκιμάσσουν τὰ παιδιά μὰ ὅταν αὐτὰ φερθοῦν εὐγενικὰ καὶ ὅπως πρέπει, ἀλλάζουν μὲ μᾶς καὶ γίνονται εὐμορφες καὶ τὰ χαρίζουν τότε πράγματα, πράγματα!

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Σκεπτικῶς) Δέν μου λές, καίμηνη

Ἐλένη, ἡ γρηὰ πὺ ἤθεε σήμερα τὸ πρωὶ ὡς τὰ κάγκελα τοῦ σπιτιοῦ μ' ἓνα καλάθι κ' ἓνα ραβδί μὴν ἦταν νεράϊδα;

ΕΛΕΝΗ. Μπορεῖ μὰ γὼ δὲν τὴν εἶδα.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἄν μου περιῦσε ἀπὸ τὸν νοῦ πῶς ἦταν νεράϊδα; θὰ τῆς ἔλεγα ἁαλημέρα, τί κάνετε, καλὰ εἶθε; μὰ ἦταν τόσο ἀσχημὴ, τόσο ἀσχημὴ πὺ τὴν ἐπερπαίφα. Ἰτάκι.

ΕΛΕΝΗ. Τὴν ἐπερπαίφα; Ἄχ! Ἄλκιδιάδη μου, φθνήγ τὴν ἐγλύτωσε! ἂν ἦταν νεράϊδα θὰ σ' ἀγγίζε μιὰ μὲ τὸ ραβδί τῆς καὶ θὰ σ' ἔκανε... πουλί!

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ τί με νοιάζει; ἂς μ' ἔκανε πουλί! μένα μ' ἀρέσουν τὰ πουλιὰ πετοῦν ψηλά ψηλά καὶ δὲν ἔχουν μαθήματα νὰ διαβάσουν!

ΕΛΕΝΗ. Ναι, μὰ τὰ σκοτώνουν οἱ κυνηγοί! Μποροῦσε νὰ σε κάμῃ κ' ἄλλο. πράγμα ἀκόμη χειρότερο: ἀράχνη, κάμπι...

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὦ!

ΕΛΕΝΗ. Βάτραχο!

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὀχι, δὲν θέλω!

ΕΛΕΝΗ. Χοῖρο!

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὀχι, ὄχι!

ΕΛΕΝΗ. Φεῖδι!

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. (ἐτοίμος νὰ κλάσῃ) Σώπα, Ἐλένη, σώπα!

ΕΛΕΝΗ. Πρέπει νὰ φέρεται κανεὶς ὅπως πρέπει μὲ τῆς νεράϊδες γιὰτί, μάθε το, δὲν παίζουν.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἄχ, καὶ νᾶρχονται καμμιὰ! νᾶδλετες τί εὐγένεια θὰ τῆς ἔδειχνα! ἔχω μαζὶ μου τὸ τᾶσι μου θὰ τῆς ἔδινα νὰ πιτὴ νερό...

ΕΛΕΝΗ. Κ' ἐγὼ ἐπιτρα τὸ δικό μου τὸ πῆρα ἐπίτηδες.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἄ! Ἐλένη, κῦττα ἐκεῖ κάτω, βλέπεις μιὰ γρηά; τὴν εἶδες; Μὴν εἶνε ἡ νεράϊδα;

ΕΛΕΝΗ. Μπορεῖ.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Βαστᾷ ἓνα καλάθι.

ΕΛΕΝΗ. Κ' ἓνα ραβδί.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Περπατεῖ σκυφτὰ, σκυφτὰ!

ΕΛΕΝΗ. Χωρὶς ἄλλο νεράϊδα εἶνε.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τί καλὰ μας!

ΕΛΕΝΗ. Κῦττα νὰ φανῆς εὐγενής.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὦ, θὰ ἰδῆς. Μὰ θὰ μας χαρίσῃ τίποτε, Ἐλένη;

ΕΛΕΝΗ. Χωρὶς ἄλλο.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Κάνει νὰ τῆς ζητήσῃ κανεὶς ὅτι θέλει;

ΕΛΕΝΗ. Γιατί ὄχι;

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἐγὼ ἤθελα νὰ με κάμῃ νὰ μαθήνω τὰ μαθήματα μου χωρὶς νὰ διαβάσω.

ΕΛΕΝΗ. Ἐγὼ ἤθελα... μὰ σώπα... νὰ τὴν. Ἄς πᾶμε νὰ τὴν ἀνταμώσωμε.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Τρέχει ἐμπρός, ἀλλ' ἐπιστρέφει κατὰτρομακμένος.) Ἄχ! δυστυχία μου, Ἐλένη, Ἐλένη! εἶνε αὐτὴ! ἐκείνη... ἡ γρηὰ πὺ ἐπερπαίφα τὸ πρωί... Θὰ με κάμῃ βάτραχο... χοῖρο... φεῖδι...

ΕΛΕΝΗ. Δέν θὰ σε γνωρίσῃ. Σοῦκοφαν τὰ μαλιά σου κ' ἐγενεις ἀλλοεῖτοκος.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ναι, μὰ πάλι φοβοῦμαι, ὄχ πῶς φοβοῦμαι! (Κρύπτεται ὀπίσω ἀπὸ τὴν Ἐλένην).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΛΕΝΗ, ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ, ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

ΕΛΕΝΗ. (Μὲ πολλὴν εὐγένειαν) Καλὴ μέρα, κυρία!

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Κρύπτων τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς

χεῖρας του) Καλημέρα, κυρία, εἶθε καλὰ;

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ἔτσι κ' ἔτσι, παιδάκια μου, σάν γρηὰ πούμαι...

ΕΛΕΝΗ. Ὄ, κουρασθήκατε, κυρία; ἀφήτάτε με νὰ κρατήσω ἐγὼ τὸ καλάθι σας.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Ἐξακολουθεῖ νὰ κρύπτῃ τὸ πρόσωπόν του) Κ' ἐγὼ, κυρία, θέλω νὰ το κρατήσω.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ἀφήστε, αφήστε, παιδάκια μου, τώρα δὲν εἶνε βαρὺ τὸ καλάθι μου, εἶνε ἄδειο...

Γορνᾶ απ' τὴν ἀγορᾶ... πῆγα καὶ πούλησα τὰ χερσαρικά κ' τ' αὐγά μου... Τὸ πρωὶ ἦταν βαρὺ, κ' τότες ἤθελα νὰ βρῶ κανένα χριστιανὸ νὰ μου τὸ πάγῃ λίγο δρόμο. Μὰ δὲν βρῆκα κανένα... ἓνα παιδί μονάχα ἀπάντησα ἐδῶ σιμά, κ' αὐτὸ μ' ἐπαίρειται...

ΕΛΕΝΗ. (Πρὸς τὸν Ἄλκιδιάδην) Εἶδες πὺ δὲν σ' ἐγνώρισες; δὲν σου τῶλεγα ἐγὼ;

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ἐἶθε μονάχα σας ἐδῶ, παιδάκια μου;

ΕΛΕΝΗ. Ναι, κυρία, ἔχομε τὴν ἄδεια νὰ ἐρχομασθε ἕως ἐδῶ. Μὰς ἀρέσει πολὺ αὐτὸ τὸ μέρος.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ναι, εἶνε εὐμορφο. Κ' ἐγὼ θὰ σταθῶ ἐδῶ μὲ σταλιά νὰ ξεκουρασθῶ καὶ νὰ φάγω ἓνα κομματάκι ψωμί (Κάθηται καὶ ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ θυλάκιόν τῆς, ἐν τεμάχιον ἑξ-οῦ ψωμιού.)

ΕΛΕΝΗ. Μονάχα ψωμί ἔχετε, κυρία;

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Καλὰ που βρέθηκε κ' αὐτὸ, κόρη μου... πόσες φορές δὲν τῶχω οὔτε αὐτὸ!...

ΕΛΕΝΗ. (Μὲ χαμηλὴν φωνὴν) Ἄλκιδιάδη...

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Ὀμοίως) Τί θέλεις;

ΕΛΕΝΗ. Δὸς τῆς τὴν σοκολάτα σου.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Μά...

ΕΛΕΝΗ. Δὸς τὴν γρήγορα. Θυμήσω πῶς τὴν ἐπαίρειταις τὸ πρωί.

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ. Μὰ δὲν μ' ἐγνώρισες!

Ἐλένη, βύττα ἐκεῖ κάτω βλεπίτε μιὰ γρηὰ.

ΕΛΕΝΗ. Μπορεί να σε γνωρίση... και τότε;..

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Τι κρυομιλάτε αυτό, παιδάκια μου;

ΕΛΕΝΗ. Ο αδελφός μου θέλει να σας δώσει σοκολάτα για να φάτε με το ψωμί σας.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Μά...

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Αλήθεια! Ω, ποὺ νὰ το χαρῶ τὸ μικρὸ μου 'πούνε πονετικὸ καὶ λυπῆται τῆς φτώχεις. (Ὁ Ἀλκιβιάδης τη δίδει τὴν σοκολάταν του χωρὶς προθυμίαν) Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! ὁ Θεὸς νὰ σὰς το πληρῶσῃ, παιδάκια μου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Κατ' ἰδίαν) Νὰ ἰδοῦμε, θὰ μὲν χάριση κανένας τίποτε;..

ΕΛΕΝΗ. Μήπως διψῆτε, κυρία;

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ναι, δίψασα καὶ θὰ πάγω νὰ πιῶ ἀπὸ τὸ ποτάμι.

ΕΛΕΝΗ. Θὰ τρέξω νὰ σὰς φέρω ἐγὼ, κυρία, μετὰ τὰ σῆματά μου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Κ' ἐγώ. (Καὶ οἱ δύο τρέχουν εἰς τὸ ρυάκιον, ἐπιστρέφουν δὲ μετ' ὀλίγον καὶ προσφέρουν εἰς τὴν Κυρὰν Κατερίναν δροσπερὸν νερὸν μετὰ τὰ σῆματά των.)

ΕΛΕΝΗ. Ἀπὸ τὸ δικό μου νὰ πιῆτε, κυρία.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἀπὸ τὸ δικό μου, ἀπὸ τὸ δικό μου!

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Θὰ πιῶ καὶ ἀπὸ τὰ δύο, μὴ σας νοιάξῃ, μὰ ἀγάλη ἀγάλη. — Ποῦ κάθουθε, παιδάκια μου;

ΕΛΕΝΗ. Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;... μὰ τότε τὸ παιδί πού μ' ἐπερίπαιξε μὴν εἶνε ἀδελφός σας;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὁχι, δὲν ἔχω ἀδελφόν.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Τότε θὰ εἶνε ἐξαδελφός σας, γιατί σὰς μιλάει.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ (πρὸς τὴν Ἑλένη) Πῶς μὲ κυττάει!

ΕΛΕΝΗ. Ἀλκιβιάδης, πῶς το, πῶς το πῶς εἶσαι οὐαὶ νεαρίδες τὰ ξέρουν ὅλα καλλιτέρα νὰ τῆς τὸ πῆς μόνος σου καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃς νὰ σε συγχωρήσῃ.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ναι, κ' ἂς μὲ κἀνὴ ὅτι θέλει: βάρταχο, χῆρο, φειδί θὰ τῆς το πῶ. (Πίπτων εἰς τὰ γόνατα) Νὰ μὲ συγχωρήσετε, κυρία, νὰ μὲ συγχωρήσετε ἐγὼ εἶμαι.

* Εἶδος μοναχὰ εἰς ἑαῶ, παιδάκια μου; * (Σελ. 59)

λαμάτα τους. Εἶσαι καλὸ παιδί καὶ σ' ἀγαπῶ πολύ.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἀν εἶν' ἐτσι, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ φιλήσετε.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Μετὰ χαρᾶς. (Τὸν φιλεῖ)

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Κατ' ἰδίαν) Ἦ νεαρίδα μ' ἐφίλησε!

ΕΛΕΝΗ. Κ' ἐμένα, κυρία!

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Καὶ σὲν, κόρη μου ὡς τόσο πολὺ παράξενον πράγμα μὲ φαίνεται παιδί σὰν κ' εἶσας νὰ θέλουν νὰ τα φιλήσῃ μὴ γρη῏ σὰν κ' ἐμένα.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Σὺ;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ναι, ἐγὼ εἶμαι τὸ κακὸ παιδί πού σας ἐπερίπαιξε τὸ πρωῒ, συγχωρήσέτε με, κυρία, καὶ μὴ μ' ἀλλάξετε καὶ με κἀνετὸ κανέναν ἄσχημο ῥῶσ!

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Μὰ σὺ ἄλλαξες μόνος σου, ἄγορι μου, κ' ἐγένους ἕνα καλὸ παιδάκι... Σὲ τυχῶ μὲ ὀλη μου τὴν καρδιά.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὁ, εὐχαριστῶ, κυρία, εὐχαριστῶ!

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Καὶ θαρρῶ πῶ: γὰ νὰ μὲ ξεθυμώσῃς; μού ἔδωκας τὴν σοκολάτα σου τὸ βρῆκα, αἱ;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ναι, κυρία, γι' αὐτό.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ἦτο πολὺ καλὴ.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Στη νάξων) Τὸ ξέρω!

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ἐγὼ τ' ἀγαπῶ τὰ παιδάκια πού λέγουν μόνον τοὺς τῆσρά-

ματά τους.

Εἶσαι καλὸ παιδί καὶ σ' ἀγαπῶ πολύ.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἀν εἶν' ἐτσι, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ φιλήσετε.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Μετὰ χαρᾶς. (Τὸν φιλεῖ)

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Κατ' ἰδίαν) Ἦ νεαρίδα μ' ἐφίλησε!

ΕΛΕΝΗ. Κ' ἐμένα, κυρία!

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Καὶ σὲν, κόρη μου ὡς τόσο πολὺ παράξενον πράγμα μὲ φαίνεται παιδί σὰν κ' εἶσας νὰ θέλουν νὰ τα φιλήσῃ μὴ γρη῏ σὰν κ' ἐμένα.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Γιατὶ ξεύρωμε πῶς εἶσθε... ΕΛΕΝΗ. (Χαμηλοφώνως) Σῶπα, δὰ καυμένε: δὲν κρῆπει νὰ το καταλάβῃ, πῶς τὴν νυμίζουμε νεραίδα.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Αἱ, φθάνει πλεῖα, παιδάκια μου, ὅσο ξεκούρασθηκα ἂς σηκωθῶ τώρα νὰ πάγω 'ς τὴ δουλειά μου. (Σηκώνεται)

ΕΛΕΝΗ. (Χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην) Κύτταξέ τὴν καλά, Ἀλκιβιάδη. Νὰ, νὰ τώρα θαρρῶ θὰ μεταμορφωθῇ!...

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Σὰς εὐχαριστῶ, παιδάκια μου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Ἑλένη) Μὰ δὲν μεταμορφώνεται...

ΕΛΕΝΗ. Περίμενε δὰ εἰς ἕνας!

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Καλὸ βράδυ, καλὰ μου παιδιά. (Ἀπομακρύνεται)

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Λυπημένος). Φεύγει!...

ΕΛΕΝΗ. Τὸ κάμνει διὰ νὰ μὰς δοκιμάσῃ θὰ ξανάγυρῇ ἀκουσέ με.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἐγὼ σου λέγω πῶς φεύγει μετὰ τὰ σωστὰ τῆς καὶ δὲν θὰ μεταμορφωθῇ. Πρῆπει νὰ τρέξωμε κατόπιν τῆς. (Τρέχουν) Κυρία!

ΕΛΕΝΗ. Κυρία!

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. (Ἐπιστρέφουσα) Τὶ εἶνε, καλὰ μου παιδιά;

ΕΛΕΝΗ. Σὰς ἐφερθήκαμε εὐγενικὰ, δὲν εἶν' ἐτσι;

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Πολὺ εὐγενικὰ.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Σὰς ἔδωκα σοκολάτα.

ΕΛΕΝΗ. Ἐγὼ σας ἔδωκα νὰ πιῆτε μετὰ τὰ σῆματά μου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Κ' ἐγώ.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ θὰ κρατούσαμε καὶ τὸ καλάθι σας, ἀν ἠθέλατε.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Κι' ἂς ἦταν καὶ βαρὺ.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Πολὺ καλὰ, ἀρχοντοπούλα μου: μὰ δὲν σας εἶπα εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα αὐτὰ;

ΕΛΕΝΗ. Ναι, μά...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Μεταμορφωθήτε τώρα πλεῖα, κυρία... ἀλλάξετε.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. (Με ἐκπληξιν) Ν' ἀλλάξω;..

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἀπὸ ἀσχημὴ πού εἶσθε τώρα γενήτε νέα καὶ εὐμορρη καὶ βλέπετε τὴν χρυσή σας φορεσιά καὶ τὴν διαμαντένια σας κορώννα.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Χρυσὴ φορεσιά; διαμαντένια κορώννα; Μὰ δὲν μου λέτε γιὰ ποῖαν με κέρνετε;

ΕΛΕΝΗ. Γιὰ νεαρίδα δὲν εἶσθε νεαρίδα;

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. (Γελῶσα) Νεαρίδα! χὰ, χὰ, χὰ! ἢ κυρὰ Κατερίνα, νεαρίδα!...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Σὰς παρακαλῶ, κυρία, μεταμορφώθε.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ἀχ, παιδιά μου, κ' ἐγὼ αὐτὸ θέλω. Ἄν μπορούσα νὰ γίνω νέα θὰ γινόμουν 'ς τὴ στιγμὴ ἂν μπορούσα νὰ κάμω ὄχι μιὰ χρυσή φορεσιά μὰ μιὰ ὑποφερτὴ φορεσία ἀπὸ μέρινό, θὰ τὴν ἔκανα 'ς τὴ στιγμὴ. Μὰ, γιὰ τὴν κακὴ μου τύχη, δὲν μπορῶ. Τὰ χρόνια μ' ἐγέγρασαν, καὶ ὁ Θεὸς μ' ἔκανε πτωχή. Τέτοια θὰ μείνω ὅσο νὰ μὲ κάρῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ὅπου θὰ μὲ κάμῃ νέη ἢ πλούσια, ἂν θέλῃ ὁ ἴδιος...

ΕΛΕΝΗ. Δοκίμην ἀλήθεια δὲν εἶσθε νεαρίδα;

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ὁχι, παιδιά μου, δὲν εἶμαι.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ δὲν θὰ μὰς κάμετε τίποτε δωρο;

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Ἀχ, παιδάκια μου, τί ἔχω νὰ σας δώσω ἐγὼ ἢ κακομοῖρα;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Δὲν ξέρετε πόσο ἤθελα ἕνα ἀλογάμι μετὰ τροχούς; νὰ τρέχῃ μόνος του...

ΕΛΕΝΗ. Κ' ἐγὼ μιὰ μεγάλη, μεγάλη κούκλα πού νὰ μιλῇ...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Κ' ἐγώ...

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Μὰ δὲν ἔχω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ἐγώ, ματάκια μου.

ΕΛΕΝΗ. Ἀς εἶνε δότες μὰς ὅτι ἔχετε, ὅτι θέλετε.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ναι, ὅτι θέλετε.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Μὰ δὲν ἔχω τίποτε, τίποτε, τίποτε!...

Αἱ, ναι, ναι σταθῆτε, ἔχω ἄλλα φουντούκια 'ς τὴν τσέπη μου. Νὰ, πάρτε τὰ αὐτὰ μόνον ἔχω.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Μαζί) Εὐχαριστῶ, κυρία, εὐχαριστῶ.

ΚΥΡΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ. Καὶ τώρα μὴν τρέχετε πλεῖα κατόπι μου: ἔχω σταθῆ πολλὴ ὥρα καὶ ἀργησὰ πρέπει νὰ πάγω 'ς τὸ σπίτι μου νὰ ἰδῶ τῆς δουλειῆς μου. (Ἀπομακρύνεται)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
ΕΛΕΝΗ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

ΕΛΕΝΗ. Ἀς λέγῃ πῶς δὲν εἶνε νεαρίδα; ἐγὼ σου λέγω πῶς εἶνε.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἐγὼ λέγω πῶς δὲν εἶνε ἂν εἶνε γιχτί δὲν μεταμορφώθηκε;

ΕΛΕΝΗ. Αὐτὸ δὲν σημαίνει μὰς ἔδωκε φουντούκια.

“ ἈΣ ΤΑ ΜΕΤΡΗΣΘΕΝΑ ” (Σελ. 62)

Αι νεράιδες χαρίζουν πολλές φορές φουντούκια, μα- γικά φουντούκια που έχουν μέσα διαμάντια.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Άλήθεια; Λοιπόν να τα σπάσωμε, να ιδούμε!

ΕΛΕΝΗ. Πρώτα ως τα μετρήσωμε ένα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, έξη, επτά, οκτώ, έννέα, δέκα, ένδεκα, δώδεκα είναι δώδεκα.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Έξη για μένα κ' έξη για σένα. Άς τα σπάσωμε.

ΕΛΕΝΗ. Όχι όμως με τα δόντια. ή μητέρα δεν θέλει.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τα σπάνωμε με τς πέτρες (Θραύει το πρώτον λεπτοκάριον)

ΕΛΕΝΗ. Αι, λοιπόν;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Λοιπόν. . . είναι φουντούκι.

ΕΛΕΝΗ. Ένα άλλο, σπάσε ένα άλλο να ιδούμε. . .

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Άφου έθραυσε πολλά) Νά, να κι άλλα! Δεν βλέπω τίποτε μέσα. . . ή όχι, βλέπω ένα σκουληκι μήν είναι αυτό τό διαμάντι;. . .

ΕΛΕΝΗ. Την έπάθαμε!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Άχ, και να τάζερα! . . . Μας έχορού- δεψε ή νεράιδα σου.

ΕΛΕΝΗ. Δεν είναι νεράιδα, Άλκιβιάδη. . . ήνε μά- γισσα. . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΛΕΝΗ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, ΕΥΘΑΛΙΑ

ΕΥΘΑΛΙΑ. (Ψιναύζουσα) Έλένη! Άλκιβιάδη! αυτό είσθε; Ναι; Είσθε πολύ φρονιμα αφού έμεί- νχτε όπου σας είπα. Και τί παιγνίδια έπαίξατε;

ΕΛΕΝΗ. Τίποτε.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Μου φαίνετε σαν νάχετε κάτι.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Είμεθα θυμωμένοι.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Γιατί;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Πέρασ' άπ' έδώ μια γργά. Τής έδώ- καμην σοκολάτα και νερίν και αυτή μας έδωκε κλη- έλεσινα φουντούκια.

ΕΥΘΑΛΙΑ. (Άφου έφαγεν έν) Δεν μου φαίνονται διάλου έλεσινα. Έγώ τα εύρισκα μάλιστα πολύ ώρατα.

ΕΛΕΝΗ. Ναι, καλά σαν φουντούκια, αλλά. . .

ΕΥΘΑΛΙΑ. Σαν φουντούκια, βέβαια και τί άλλο θέ- λετε να είναι. . .

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Θέλαμε νάχουν διαμάντια μέσα.

ΕΥΘΑΛΙΑ. Διαμάντια;

ΕΛΕΝΗ. Ναι. Τήν Κυρά Κατερίνα την πήραμε για νεράιδα και θέλαμε να μας κάμη χαρίσματα. . .

ΕΥΘΑΛΙΑ. Η Κυρά Κατερίνα δεν είναι νεράιδα μόνον σ' τα παραμύθια είναι νεράιδες, σας τώχω εί- πε τόσες φορές. . .

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Το ήξευρα εγώ, μα ή Έλένη μου είπε. . .

ΕΛΕΝΗ. Νάμικα πώς βρισκουνταν ακόμη κάμποσες έδώ κ' εκεί άχ! πόσο ήθελα να βρισκουνταν! . . . Μά αυτή ή κυρά Κατερίνα έπρεπε άπ' την αρχή να μάς το π'ή τ'ως δεν ήταν νεράιδα.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Βέβαια της έδείξαμε τήση ευγένεια, τής έδωκα την σοκολάτα μου. Πώς μετάνιωσα!

ΕΥΘΑΛΙΑ. Παράξενο! την παραμμένη εβδομάδα και οι δύο σας έδώκατε τό πρόγευμά σας σ' εκεينو τό πτωχο παιδάκι, και όχι μόνο δεν έμετανοήσατε, άλλ' είχατε μία χαρά!

ΕΛΕΝΗ. Τότε ήταν άλλο πράγμα έπεινούσε τό κακόμωρο και του έδώκαμε τό πρόγευμά μας με την καρδιά μας, από καλοσύνη ενφ τώρα. . . τώρα. . .

ΕΥΘΑΛΙΑ. Ότι έδώκατε τό έδώκατε από συμπέρον, και δεν εκάματε διάλου καλά. Όπο σ' δίνει με τό σκοπό να κερδίση, πολλές φορές γελιέται. Πρέπει να δίδωμε δια να κάμωμεν κολόν, δια να μας χρω- στούν χάριν, και με αυτόν τον τρόπον δεν κινδυνεύομεν να χάσωμεν τίποτε.

ΕΛΕΝΗ. Άλήθειαι είνε αυτό!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Λοιπόν, Ευθαλία, είσθε βεβία ότι δεν είναι πλεία σ' τον κόσμον νεράιδες;

ΕΥΘΑΛΙΑ. Είμαι βεβιοτάτη. Έρωτήσατε την μη- τέρα σας, και θα σας π'η, όπως και εγώ, ότι ποτέ δεν υπήρξαν νεράιδες, παρά μόνον μέσα εις τα παραμύ- θια που διαβάζουν τα μικρά παιδάκια.

ΕΛΕΝΗ. Κρίμα! κρίμα!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Όστε όποιος πειράζει της γργης δεν φοβείται να τον κάνουν άγχημο ζώο;. . .

ΕΥΘΑΛΙΑ. Όχι διότι τότε είναι πλέον ζώον Το παιδί που του βιστά ή καρδιά του να φηγή κχόν σέ μιν γραβην δεν είναι άνθρωπος, είναι ζώον, θηρίον. Πρέπει να είμεθα ευγενείς, παιδιά μου, εις τους γέρους. Τας γργίαις, δεν πρέπει να τας τιμώμεν μόνον και μόνον διότι ήμπορεί να είναι νεράιδες. Έχσαν πολύ, και υπέφερον πολύ ατ κάμναι! έχουν ιδεί τόσα πράγ- ματα εις την ζωή των δι' αυτό πρέπει να τας σεβώμεθα ήμεεις οι νεώτεροι. Και εκτός τούτου, είναι αδύνατα πλάσματα, και τα αδύνατα πλάσματα πρέπει να τα βοηθώμεν. Είτε πλούται λοιπόν είνε, είτε πτωχά, μίν περιμένετε άπ' αυτές μαγικά δώρα, άλλά, αν με την καλήν διαγωγήν σας γίνετε άξιοι να σας δώσουν την εύχην των, ή εύχη των θα σας φέρη κχόν, εύτυχίαν. . .

ΕΛΕΝΗ. (Είς τον Άλκιβιάδη) Καλά λέγει ή Ευθαλία. Πολύ σωστά λόγια μάς είπε.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Άλήθεια! Έλένη. . .

(Παράφρασις)

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗ

«ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Έυγε και ύπερνωγή σ'ε, καλαι μου φίλαι, Άργυρώ και Άγγελική Παπαμάρκου δια την ύπέρ της Πατρίδος εισφο- ραι σας, εινε πολυτίμη τό σπράνα πράγμα τό έποικ' μο- στειλάτε άπ' ού προέρχονται από τās μικράς σας οικο- νομίας. άλλ' άκομη πολυτιμωτέρα μοι εράνησαν τās χρυσά λόγις τής επιστολής σας με τās όποις συνοδεύετε την εισφο- ρην ταύτην. τοιαυτά έλληνίδες ως σας είνε καμύρι της Πατρίδος. Ως προς τό σταλέν ποσόν, θα ίδθητε προσεχωίς αν θ' άνοϊκω στήλην εισφορών ή όχι. αν στείλουν ακόμη και άλλοι φίλοι μου και άλλοι φίλοι μου και συναχθή ποσότης. όμοσών άίτις του σκοπού, τότε θ' άνοϊκω, είδεσθ' θα έπι- στρέψω όσα έλαβα εις τους μικρούς και τās μικράς φιλο- πάτρους λυπουμένην δι' ή εύγενης προθυμία των δεν εύρα πολλάδες μιμητάς.

Παρασκευά, παρασκευά, βασιλις της Έρήμου και γράφε μου τόσα συχνά. Σε πιστεύω, ότι ή σιωπή σου δεν προήλθεν έξ άμελείας, δεν σε νομίζω άμελή, δίσει αν σ' ε- νομίζον τοιαύτην εις τās κλημάτάς σου, είτε εις άλλα κα- θήκοντά σου, θα σου ηυχόμην περισσοτέρα και από αυτήν την τρομερήν άσέβειαν, ή όποια καταστρέφει όποιον πικρήν είτε μικρός εινε είτε μεγάλος και ή όποια λέγεται άμέλεια. όχι, όχι δεν την έχεις συ την όλεθρίαν αυτήν νόσον ή όποια μαρμαζει την εύρύτην ως ή φυλλοθήρα τās κλημάτα κχι κα- τατρώγει τους καλλιτέροους χαρακτήρας ως ή σκαρλι τον σίδηρον σύ είσαι καλή κόρη. — Έκτιμώ πολύ την προθυ- μίαν σου ως προς την συνεισφοράν σου-ύπέρ της Πατρίδος, άλλ' άκόμη δεν απέφασισα όριστικώς ν' άνοϊκω καταλόγον συνεισφορών. σε συνεκίνησε πολύ μου γράφεις ή επιστολή της μικράς Όλγας Σπαθή και ποίον δεν συνεκίνησε; είλοι μου γράφουν περί αυτής, που να ειζένη ή μικρούλα φίλη μου δι' εκπέκτησε τήση φήμην και δι' περι αυτής γίνεται λόγος εις τα περισσότερα. μέρη του πολιτισμένου κόσμου, δηλαδή παντού όπου πηγαίνει ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ; Βλέπετε, μικρά μου Όλγα, βασιλις της Έρήμου και λοιπαί μου φίλαι πόσον άνταμέιβονται αι καλαι ιδέαι, και αι καλαι πρόβεις;

Ναι, ναι μου φίλε, μικρά μου Ίωαν-ίδη, είμαι σύμφω- νος μαζί σου, ή επιστολή σου έχει πολλά λάθη, άλλ' ού τό συγχωρώ εύχαριστος; είαι πρώτον διότι είσαι μικρός άκόμη, και δεύτερον διότι σναισθένεσαι τά λάθη σου και τās ύμολογείς. σφάλμα δε τό όποιον σναισθένεσαι τις και έχει άπόφαση να τό διορθώση, εινε μησοδιορθώμενον. ώστε δουλειά, παιδί μου! εγώ θα παρατηρώ τās επιστολάς σου με προσοχήν και αν εύρίσκω εις κάθε νέκν ολιγώτερά λάθη θα σου λέγω, εύγε! Παιδικά πνεύματα να μου στείλης άλλά.

Ευχαριστήθηκα πολύ δια την χηράν την όποίαν ησθάν- θης άμ' έλαβες τά φυλλάδιά μου, αγαπητή Θεοδοσίαδη, άλλ' πολύ περισσότερο εύχαρ-σιθήκα δια τής εύχαρι- στήσεως τής άξιότητος μητρών σου ή όποια μ' εύχαριστείσθε ότι ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ έγενεν αιτία και σημερον έπιμελείται: ο αδελφός σου Δωρονίδας ο Σπαρτιάτης. "Όταν έμπνεω κλάς ιδέας εις τους μικρούς μου φίλους, όταν τους κάμνω καλλιτέροους, είμαι εύτυχής, ναί, πολύ εύτυχής! . . .

"Άλλο παιδικόν πνεύμα να μου στείλης, αγαπητή μου Βυγνιά Όρλάνδου, διότι αυτό τό έχω δημοσιεύσει.

"Όραον εινε τό ψευδώνυμόν σου, Άλέκτορ της Άδης, έπίκλησθι θα λάλ' ή συχνά ν' άκούω την φωνήν σου. Κου- κουρικά! Κουκουρικά!

"Ό Αίμοστάζουσα Καρδιά, με τό περιπαθείς και βο- κμητικών ψευδώνυμόν σου, διειτε δεν μου γράφεις και όλίγας λέξεις;. . . δεν σου φαίνεται άπως περή ένασχόλησις δια μίαν αήμοστάζουσαν καρδιάν να λύη άπ'όπως συλλαβογράφους και λεξιγράφους και να μη λέγη τίποτε, τίποτε;

Ευχαριστως θα δημοσιεύω πνευματικά άσκήσεις, αν μου άρέσουν, αγαπητή Διμηνη της Ζέας, άλλ' αλλά να-μου τας στείλεις συ ο ίδιος, σε παρακαλώ, και να μου γράψης τα- κτικά δια να σου άπαντώ. δεν είζεύρεις πόσον ωφελούνται όσοι έχουν μαζί μου άλληλογραφίαν; ζηρούδίζει τό χέρι τών και συνειθίζου να γράφουν; και έπειτα διατί να θέ- λης εις κόπον τών καλών πατέρα σου να μου γράψη;

Πόσον μ' άρέσει τό ψευδώνυμόν σου, Ξανθούλα! έχει χάρην έχει ποίησιν, (Μήν είδες την Ξανθούλα; — Την είδα χθές άργά. . .) έχει δεν είζεύρω κ' έγώ. τί. Άλλά κριμα άν τόσον εύμορφον ψευδώνυμον να μου γράψη τόσον όλίγα κριμα! . . .

"Άκούς εκεί αν θέλω, να έχω και μαζί σου άλληλογραφίαν, Καράλαμπε Βυζάντη; θέλει ν' έρωτήμη, παιδί μου; θέλω, θέλω και γράφε με συχνά.

Ναι, είσαι φιλόκατριά, φίλε μου Καράλαμπε, και λυπεσαι πολύ διότι είσαι μικρός άκόμη και δεν είμπορείς να δει- ξης και δι' έργων την φιλοκατρίαν σου. Τί να γίνη; ύπομονή! τās χρόνους περνούν τόσον γρηγόρα ώστε δεν θ' άργήση να έλθη ή ποθητή στιγμή την όποία ητείεις.

"Η επιστολή σου μοι εράνη ως μυστογράμμα, φίλε μου βασιλεΐ της Έρήμου! τί έκτεσθόδια! τί περιπέτεια! "Ώσο εις Πόρτ-Σαίδ, άλλ' έπειδή εκεί δεν υπάρχουν κα- τάλληλα σχολεία, μετέθης εις Κέρκυραν, εις τό Έλληνικόν εκπαιδευτήριον «Καποδίστριας» εις τό όποιον σπουδάζεις εις έσωτερικάς μαθήτας. Είς Πόρτ-Σαίδ είχες γνωρίσει τόν Γέρον του Μωριά, όστις εις την αυτην με σε είλιξν επήγεεν εις την πατρίδα του. Είνε ώρική, και περικαλής ή Κέρκυρα και είσαι καταμαχόμενος, άλλ' έχεις και μίαν λόνην δι' είσαι μακράν, μακράν από τους προσφιλείς σου γονείς. συχνά ένθυμείσαι και τόν φίλον σου Γέρον του Μωριά και εις τās στιγμάς τής μελαγχολίας σου λέγεις: Πού να είναι, τί να κάμνη, άργά να μ' ένθυμήςται; θέλεις να τω στείλης επιστολήν και δεν είζεύρεις που είναι. Ά- κόυεις, Γέρον του Μωριά, που εινε ο φίλος σου; τώρα που τό έμαθες γράψε του γράμμα δια να δείξης δι' τον ά- αγαπήκ και συ όπως εκείνος και ότι είσαι άξιος φίλος του.

Με συνεκίνησε βεβίως, καλή μου φίλη Έλένη Κηλο- γέροβιτε, ή επιστολή σου! είσαι άληθής Έλληνίς ούχι μόνον διότι ή μακαρήεις μητηρ σου κατήγεσα από την Ελλάδα, άλλ' και διότι έχεις έλληνικήν καρδιάν. εγώ θα σ' άγαπώ με την ιδιαιτέραν εκείνην. άγάπην με την όποίαν άγαπώ τας φίλους μου αι όποιαί είναι μακράν, μακράν, εις έννας χώρας. Γράφε μου συχνά, γράφε μου πολλά δια να έλαφρύνεται ή καρδιά σου ή όποια φαίνεται στενοχωρη- μένη.

Είσαι άξέπειανος, Αγα Τελαμώνιε, δια την τήση την όποιαν δεικνύεις. έχεις εις άλλο χερτί την επιστολήν σου, εις άλλο τās λύσεις, εις άλλο τās πνευματικάς άσκήσεις σου εις άλλο τό παιδικόν πνεύμα σου. Τί καλό αν σ' έμμοούν- το είναι πόσον θά μ' εύδώλουν! θα τόις. Έλεγα θ' ει λέγω και εις σε αυτήν την στιγμήν. Έύγε!

"Η χηρά σου! εινε ή γλυκυτέρα χηρά Μορή του Άρχα- δίου, διότι εινε ώρατον ν' άνταμέιβεται κανείς και να βοηθεύεται! Είθε δύναι εδραβεύθης πρό δίττου εις τόν Δια- γωνισμόν τής ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, να βραβευθή και άλλαι και πολλάκις εις την ζωήν σου. — Και ποίος θα με βρα- βεύη; θά μ' έρωτήσης. — Οι άξιότιμοι γονείς σου, οι γνώ- ρισται σου, ή κοινωνία ναι, μικρά μου φίλη, ή ζωή εινε ως διαγωνισμός και εύτυχής όστι με την καλήν διαγωγήν σου και τās καλές αιδωμάτα των γίνουσι άξιοι της άγάπης και τής εκτιμήσεως τών όμοίων των, διότι αυτάί είναι τό άρι- στον βραβεϊόν.

Και άλλας πνευματικές ασκήσεις να μου στείλεις, καλή μου φίλη Θεοδώρα Π. Λαμπίκη.

Ναι, *Πέλεκο Τενέδης*, έλαβον δ,τι έστειλες και μενε ησυχας, το αυτο λεγω και δια σε, αγαπητή μου Αικατερίνη Κ. Σκοπίου.

Τέλος πάντων μ' ενθυμήθης, *Μάχη* του *Μαραθώνος*. Πολύ σας αγαπώ, *Μικρή Έθελοντά* και *Γλανόχροτος Σημαία*, πρό πολλού ήθελα να γίνεται φίλοι μου αλλά ήθε πολύ μικροί τώρα που ερεγγαλώσατε πλειά και εμπορείτε να μου γράφετε με το χεράκι σας να μου γράφετε συχνά, διότι κ' εγω πολύ σας αγαπώ.

'Αλήθεια, *Άσρόμητος Μπονμπούλινα*, μουτέρά που τα είχε ενείνος δ αγράματος, δ δήμος του 'Ομάρι Πάο κω!

'Η βραχυλογία είνε άρετή, *Ναβαργε Μασόβη*, άλλ' εις τον κατάλληλον καιρον, όχι πάντοτε διότι άν παραδειχθώμεν άπολύτως ότι θσον ήλιγώτερα ήμελει εις τσον καλλιερος είνε, οι βιβθοί θα ήσαν οι πλέον ενάρετοι άνθρωποι του κόσμου.

'Αρ' ου μ' έρωτης δια το ψευδώνυμόν σου, *Άπόμαχη της Δέσθου*, θα σου είπω την γνώμη μου' όχι, δεν μου άρσκει ήθελον να λέθεις όχι, τοουτο, γεροντικόν ψευδώνυμόν, άλλ' εν νεανικόν ένθουσιάδες έπιρσιμων να λέγεται; *Πολεμιστής της Δέσθου*, *Πύργολήτης της Δέσθου*, κατί τοουτον τέλος.

'Ο *Βασιλεως της Έρήμεου* στέλλει τας προσήσεις του εις την *Βασιλίδα της Έρήμεου*, της οποίας επιθυμεί να μάθη το ήληδες θνομα. — 'Ο *Βράχος των Γλάρων* ευχαριστεί τον *Πρίγκηπα Ζιλάχ* δια τους ασπασμούς του και ασπάζεται τον *Πανοθρον* 'Οδυσσέα, τον 'Οδυσσέα 'Ανδροθεσον, και τον 'Αρη. — 'Ο *Ουράνιος Άγγελος* ασπάζεται τον 'Ενδοξον *Περικλή* και το *Χάνι της Γραβιάς*, το οποιον παρακαλεί να τω είπη το ήληδες θνομά του. — 'Η *Μάχη του Μαραθώνος* έρωτά τι γινεται το 'Ελληνοπουλον του 'Ολύμπου και τω στέλλει τους ασπασμούς της. — 'Ο *Άπόμαχος της Δέσθου* ασπάζεται τον *Γέρον* του *Μωριά*, και τον 'Αθαράσιον *Διάκον*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

17. Έλεποσούμφωνον. 'Ο—ύ'ε'—α''('ε'—ά'α'ο'—εί'ε—εί'α'ο'δ'ε'α'—α'—ο'—ά'ι'ου—α'α'ά'ου.

'Εστέλη υπό της Βασιλίδος της Έρήμεου.

18. Συλλαβόγραφος.

Το πρώτον μου σε προσκαλεί, το δεύτερον μου λάμπει, Ζών είνε το θλον μου, το έυρον δλ' αΙ κάμποι.

'Εστέλη υπό Δ. Ευσταθιάδου.

19. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα είνε το πρώτον μου, ως και το δεύτερον μου, Το τρίτον άκρωτήριον άπέναν' ένδε άλλου.

Βιβλιον δια τους μικρούς εις το σύναλόν μου.

'Εν στήματι μεγάλου.

'Εστέλη υπό του Μήλου της 'Εριδος.

20. Συλλαβόγραφος.

Το πρώτον μου είνε θεός, το δευτερον άγια.

Το σύναλόν μου βρίσκειτα στα ίερά βιβλία.

'Εστέλη υπό του Αϊκίτου, του Τίλεμονίου.

21. Λεξόγραφος.

Πόλις νέα κ' εγω είμαι
Και εις την Έλλάδα κείμαι.
'Αν τήν κεφαλήν μ' άλλάξης,
Τι νομίζεις πως θα γίνω;
Πάλιν πόλις θέ να μείνω.

'Εστέλη υπό του Αμνίος της Ζέας.

22. Αναγραμματισμός.

'Οταν σε κρατώ στενάεις και πενήθηραεις έμού.

'Αν με αναγραμματίσης, ή εισέθης δε' έμού.

'Εστέλη υπό της Ζαρούλας.

23. Αίνεγμα.

'Οση μικρά και άν με 'δήςτε,
Πάντοτε μέγα θα με 'ήρει.

'Εστέλη υπό του Αδωμάντου Πεντικου.

24. Αίνεγμα.

Τέσσαρες είμεθ' αδελφοί δ εις μακράν του άλλου
Και καταλαμθανήμεθα υπό θυμω' μεγάλην.

'Ο εις τον άλλον πολεμά κ' εις το κενόν τον ασπρήγει
Κι' όστις νίκηση έι ήμων εθύς τους άλλους άλώγει.

'Ανοιξε το παράθυρα άν θές να μας γνωρίσης,

'Εν τοουτοίς ήμεσι πρόστει να μήν κρυολογήσης.

'Εστέλη υπό του Ακουάχου της Λέσθου.

25. Άκροστιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητουμένων ύκτώ λέξεων αποτέλουσι το θνομα φιλοσόφου :

- 1. Πρωτεύουσα Νομού. 2. Ήπειρος. 3. Άρχαίος βασιλεύς. 4. 'Οπωρικόν. 5. Ποταμός. 6. 'Επιπλιον. 7. 'Εντόσθιον. 8. Θρησκευτικόν βιβλιον.

'Εστέλη υπό του Τροπαιου των Πλαταιών.

26. Άπροσδόκητον. Διατί εις τας λιτανείας κρατούν έμπρός πανάρια αναμένα ;

'Εστέλη υπό του Παλημά της Ουφής.

27. Άπροσδόκητον. Δια δύο κρεβάτια καλά στραμένα πόσα σιδόνια χρειαζόνται ;

'Εστέλη υπό του Ζιζάνου.

ΛΥΣΕΙΣ

- 9. Εύτυχη είνε τα τέκνα εκείνα τα οποία δύνανται να αποδώσωσι εις τον πατέρα των και την μητέρα των τας φροντίδας τας οποίας έλαβον άπο αυτούς εις την παιδικήν των ήλικίαν. — 10. Διάλογος (διά, λόγος). — 11. Κλιθνας, λίθανος. — 12. Πόνος θνος. — 13. Άρκτος, άρτος. — 14. Άτριπάλσιον. — 15. Αι τέσσαρες ώραι του ήτους. — 16. Πλάτων (1. Πάρης. 2. Αίλων. 3. Άρης. 4. Τέμεικ. 5. Ωκεανία. 6. Νεαπόλις.)

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

Αθήνας ήθη του 7ου ήτους της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, παρακαλούμεν τους κυριους συνδρομητάς τους μη ανανεώνοντα εισέτι την συνδρομήν των και επιθυμούντος να εξακολουθήσωσι λαμβάνοντας αύτην και κατά τα άρθρα του 3ου ήτους 1888 να μου αποστείλωσι ήγκαίρως δια συστημένη έπιστολή το αντίτιμον της συνδρομής των (αί έν Ελλάδα φρ. 5 και μετά της ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ φρ. 7,50' οι δε έν τή 'Εξωτερική χροσά φρ. 6 και μετά της ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ χροσά φρ. 9, δεκτά και εις χαρτονόμισμα ή γραμματόσημον παντός έθνους) ίνα μη έπέλη διακοπή της προς αυτούς άποστολής του φύλλου.